21-3-1933

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΑΡΙΘ. 290

1933 ;

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15 - Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 24 - 947

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ: ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρ.
Ἐξωτερικοῦ Σελλίν
Ἀμερικῆς Δολλάρ

INSTITUT
William's
37, RUE PANEPISTI

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Κ **WILLIAM'S**
ἐγκατεστάθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Πανεπιστημίου 37* καὶ δέχεται τὴν ἀξιότιμον πελατείαν του.
Συμβουλαὶ καὶ ὁδηγίαι δωρεάν.
Αἱ νέαι μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης.
Προσελήφθη Καθηγήτρια εἰδικῶς διὰτὴν αἰσθητικὴν Γυμναστικήν.

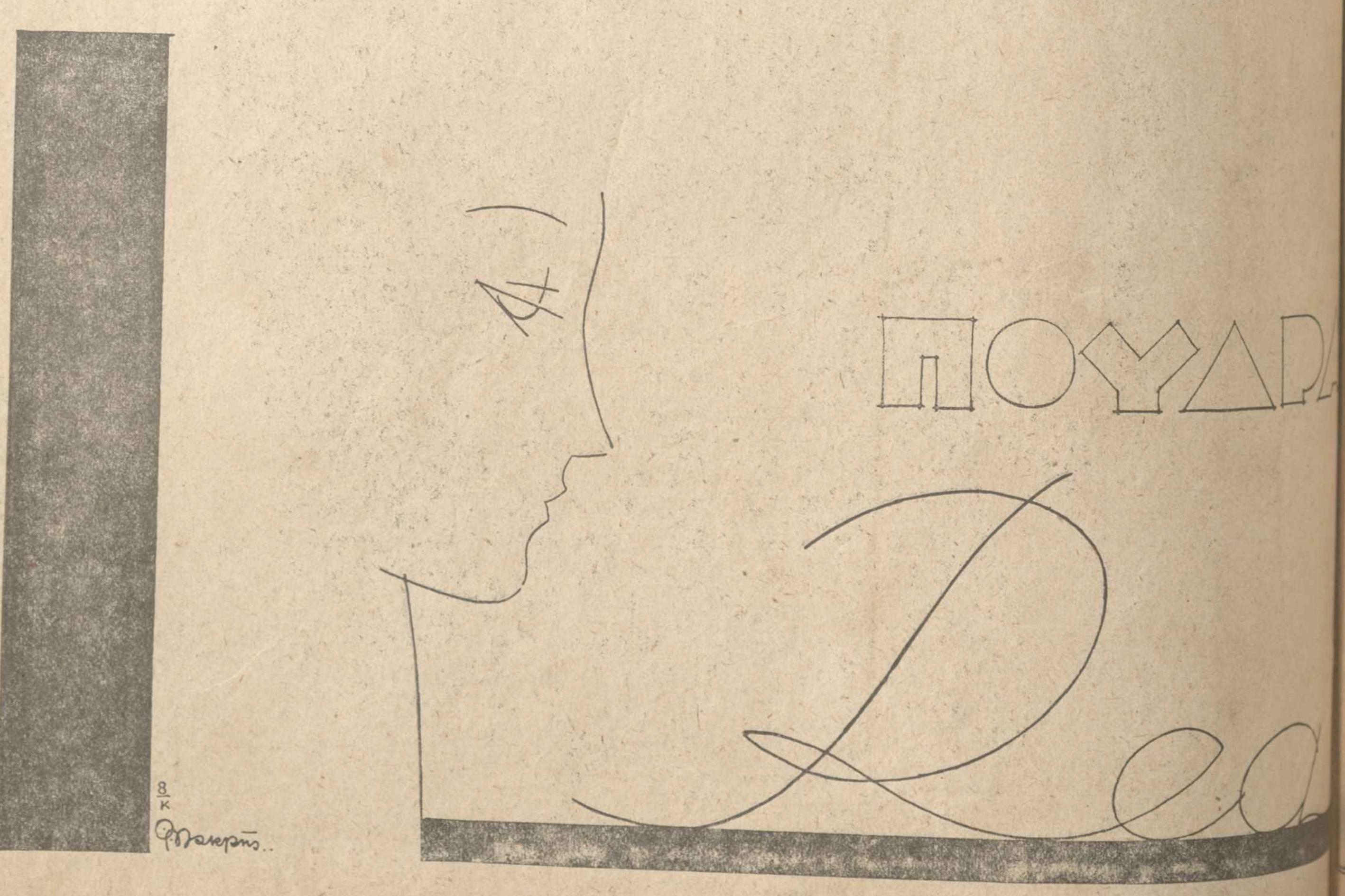

Αὐτή τὴν ἐποχή...

γίνονται οἱ περισσότερες ἐκδρομές, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ γιορτὲς ἐπιτρέπουν σ' ὅλον τὸν κόσμο ν' ἀπουσιάζῃ δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὶς δουλιές του, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἄνοιξη ξυπνάει μέσα μας τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν ἀνοιχτὸν ὁρίζοντα.

Τόσος, ὅμως, εἶναι ὁ κόσμος καὶ τόση ἡ ἀκαταστασία μὲ τὴν ἀνεπάρκεια τῶν μεταφορικῶν μέσων, πού ἡ προκυμαία κι' οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ μεταβάλλονται σὲ πεδία μαχῶν ξενυχιάσματος καὶ παρεξηγήσεων. Βλέπετε ὁ Ρωμηὸς δὲν ἀνέχεται νὰ τοῦ πατοῦν τὸν κάλο.... μεταφορικῶς. Ὄχι ὅταν ἐκ παραλλήλου τοῦ τὸν πατοῦν καὶ πραγματικά.

Ἔχουν, ὅμως, καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ συνωστισμοὶ τὰ εὐχάριστά τους. Πέρσυ τὸ Πάσχα π. χ. ἔγινε ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ θὰ μποροῦσε κάλλιστα ν' ἀποτελέσῃ τὸ θέμα ἑνὸς ἐνδιαφέροντος διηγήματος:

Δυὸ σύλλογοι εἶχαν ὁρίσει τὴν πασχαλινὴ ἐκδρομή τους γιὰ τὸ ἴδιο νησὶ τοῦ Αἰγαίου. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτούς ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι ἀνεξάρτητοι ταξειδιῶτες, κι' ἔτσι ὁ κόσμος ἦταν πολύς. Πάρα πολὺς καὶ στὰ δυὸ πλοῖα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσουν.

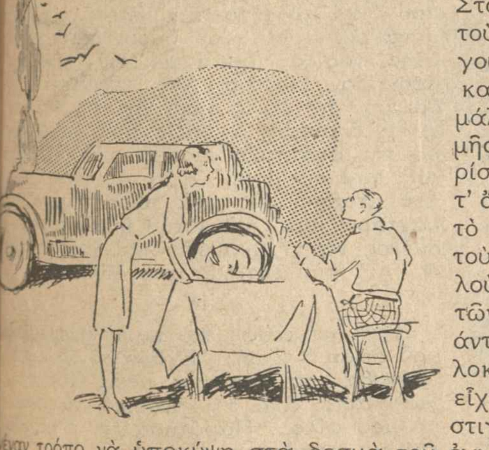

Στὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συλλόγους ἦταν μέλος, καὶ τῆς ἐπιτροπῆς μάλιστα τῆς ἐκδρομῆς ὁ κ. Κ. (εὐχαρίστως θὰ γράφαμε τ' ὄνομά του ἄν μᾶς τὸ ἐπέτρεπε) ἀπὸ τοὺς νέους καὶ καλοὺς δικηγόρους τῶν Ἀθηνῶν. Τριάντα χρονῶν, καλοκαμωμένος, δὲν εἶχε ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δεχθῇ μὲ κανέναν τρόπο νὰ ὑποκύψη στὰ δεσμὰ τοῦ ἐγγάμου βίου....ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν ὑποβάλουν οἱ δικοί του.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἐκδρομῆς, στὸ τραπέζι, μιὰ γρηὰ θεία του ξανάφερε μὲ τρόπο τὴν σχετικὴν ὁμιλία. Καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἄρχισε κατὰ τὴ συνήθειά του νὰ τὴν κοροϊδεύῃ, τοῦ εἶπε μὲ ἕνα ὕφος ἐλαφρῶς μυστηριῶδες:

– Θὰ ἰδοῦμε τὶς ἰδέες σου μετὰ τὴν ἐκδρομή.

Καὶ δὲν προσέθεσε τίποτ' ἄλλο παρ' ὅλες τὶς ἐπίμονες παρακλήσεις του. Ὡς τόσο, ὁ κ. Κ. ὑποψιάσθηκε ὅτι κάτι μαγειρεύεται. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, γιατὶ ἡ μητέρα του ὕστερα ἀπὸ πολλὰ τοῦ φανέρωσε πώς ἡ θεία του θὰ ἔστελνε στὴν ἐκδρομὴ τὴν κόρη κάποιας φίλης της, στῆς ὁποίας τὴ χάρη καὶ τὸ σέξ-ἀπὴλ εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνη.

Ὁ κ. Κ. χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ... ἔλαβε τὰ μέτρα του. Ἀπεφάσισε δηλαδὴ νὰ μιλήσῃ μὲ τρόπο ποὺ νὰ κόβῃ κάθε ἐλπίδα σὲ κάθε... ὕποπτη δεσποινίδα πού θὰ γνώριζε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πλοῖο σφύριξε καὶ τραβοῦσε τὴν ἄγκυρα, ὅταν μιὰ χαριτωμένη δεσποινίδα πήδησε τὴν τελευταία στιγμή, κρατώντας μιὰ μικρὴ βαλιτσούλα. Τόση δὲ ἦταν ἡ φόρα της, πού ἔπεσε ἀπάνω στὸν κ. Κ. πού ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπέβλεπε τὴν ἀναχώρηση. Πέταξε βιαστικὰ ἕνα «παρντόν» κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ ἐρευνητικὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά. Μὴ βρίσκοντας, ὅμως προφανῶς ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε, ξαναγύρισε στὸν κ. Κ., μιὰ καὶ εἶχε ἔρθει σὲ.... ἐπαφὴ μαζί του, καὶ τὸν ρώτησε:

—Ἐδῶ δὲν εἶναι οἱ ἐκδρομεῖς τοῦ Τάδε συλλόγου;

Ζητοῦσε τοὺς ἐκδρομεῖς τοῦ ἄλλου πλοίου, ποὺ εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ λίγο. Τῆς ἐξήγησε τὸ λάθος της. Ἐκείνη ἀντὶ νὰ ταραχθῇ τὸ δέχθηκε μὲ γέλια.

– Δὲν πειράζει, ἀφοῦ πᾶτε καὶ σεῖς στὸ ἴδιο μέρος.

Ὁ κ. Κ. τὴν κύτταζε ἐξεταστικά.

—Ἐδῶ εἴμαστε! σκέφθηκε χαμογελώντας εἰρωνικά. Καλὰ ποὺ ξέρω περὶ τίνος πρόκειται. Ἀλλοιῶς....

Τὴν ὡδήγησε νὰ καθήσῃ κάπου καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ, ἔβρισκε προφάσεις γιὰ νὰ τὴν πλησιάζῃ.

Τὸ μεσημέρι, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις της, φάγανε μαζύ. Στὸ τραπέζι ἡ συζήτηση εἶχε ἕναν πειραχτικὸ τόνο κι' ἐκ μέρους τῶν δύο. Ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ κ. Κ., ποὺ ἀγωνιζότανε νὰ θυμηθῇ τὰ σχέδιά του τῆς ἀνέφερε κάπως ξεκάρφωτα ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει ὁ γάμος, ἐκείνη δήλωσε μὲ τὸ κατηγορηματικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου ὅτι συμφωνεῖ ἀπόλυτα κι' ὅτι ἄν ἦταν ἄντρας θὰ ἔμενε ἐλεύθερη σ' ὅλη της τὴ ζωή.

— Κόλπο! σκέφθηκε ὁ κ. Κ. Καὶ συλλογιζότανε μὲ κρυφὴ χαρὰ τὴν ἀμηχανία της καὶ τὶς ψευτοδικαιολογίες της, ὅταν φτάνοντας στὸ νησὶ θ' ἀναγκαζότανε νὰ ὁμολογήσῃ πώς... ἡ συντροφιά της δὲν ἦταν ἐκεῖ.

Ὡς τόσο τὸ πλοῖο ἔφτασε. Ὁ κ. Κ. δὲν ἄφισε στιγμὴ τὴν νέα του γνωριμία ἀπὸ κοντά, μὴ θέλοντας νὰ χάσῃ τὴ σπουδαία ἀπόλαυση τῆς ἀμηχανίας της.

Ἐκείνη πήδησε χαρούμενη στὴν προκυμαία.... καὶ ἔτρεξε σ' ἕναν ὅμιλο ἀνθρώπων, ποὺ ἔκαναν διαδήλωση μόλις τὴν εἶδαν. Ἕνας μάλιστα, ὡραῖος νέος, ἄρχισε νὰ τὴν μαλλώνη τόσο, ποὺ αὐτὴ ἄρχισε πρὸς μεγάλη καὶ ἀδικαιολόγητη θλίψη τοῦ κ. Κ., νὰ τὸν χαϊδεύῃ. Στὸ τέλος, μάλιστα, τὸν φίλησε πεταχτὰ καὶ στὸ μάγουλο. Ὕστερα γύρισε καὶ στὸν κ. Κ. καὶ τὸν φώναξε νὰ τὸν συστήσῃ.

—Ὁ ἀδελφός μου! τοῦ εἶπε γιὰ τὸν ὡραῖο νέο.

Ὁ κ. Κ. ἀνέπνευσε.

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι ὁ φίλος δικηγόρος ηὐτομόλησε στὴν ἄλλη συντροφιά, ποὺ θέλησε νὰ τὸν περιποιηθῇ εἰς ἀνταπόδοσιν καὶ ὅτι ὅταν γύρισε σπίτι του εἶχε τὶς πιὸ ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις.

—Εἶχες δίκηο, θεία! εἶπε μόλις μπῆκε. Οἱ ἰδέες μου ἄλλαξαν.

—Ἀδύνατον, ἀπεφάνθη ἐκείνη μὲ πεποίθηση. Τὸ πρόσωπο ποὺ βασιζόμουνα, ἀρρώστησε καὶ δὲν ἦρθε στὴν ἐκδρομή!

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε ὁ κ. Κ. καὶ ἡ δεσποινὶς τοῦ πλοίου, ἡ δεσποινὶς Μ., σὲ δυὸ μῆνες εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ καὶ πρόκειται αὐτὲς τὶς μέρες νὰ παντρεφτοῦν.

Φέτο πήγανε μαζὺ πάλι ἐκδρομή, φροντίζοντας νὰ μὴν κάνῃ κανείς τους λάθος........ στὸ πλοῖο.

Εἶνε τώρα ὑπὲρ τῆς τάξεως, ἄν καὶ ὁ κ. Κ. λέει καμμιὰ φορά:

— Πολὺ καλλίτερα ποὺ δὲν φεύγουνε μαζὺ τὰ πλοῖα πάντα καὶ τὸ ἕνα καθυστερεῖ λίγην ὥρα. Πάρα πολὺ

ΚΙ' ΑΝ ΗΤΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗ

ΕΙΜΑΙ ἄρρωστος βαρειά. Ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ μ' ἔκλεισαν σ' αὐτὴ τὴν κλινική, βλέπω πὼς κάθε μέρα χειροτερεύει ἡ κατάστασή μου. Νοιώθω τὰ νεῦρα μου σπασμένα, τὸ κορμί μου ἐρειπωμένο, τὴν ψυχή μου καταπληγωμένη. Φαίνεται πὼς οἱ μέρες ποὺ μοῦ μένουν εἶναι πολὺ λίγες.

Ἀληθινὸ πὼς ἡ θλίψη μὲ δηλητηρίασε. Κι' ἀντίδοτό της δὲ μπόρεσε νὰ βρεθῇ...

Δὲ θέλω νὰ βλέπω τοὺς γιατρούς, μὲ κουράζει τὸ ἐνδιαφέρο τους· τοὺς ἐμποδίζω νὰ μ' ἐξετάζουν, μ' ἐνοχλοῦν οἱ ἐρωτήσεις τους, τοὺς ἀφίνω χωρὶς ἀπάντηση κάθε φορά. Μὲ τὴ σιωπηλὴ καὶ βαριεστισμένη στάση μου σὰ νὰ τοὺς λέω: «δὲ θέλω νὰ μὲ γιατρέψετε, θέλω νὰ μ' ἀφίσετε νὰ πεθάνω ἥσυχος». Μ' αὐτοὶ δὲν καταλαβαίνουν. Μὰ τί κατάλαβαν ποτέ τους οἱ γιατροί—πἀνάθεμά τους;

Καὶ τὶς νοσοκόμες μὲ τὸ ἀποπετρωμένο χαμόγελό τους, πόσο τὶς συχαίνομαι κι' αὐτές; Μοῦ κάνουν οἱ ἐπίμονες περιποιήσεις των πολὺ κακό.

Περίεργο πρᾶγμα: Ἐνῷ ἐγὼ λύθηκα μόνος μου, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ἀπὸ τὴ ζωή, ἔρχονται αὐτοὶ ὅλοι ἐδῶ μέσα νὰ μὲ ξαναδέσουνε μαζί της. Γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἀκόμη τί; Μήπως ἔχει κι' ἄλλο, πιὸ πικρό, φαρμάκι γιὰ νὰ μὲ ποτίσῃ;

Δὲν μπορῶ νὰ κυττάζω τὸν ἥλιο, ποὺ μπαίνει μὲ τόσο αὐθάδικη χαρὰ στὸ θάλαμό μου, ἀπὸ τἀντικρυνό μεγάλο τετράγωνο παράθυρο. Νομίζω πὼς μὲ προκαλεῖ σὰ νὰ τὸ ἀκούω νὰ μοῦ λέῃ «Ἐγὼ θὰ λάμπω γελούμενος κι' ὅταν ἐσὺ δὲ θὰ μὲ βλέπῃς πιὰ μέσ' ἀπὸ τὴ σκοτείνια τοῦ τάφου σου».

Δὲ μπορῶ νὰ τὸν κυττάζω· μὲ νευριάζει τὸ χρυσὸ γέλιο του κι' ἡ χαρούμενη φεγγοβολιά του. Καὶ μὲ σφιχτὰ κλειστὰ τὰ μάτια περνῶ τὶς ὧρες μου ἀνακατεύοντας μερόνυχτα μὲς στὰ βάθη τοῦ ἀναστατωμένου μυαλοῦ μου τὰ τελευταῖα θλιβερὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μου. Πιστεύω πὼς σκαλίζοντας ἐρεθιστικὰ τὴν πληγή μου, θὰ συντομέψω, θὰ τραβήξω πιὸ κοντὰ τὸ τέλος μου. Καὶ τὸ τέλος αὐτὸ μὲ καλεῖ ὅπως ἕνα λιμάνι σίγουρο καλεῖ τὸ ρημαγμένο ἀπὸ τὴ φουρτούνα καράβι...

II

Ἔχασα τὸ παιδί μου... Ἔδιωξα τὴ γυναίκα μου... Χωρίστηκα γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ μοναδικό μου φίλο, ποὺ τὸν εἶχα καὶ γιατρὸ τοῦ σπιτιοῦ μου.

III

Ὁ νοῦς μου μοιάζει μὲ τὸ ρολόϊ, ποὺ τοὔχει σπάσει ἡ καστάνια. Κι' ἀκράτητος γοργοτρέχει δρασκελίζοντας τὶς ἴδιες ὧρες, ποὺ δείχνουν πάντα τὰ ἴδια θλιβερὰ γεγονότα. Ὁ δείχτης ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ μιά, πηδᾷ σπασμωδικὰ μὲ τὴ σειρὰ τὶς ὧρες ὅλες, φτάνει στὶς δώδεκα καὶ ξεκινᾷ πάλι γιὰ τὸν ἴδιο γύρο ἀπὸ τὴ μιά. Πάντα αὐτὸς ὁ κύκλος...

Εἶχε πέσει τὸ παιδί μου, ὁ Μίλτος ἄρρωστο. Ἡ κατάστασή του δὲν ἄργησε νὰ καταντήσῃ ἀπελπιστική. Τὸ σπιτικό μας ἦταν ἄνω—κάτω. Ἡ ἀνησυχία μας δὲν περιγράφεται. Κι' οἱ φροντίδες μας γιὰ τὸν ἄρρωστο μᾶς ἀπορροφοῦσαν ὅλες μας τὶς ὧρες.

Τὸ κακὸ ἐξακολουθοῦσε ἀπελπιστικά. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ φυσικὸ μοῦ ἦταν νὰ μὴ μπορῶ νὰ συνεχίσω τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς πρωτινῆς μου ζωῆς. Παραμέλησα ὁλωσδιόλου τὴ δουλειά μου, ἄφισα κατὰ μέρος τὴν τέχνη μου. Εἶχα χάσει τὴν παληὰν ἔμφυτη δραστηριότητά μου. Μέσα στὴν οἰκογενειακὴ παραζάλη, ποὺ μᾶς ἔδερνε, μήτε λόγος πιὰ δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ γιὰ τὴν ἐπιμονὴ ποὔδειχνα ἀπὸ παιδὶ στὶς καλλιτεχνικές μου προσπάθειες.

Ζοῦσα μηχανικά, περνοῦσα τὶς στενόχωρες ὧρές μου ἐντελῶς ἄκαρπα. Σὰν ἄφινα τὴν κλίνη τοῦ παιδιοῦ μου καὶ πήγαινα στὸ ἐργαστήρι μου νὰ δουλέψω, γιὰ νὰ ξεχάσω, μόλις ἔπαιρνα στὸ χέρι τὴν παλέττα κι' ἔκανα νὰ σύρω μερικὲς πινελιὲς σὲ κανένα πίνακά μου μισοτελειωμένον— καὶ πόσοι τέτοιοι μὲ περίμεναν!—ἕνα βήξιμο, ἕνα βογγητό, ἕνας στεναγμὸς τοῦ παιδιοῦ μου ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, ποὺ ἦταν ἐκεῖ δίπλα, μ' ἔκανε νὰ μοῦ κόβουνται τὰ χέρια, νὰ μοῦ τρικλίζουν τὰ πόδια καὶ νὰ μοῦ βουρκώνουν τὰ μάτια. Τὰ πετοῦσα τότες ὅλα χάμου. Ἕνας πρωτοδοκίμαστος φόβος μὲ παράλυε. Σωριαζόμουν κάπου. Καὶ δὲ μποροῦσα νὰ διώξω, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, τὴν ὑποψία, ποὺ μοῦ τριβέλιζε τὸ κρανίο, πὼς τοῦ κάκου πάλευε ὁ Μίλτος μου μὲ τὴν ὕπουλη τρομερὴ ἀρρώστεια, γιατὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ νικήσῃ.

Πετιόμουν ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέση μου. Καὶ πότε βημάτιζα δῶθε κεῖθε μὲ σταυρωμένα στὸ στῆθος τὰ χέρια καὶ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι μάταια προσπαθώντας νὰ ἡμερέψω τὸν ἄγριο πόνο μου. Πότε πήγαινα καὶ μαζευόμουν κουβάρι στὴ βαθειὰ πολυθρόνα μου, μπροστὰ στὸ γραφειάκι μου, κι' ἔσφιγγα τὴν καρδιά μου δυνατὰ νομίζοντας πὼς ἔτσι σφίγγοντάς την θὰ σκότωνα τὴν ἀπελπισία της. Πότε πήγαινα στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, κάθιζα δίπλα του προσπαθώντας νὰ μὴ δακρύσω, νὰ φανῶ μάλιστα χαρούμενος καὶ τοὔλεγα παρήγορα κ' ἐλπιδοφόρα λόγια γιὰ τὴν ὑγεία του...

Ἡ ζωή μου εἶχε γίνει μαρτυ ἔβγαινα, περίπατο τ' ἀπογεύματ σύχναζα σὲ κανένα κέντρο ἢ σὲ σπίτι τὰ βράδυα. Ἐπίσκεψη δὲν σα νὰ δεχτῶ. Μήτε ἐδιάβαζα. Π σα τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς γρ καὶ τελείωνα τὶς σελίδες τοῦ περ ἢ τοῦ βιβλίου χωρὶς νὰ νοιώθω ἀπὸ τὰ γραφόμενά τους.

Ἡ ὄρεξή μου ἐλαττώθηκε πολ ὁ ὕπνος μου ἔγινε λίγος.

Ἡ γυναίκα μου ἀεικίνητη, πρό σ' ὅλα. Θαύμαζα τὴν ἀντοχή της. βλέποντάς τη νὰ πηγαινοέρχεται ραστη συλλογιζόμουν μὲ πόσην καὶ δύναμη ὥπλισε ἡ φύση τὴ μ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ ἱκανὴ νὰ παλα ποτελεσματικὰ στὸν ἀγῶνα ποὺ ἔ χτῇ, νὰ δώσῃ συνέχεια στὸ μυστή ζωῆς καὶ ν' ἀναστήσῃ παιδιά.

Μὰ ἐγὼ ἤμουν ἄλλου εἴδους ἄ πος. Διαφορετικὰ κι' ἀπὸ τοὺς ἄ ἄντρες πλασμένος: ἄοπλος τελε γιὰ τέτοιες κρίσιμες περιπέτειες ζητοῦν τὴν πειθαρχία τῆς καρδιᾶς λογικό. Εἶν' ἀλήθεια πὼς εἶχα μιὰ ξεχωριστὴ εὐαισθησία, ποὺ ἔ στὰ σύνορα τῆς νοσηρότητος. Αὐτ κόστιζε πολλὲς πίκρες συχνά. Ἀ ναι. Τώρα πὄγινα πατέρας εἶχα σ ὅλη τὴν ἀγάπη μου, τί λέω; ἕνα ε λατρείας παθολογικῆς στὸ παιδ Τοὖχα ἀφοσιωθῆ ὁλοκληρωτικὰ ζωή μου εὕρισκε σκοπὸ κι' ἀπο στὴν ὕπαρξή του. Τὸ κέντρο τῆς χίας μου τὸ εἶχα ἐκτοπίσει ἀπὸ μου καὶ τὸ εἶχα τοποθετήσει ἔξω μονάκριβό μου. Τοῦ ἤμουν πάντα στης, νόμιζα δικαίωμά του κάθε φροντίδα, πίστευα γιὰ κυριώτατο ορισμὸ τῆς ζωῆς μου, ὄχι τὴν καλ χνικὴ δημιουργία ὅπως πρὶν πατέρ μὰ τὴν ἀνάπτυξη, μόρφωση κι' ἀνά τοῦ παιδιοῦ μου. Καὶ τὴν τέχνη ποὺ στάθηκε ὡς τὰ τώρα ἡ μον λαχτάρα μου, κι' αὐτὴν ἤμουν ἀπο σμένος νὰ τὴ διαθέσω καὶ χρησιμ σω γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Μίλτου μ

IV

Ἔχει κι' ἄλλο, πιὸ πικρὸ φαρμά μοῦ δώσῃ ἡ ζωή; Ἔχασα τὸ παιδ Ἔδιωξα τὴ γυναίκα μου... Χωρίσ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν παιδικό, τὸ μον κό μου φίλο... Παράτησα τὴν τέχν καὶ μὲ παράτησε κ' ἐκείνη...

V.

Ἡ μέρα εἶχε ξημερώσει ὁμιχλο παστη. Τὴ νύχτα, ἡ γυναίκα μου κι' ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια τὴν περάσαμε γρυπνοι κοντὰ στὴν κλίνη τοῦ τοῦ παιδιοῦ μας. Μιὰ κρίση ἀπὸ τὶς νηθισμένες τῶν τελευταίων αὐτῶν ρῶν, ἕνας ξερόβηχας ἀτέλειωτος μόπτυσες καὶ δύσπνοια, τὸ τάκ

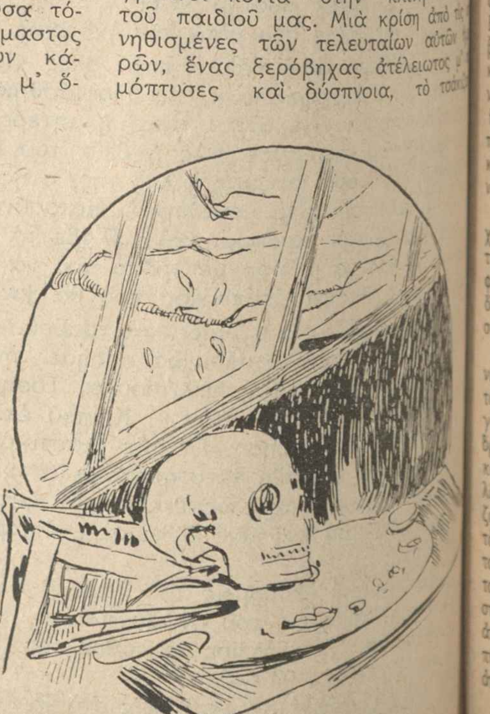

Μὲ τὰ πρῶτα θαμπὰ φῶτα τῆς ὁμιχλοσκέπαστης ἡμέρας ἦρθε ὁ γιατρός. Ἔδειχνε ἐξαιρετικὰ συλλογισμένος σὰν ἄκουσε πὼς πέρασε ἡ βραδυὰ κι' ἐξέτασε τὸ Μίλτο μας. Τὸν πῆρα ἰδιαιτέρως στὸ γραφεῖο μου. Τὸν ὥρκισα στὴ δοκιμασμένη φιλία μας νὰ μοῦ πῇ τὴν ἀληθινὴ κατάσταση τοῦ παιδιοῦ μου, χωρὶς νὰ μοῦ κρύψῃ τίποτα, ὁσοδήποτε δυσάρεστο. Καὶ σὲ λίγο ἄκουσα ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χοντροκαμωμένα χείλη του τὴν ὁριστικὴ καταδίκη τοῦ Μίλτου μου.

Μοὖρθε σὰν κεραυνός. Μούδιασα σύγκορμος καὶ σύψυχος. Δὲ μποροῦσα νὰ μιλήσω· ἕνας κόμπος μοὔσφιγγε τὸ λαιμό. Μήτε νὰ κλάψω δὲ μπόρεσα· ἡ ἀνείπωτη θλίψη μου στείρεψε λὲς τὶς βρύσες τῶν ματιῶν μου.

Κάτι μικρὲς ἐλπίδες, ποὺ δειλὲς πρόβαλλαν πότε—πότε ὡς τὰ τώρα μέσα μου, μ' ἄφιναν κι' αὐτὲς καὶ χάνονταν ἄφαντες.

Ὁ γιατρὸς γύρεψε νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Μάταια προσπάθεια. Ὁ βαθὺς πόνος εἶναι κουφὸς ἐντελῶς καὶ δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια.

VI

Ἔχασα τὸ παιδί μου κ' ἔδιωξα τὴ γυναίκα μου.

Τὴν πῆρα ἀπὸ συμπάθεια τὴ γυναίκα μου. Πάντα τὴν ἀγαποῦσα θερμά. Ποτὲ δὲν τῆς φέρθηκα μ' ἀγένεια, παρ' ὅλη τὴ νευρικότητά μου. Καὶ τὶς μεγάλες ἢ μικρὲς διαφορὲς στὸ χαραχτῆρα μας ἔκανα πὼς δὲν τὶς ξεδιάλιζα καὶ δὲν τὶς πρόσεχα.

Κ' ἔπρεπε. Εἶχα πολλὲς ὑποχρεώσεις στὴ γυναίκα μου. Μὲ σεβόταν ἀπεριόριστα. Φρόντιζε μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ κάθε μέσο νὰ μ' ἐξυπηρετῇ στὸ κάθε τί, νὰ μὴ μοῦ στερῇ τίποτ' ἀπ' ὅσα καταλάβαινε πὼς θὰ μοὔκαναν εὐχάριστη κι' ὄμορφη τὴ ζωή. Γιὰ τὴν ὑγεία μου, ποὺ δὲν εἶχε καὶ πολὺ γερὰ θεμέλια, ἔδειχνε μιὰν ἀκοίμητη φροντίδα ποὺ μὲ σκλάβωνε. Μὲ πονοῦσε πολύ, μ' ἐχτιμοῦσε περισσότερο, ἴσως νὰ μὴ μ' ἀγαποῦσε ἐρωτικά. Δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναίκα μου ἀπὸ ἐχτίμηση μονάχα γιὰ τὴν καλλιτεχνική μου ἀξία, καθὼς μοὖπε μιὰ μέρα μ' ἀφέλεια, κι' ὄχι ἀπὸ πάθος ἐρωτικό. Ἦταν συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν καλλιτεχνία τὴ μάγευε κάθε σοβαρὴ ἐκδήλωση τῆς τέχνης καὶ φιλοδοξοῦσε νὰ μοιραστῇ τὴ ζωὴ της μ' ἕναν εἰλικρινῆ μύστη τοῦ ὡραίου.

Τί νομίζετε πὼς ἤμουν γιὰ τὴ γυναίκα μου; Ὄχι ὁ ἄντρας ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς γλυκανάβῃ καὶ νὰ τῆς γλυκοσβύνῃ πόθους τῆς νιότης. Ἤμουν ἕνα πολυσέβαστο πρόσωπο, ἕνα ἱερὸ κειμήλιο, ποὺ εἶχε χρέος νὰ τὸ φροντίζῃ μὲ θρησκευτικὴν ἀφοσίωση. Εἶχε ἡ Κλαίρη πεποίθηση, ἴσως ὑπερβολική, στὸ καλλιτεχνικὸ μέλλον μου καὶ περίμενε ἀριστουργήματα ἀληθινὰ ἀπὸ τὸ χρωστῆρά μου. Γι' αὐτὸ ἤξερε καὶ προσπαθοῦσε νὰ ὑποθάλπῃ καὶ τὶς πιὸ τρελλὲς φιλοδοξίες μου κι' εὐχαριστιόταν νὰ μεγαλοποιῇ καὶ νὰ ὑπερτιμᾷ τὴ δυναμικότητά μου...

Ἅ, στ' ἀλήθεια, ἦταν ὄμορφη καὶ χαριτωμένη ἡ Κλαίρη. Κ' ἡ ἀφοσίωσή της μ' ἔκανε νὰ ξεχνῶ τὴ μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας, ποὺ μᾶς χώριζε. Ἐκείνη ὅταν παντρευτήκαμε ἤτανε μόλις εἰκοσιπεντάρα κι' ἐγὼ σαρανταπεντάρης.

Σὰ γεννήθηκε τὸ παιδί μας, τρία χρόνια γεμᾶτα λαχταριστὴ προσδοκία μετὰ τὸ γάμο μας, ἄγνωστης χαρμονῆς γλυκόφωτα εἶδα νὰ καταυγάζουν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Εἶδα πὼς ἐξὸν ἀπὸ τὶς καλλιτεχνικὲς τέρψεις ὑπάρχουν κι' ἄλλες, ἴσως πιὸ ἔντονες. Ὅσες ὧρες δὲ ζωγράφιζα, ἔτρεχα νὰ παιζογελάσω μὲ τὸ Μίλτο μας, ποὔμοιαζε στὶς ὄμορφες τοῦ προσώπου γραμμὲς μὲ τὴ μάννα του, καὶ ποὺ μεγάλωνε μιὰ χαρά. Μὲς στὰ γλυκὰ ματάκια του μὲ τὶ καμάρι ἀνακάλυπτα τὶς πρῶτες σπίθες τῆς ἐξυπνάδας! Τὸ ἀθῶο γελάκι ποὺ ἀγγελικὰ ἁπλωνόταν ἀπάνω στὰ κοραλλένια χειλάκια του, τὰ νόστιμά του φερσίματα καὶ λογάκια, τί πηγὴ παρηγοριᾶς μὰ κι' ἔμπνευσης ἤτανε γιὰ μένα! Ἤμουν ἀφάνταστα γοητευμένος μὲ τὸ παιδί μου. Δὲν τὸ χωριζόμουνα πολύ. Τὄπαιρνα συχνὰ μαζί μου στὸ ἐργαστήρι μου. Τὸ χρησιμοποίησα μάλιστα πολλὲς φορές, προσέχοντας νὰ μὴν τὸ κουράσω, καὶ γιὰ μοντέλλο· κι' ἔφτιασα, χάρη σ' αὐτό, ἕνα σωρὸ πίνακες ἀπὸ χαριτωμένα παιδικὰ κεφαλάκια, γελούμενα, θυμωμένα, κοιμισμένα, κλαμένα, συλλογισμένα, εἰρηνεμένα, ποὺ οἱ περισσότεροι πουλήθηκαν ἀμέσως.

Ὅσο μεγάλωνε ὁ Μίλτος μας, τόσο πιὸ σφιχτὰ δενόμουνα μαζί του. Κ' ἐκεῖνο τὶ ξεχωριστὴ προτίμηση ἔδειχνε πάντα στὴ συντροφιά μου! Πόσο καλὰ γνώριζε νἀνταποκρίνεται στὴ βαθειὰν ἀφοσίωσή μου! Ἡ μητέρα του—λέτε νὰ ζήλευε γι' αὐτό;—εἶχε πάντα νὰ κάνῃ γιὰ τὴν προτίμηση ποὺ μοὔδειχνε ὁ Μίλτος, πότε στ' ἀστεῖα μὰ καὶ πότε στὰ σοβαρά.

Ὅμως τὸ παιδί μας ἀπάνω στὴν κρίσιμη ἀνάπτυξή του μᾶς ἀρρώστησε βαρειά. Κι' ὅσα κάναμε—καὶ τίποτα δὲν παραλείψαμε—γιὰ νὰ τὸ σώσουμε πῆγαν χαμένα.

Ὁ Μίλτος μας μιὰν αὐγὴ Μαρτιάτικη ξεψύχησε ἥσυχα, σὰν πουλάκι, μέσα στὴν ἀγκαλιά μου, ἀφοῦ γέμισε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ χέρια μας μὲ φιλιά...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ κοίταζα βουρκωμένος τὴ φωτογραφία τοῦ Μίλτου μου...

Μοὖρθε σὰν τρέλλα. Ἡ γυναίκα μου, ποὺ ἄντλησε λὲς τὸ στερνὸ θάρρος ποὖχε μέσα της γιὰ νὰ μὲ κρατήσῃ στὸ πέσιμό μου, κι' ὁ γιατρὸς μοῦ πήρανε μὲ κόπο ἀπὸ τὰ χέρια τὸ νεκρὸ παιδί μου καὶ μ' ἔφεραν σ' ἄλλο δωμάτιο. Ἐκεῖ περιτριγυρισμένος ἀπὸ γειτόνους καὶ πρόσωπα ποὺ δὲ γνώριζα δὲν ξέρω πόσην ὥρα ἔμενα, τὶ ἔλεγα, τὶ ἔκανα...

Ὅταν ἀργὰ πιὰ πῆγα στὴ σάλα, νὰ ξαναδῶ τὸ παιδί μου, δὲν τὸ βρῆκα. Τὤχανε πάρει γιὰ τὴν τελευταία του κατοικία...

XI

Πῶς νὰ μὴ διώξω τὴ γυναίκα μου; Πῶς νὰ μὴν ἀποχωριστῶ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ μοναδικό μου φίλο, τὸ γιατρό;

Ἀκοῦστε τὶ μοῦ σκάρωσαν. Ἐγώ, ἐρείπιο ψυχικὸ καὶ σωματικό, δὲ μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ μου. Στάθηκα ἀνίκανος νἀντλήσω ἀπὸ πουθενὰ ἐγκαρτέρηση, παρηγοριά, λησμονιά. Ἤμουν ἄρρωστος καὶ ὁλοένα χειροτέρευα. Ἡ ἀνησυχία γι' αὐτὸ τῆς γυναίκας μου καὶ τοῦ γιατροῦ ἦσαν ἀφάνταστη. Τὴ διάβαζα καθαρὰ στὸ πρόσωπο, στὰ φερσίματα καὶ στὰ μισόλογά τους. Προσπαθοῦσαν νὰ μὴ μένω μήτε στιγμὴ μονάχος. Εἶχαν τρομερὲς ὑποψίες κι' οἱ φόβοι τους ὁλοένα μεγάλωναν. Καὶ σὰν εἶδαν κι' ἀπόειδαν πὼς ἦταν πιὰ ἀδύνατο μὲ λόγια καὶ συμβουλὲς γιὰ τὴν ὑγεία μου νὰ σταματήσουν τὸ βαθμιαῖο κατρακύλισμά μου, ποὺ γλήγορα θὰ μ' ἔφερνε στὸ βάραθρο τοῦ θανάτου, πήρανε—φαίνεται—τὴν ἀπόφασή τους. Ἀσφαλῶς πίστεψαν πὼς μὲ τὸ σχέδιό τους, τὸ κυνικὰ τολμηρό, θὰ μὲ σώσουν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ σωροβολιασμένος στὴν πολυθρόνα μου κοίταζα βουρκωμένος τὴ φωτογραφία τοῦ Μίλτου μου, ἡ γυναίκα μου γονατισμένη στὸ χαλί, ἐνῷ στὴν ἀγκαλιά της ἔσφιγγε μὲ συμπόνοια τἀδυνατισμένα πόδια μου, μοῦ λέει μὲ μιὰ φωνὴν ἀλλοιώτικη, ἀσυνήθιστα στεγνὴ μέχρι σκληράδας καὶ μὲ χαμηλωμένα μάτια:

—Ἄκουσε: Ἔχω κάτι πολὺ σοβαρὸ νὰ σοῦ πῶ σχετικὰ μὲ τὸ Μίλτο. Εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς μου, ποὺ ὅσο τρομερὸ κι' ἂν εἶναι, θἄχῃ πιστεύω τὴ δύναμη νὰ σὲ βγάλῃ μὲς ἀπὸ τὴν ἀνείπωτη θλίψη σου. Ἄδικα θρηνεῖς τὸ Μίλτο κι' ἄδικα τσακίζεσαι καὶ ρεύεις. Τὸ παιδὶ δὲν εἶναι δικό σου, δὲν τὄκανα μὲ σένα. Εἶναι τοῦ φίλου σου, τοῦ γιατροῦ. Θυμᾶσαι σὰν εἶχες πάει μόνος ταξίδι στὰ Μετέωρα...

VII

Τὶ μὲ μέλει, ἂν εἶναι ἀληθινὴ ἢ πλαστὴ ἡ φοβερὴ ἐξομολόγηση τῆς γυναίκας μου; Φτάνει πὼς ἦταν ἀτιμωτικὴ γιὰ μένα καὶ γι' αὐτὸ ἀρκετὴ νὰ μὲ κάνῃ νὰ τὴν διώξω. Κι' ὁ γιατρὸς ἔπρεπε νὰ ξεγραφτῇ ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μου. Μές στὴ δυστυχία μου θέλησαν οἱ δυό τους νὰ μοῦ παίξουν ἕνα παιχνίδι πρόστυχο. Θὰ ποῦν ἴσως ἀπὸ ἐνδιαφέρο γιὰ τὴν ὑγεία μου, γιὰ τὴ σωτηρία μου. Ἀνοησίες. Τὄνα κακὸ δὲν ἐπουλώνεται μ' ἕνα ἄλλο κακό. Κι' ἔπειτα, κι' ἂν ἦταν ἀλήθεια αὐτό, κι' ἂν ἦταν δικό μου ἢ ξένο τὸ παιδί, ἦταν ἀργὰ πιά, πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὴν καρδιά μου, νὰ πάρω πίσω τὴν πνοὴ τῆς ψυχῆς μου, ποὺ μ' αὐτὴ τὸ μεγάλωσα.

(Εἰκονογράφησις κ. Ἀλ. Κοντοπούλου)

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Σκέψεις

γιὰ τὴν γυναίκα καὶ τὸν ἔρωτα

Ὁ ἔρως δὲν εἶναι τίποτα, οὔτε τὸ ἄσχημο, οὔτε τὸ ὄμορφο, οὔτε τὸ καλό, οὔτε τὸ κακό, τίποτα, παρὰ μόνον ὁ ρυθμός, ὅμοιος μὲ τὸν ρυθμὸ τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἄστρων.

(Ἀνρὺ Μπατάϊγ)

= □ =

Ὁ ἔρως, ὅταν ὑψώνεται ὡς τὸ ἀπόλυτο καὶ πηγαίνει νὰ βρῇ τὴν πραγματοποίησί του σχεδὸν στὸν θάνατο, ἐξαγιάζει ἴσως ὅπως καὶ ἡ ἀρετή.

(Ἐντουὰρ Ρὸντ)

= □ =

Ὅταν οἱ ἄνδρες δὲν ἀρέσουν πιὰ τὶς σκοτοῦρες, σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαποῦν πιὰ τὶς γυναῖκες. Καὶ ὅταν δὲν ἀγαποῦν πιὰ τὶς γυναῖκες, παντρεύονται.

(Ντὲ Φλὲρ καὶ Καγιαβέ)

= □ =

«Ἡ γυναίκα εἶναι γιὰ τὸν ἄνδρα ὅπως ὁ οὐρανὸς γιὰ τὴν γῆν. Βρίσκεται ἀπ' ἐπάνω του, βρίσκεται ἀπὸ κάτω του βρίσκεται γύρω του, παντοῦ. Ζοῦμεν γι' αὐτήν. Αὐτὴ μᾶς περικαλύπτει. Αὐτὴν ἀναπνέομεν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα, τὸ στοιχεῖον τῆς καρδιᾶς μας».

(Μισελὲ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Μαρσὲλ Πρεβώ

Ὁ συγγραφεὺς-ψυχολόγος τῆς γυναίκας.—Ἡ σημαντικὴ ἐπιρροή του στὴ σύγχρονη λογοτε

Ο προηγούμενος αἰώνας ὑπῆρξε ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἐπεβλήθηκε ὁριστικὰ τὸ μυθιστόρημα σὰν ἕνα σπουδαιότατο, ὁλότελα αὐτόνομο καὶ ἀνεξάρτητο, εἶδος. Τὸ ρομάντζο ὄχι μόνο προσείλκυσε ὅλους τοὺς ρωμαντικοὺς συγγραφεῖς, ἀλλὰ ἀκόμα ἀπέκτησε καὶ τοὺς θεωρητικούς του ποὺ ἄρχισαν νὰ τὸ μελετοῦν σὰν μιὰν ὀντότητα καθολικώτερη, νὰ διαβλέπουν σ' αὐτὸ τὴν μοντέρνα καὶ συγχρονισμένη μορφὴ τοῦ ἔπους, καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ κάνουν κάποια ταξινόμηση ἀνάμεσα στοὺς διαφόρους δρόμους ποὺ ἀκολουθοῦν. Ἡ καταπληκτική του ἐπιτυχία συνεχίσθηκε καὶ στὸν αἰῶνα μας, καὶ οἱ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐνδείξεις μᾶς πείθουν ὅτι στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο ὁ αἰώνας μας θὰ ὀνομασθῇ «αἰώνας τοῦ ρομάντζου». Κοντὰ ὅμως σὲ πραγματικὰ ἀριστουργήματα, ποὺ θὰ τιμήσουν τὴν ἐποχή μας, ἦταν φυσικὸ νὰ ξεφυτρώσουν σὰν ραπανάκια πάμπολλα κατασκευάσματα τῆς κακῆς ὥρας. Δυστυχῶς τὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήση καὶ ἐδῶ, κι' ἔτσι συνέβηκε στὰ 1926 νὰ κυκλοφορήσουν μόνο στὴ Γαλλία 4.000 μυθιστορήματα! Ἡ κατάστασις αὐτὴ δημιούργησε μιὰ τάξη συγγραφέων ποὺ ἐπειδὴ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουν ἀπὸ τὴν πέννα τους καὶ μόνο, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐντείνουν τὴν παραγωγή τους σὲ βαθμὸ ποὺ σήμερα ἕνας γάλλος μυθιστοριογράφος ποὺ δὲν δημοσιεύει ἕνα τουλάχιστο βιβλίο κάθε χρόνο θεωρεῖται στεῖρος! Κι' ὅταν ὁ μυθιστοριογράφος αὐτὸς ἔχει κάποιο ταλέντο, πάει κι' ἔρχεται: χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τὰ βιβλία του διαβάζονται μ' εὐχαρίστηση. Ἀλλοίμονο ὅμως ἂν ὁ συγγραφεὺς διάλεξε τὴν τέχνη μόνο καὶ μόνο σὰν μιὰ κερδοφόρα ἐπιχείρηση.

Κλασσικὸς ἐκπρόσωπος τῆς πρώτης ἀπὸ τὶς παραπάνω δυὸ κατηγορίες μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁ Μαρσὲλ Πρεβώ, συγγραφεὺς μὲ ἀληθινὸ ταλέντο, ποὺ παρασύρθηκε ὅμως κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν κυκλοφοριακὴ μανία, εἰς βάρος βέβαια τῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας τῆς παραγωγῆς του.

Ὁ Πρεβὼ εἶναι βέρος Παριζιάνος καὶ γεννήθηκε στὰ 1862. Δηλαδὴ εἶναι σήμερα ἑβδομηντάρης πρᾶγμα ποὺ βέβαια δὲν τὸ φαντάζονταν οἱ πολυπληθεῖς του θαυμάστριες. Οἱ γονεῖς του τὸν προώριζαν γιὰ μηχανικό. καὶ ἀπεφοίτησε ἀπὸ ἕνα Γαλλικὸ Πολυτεχνεῖο ὅπου εἶχε σημειώσει λαμπρὲς ἐπιτυχίες.

Εἶχεν ὅμως μέσα του τὸ δαιμόνιο τῆς λογοτεχνίας ποὺ δὲν τὸν ἄφινε ἥσυχο, κι' ἔτσι ἐθεράπευε συγχρόνως καὶ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν τέχνη. Ὅταν ὅμως τὸ ὄνομά του ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸ στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, καὶ τὰ χειρόγραφά του περιζήτητα στοὺς ἐκδοτικοὺς οἴκους καὶ στὰ γραφεῖα τῶν ἀρχισυντακτῶν, ἀφιερώθηκε ἀποκλειστικὰ στὰ γράμματα.

Ντεμπουτάρισε ἐπισήμως στὰ 1887 μ' ἕνα μυθιστόρημα, τὸν «Σκορπιό» ποῦ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἔστρεψε τὴν προσοχή του στὴ μελέτη τῆς γυναικείας ψυχολογίας, καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὅτι γνωρίζει, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνη βέβαια καὶ πάρα πολὺ καλλίτερα ἀπ' ὅλους τοὺς συγχρόνους του τὰ μυστικὰ ποὺ κρύβουν οἱ ἀλλόκοτες γυναικεῖες καρδιές. Ἔτσι, σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ ἔργο του εἶναι ἀφιερωμένο στὴν ἀνάλυση τῆς γυναίκας στὰ διάφορά της στάδια. Στὸ «Φθινόπωρο μιᾶς γυναίκας» μελετᾷ τὶς μεταστροφὲς ποὺ ἔρχονται στὴ γυναικεία ψυχοσύνθεση ὅταν φθάσει στὴν τραγικὴ ἡλικία τῶν σαράντα ἐτῶν. Στὶς «Μιξοπάρθενες» πάλι ποὺ κυκλοφόρησε λίγο ἀργότερα καταπιανόταν μὲ τὴν ψυχολογία τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἔχουν τόσο ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὶς ἐλευθεριάζουσες κοσμοπολιτικὲς τάσεις. Τὸ βιβλίο αὐτό, τὸ ἀληθινὰ προφητικὸ ἂν ἀναλογισθῇ κανένας τὴν ἐξέλιξη τοῦ μεταπολεμικοῦ κοριτσιοῦ δημιούργησε τύπους, κι' ὁ τίτλος του πέρασε στὴν καθημερινὴ συνομιλία σὰν ἀντιπροσωπευτικὸς τῶν μοντέρνων κοριτσιῶν.

Στὴν ἐξερεύνηση ποὺ ἀνέλαβε ὁ Πρεβὼ νὰ κάνη ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν γυναικῶν, ἡ προσοχή του ἀκόμα τραβήχτηκε ἀπὸ μιὰν ἄλλη κατηγορία, λιγώτερο συμπαθητική. Στὶς «Δυνατὲς Παρθένες» μᾶς παρουσιάζει τὶς νέες διανοούμενες, ποὺ ξεχνώντας τὸν γυναικεῖο τους προορισμό, στράφηκαν πρὸς τὸν σοσιαλισμὸ καὶ τὶς κοινωνικὲς ἀνατροπές, γυρεύοντας κάποιο ἰδανικὸ γιὰ νὰ καλύψη τὸ κενὸ ποὺ νοιώθουν μέσα τους.

Ἀπὸ παρόμοιες πηγὲς ἐμπνεύστηκε ὁ Πρεβὼ καὶ τὰ περισσότερά του ἄλλα ἔργα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ξεχωρίση κανένας τοὺς «Φύλακας Ἀγγέλους», τὴν «Ἐξάδελφη Λάουρα», τὴ «Σονσέτ», τὴν «Ἐξομολόγηση ἑνὸς Ἐρωμένου», τὸν «Μυστικὸ κῆπο», τὴν «Δεσποινίδα Ζώφρ» τὸ «Ἡ νύχτα θὰ τελειώση», τὴν «Πριγκήπισσα ντ' Ἐρμαίνζ», τὴν «Μιζέτ», τὶς «Δὸν Ζουάνισσες».

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ Πρεβὼ ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἑβδομηντάρης φαίνεται. Ἐπάνω ὁ Πρεβὼ ...πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια. Καθὼς βλέπετε ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς γίνεται νεώτερος.

Πολὺ σημαντικώτεροι ὅμως εἶναι πέντε τόμοι ποὺ κυκλοφόρησαν κατὰ καιροὺς μὲ τοὺς τίτλους «Γυναικεῖα γράμματα» καὶ «Γράμματα στὴ Φρανσουάζ».

Στὰ «Γράμματα στὴ Φρανσουὰζ» ὁ Πρεβὼ περικλείει ὁλόκληρο ἕνα σύστημα γυναικείας ἀνατροφῆς, στὸ ὁποῖο ἀναγνωρίζει κανεὶς τὴν ἐπίδραση τοῦ μεγαλοαστικοῦ γαλλικοῦ πνεύματος κι' ὅπου παρουσιάζεται μιὰ βαθειὰ γνώση τῆς μοντέρνας ζωῆς, καθὼς καὶ τῶν μετατροπῶν ποὺ ἐπιφέρει αὐτὴ ἡ ζωὴ στὶς εὔπλαστες γυναικεῖες ψυχές. Στὰ «Γυναικεῖα γράμματα» πάλι, μὲ τὸ ἀρκετὰ ἐλεύθερο καὶ πεταχτὸ τους ὕφος, ὁ Πρεβὼ ἀκολουθεῖ τὴν μεγάλη παράδοση τῶν Γάλλων συγγραφέων τοῦ δεκάτου—ὀγδόου αἰῶνος. Μιὰ βαθειὰ ψυχολογία κρύβεται κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀσήμαντες ἱστοριοῦλες, ποὺ περικλείουν κομμάτια ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη κωμωδία ποὺ λέγεται ἀνθρώπινη ζωή.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο, στὸν ὁποῖο ἔλαβε μέρος ὁ Μαρσὲλ Πρεβὼ ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπεκόμισε ἀρκετὰ βιβλία στρατιωτικῶν ἐντυπώσεων, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ξεχωρίζουν ὁ «Ἀνθυπασπιστὴς Μπενουά» καὶ τὸ «Διοικῶντας», θέλησε νὰ ἐξαρθῇ σὲ κάπως ὑψηλότερα πεδία καὶ νὰ καταπιασθῇ μ λογικὰ προβλήματα περισσότερο στά. Ἔτσι, στὸ ἡ «Ἐρωμένη το γὼ» μελετᾷ τὸ αἰώνιο πρόβλημα τ δέσμου δυὸ ἀνδρῶν μὲ μιὰ γυναί στὸν «Παρθένο ἄνδρα», ποὺ σημείω στία ἐπιτυχία καταπιανόταν μὲ τη λη περίπτωση τῆς ἐπιδράσεως ἀρχῶν στὴ διαμόρφωση τῆς ἐρωτικ τοῦ ἀνδρός.

Στὸ τελευταῖο του πάλι μυθισ στὴ «Μαρία τῆς Ὀδύνης» ποὺ πολλ τικοὶ τὸ θεωροῦν σὰν τὸ ἀριστούργημ περιγράφει τὶς καταστροφὲς ποὺ ἐπιφέ γυναίκα τὴν ὁποία βαρύνει ἡ ἀμαρ τὸ κρῖμα.

Ὁ Πρεβώ, ποὺ εἶχεν ἐκλεγῆ στ λικὴ Ἀκαδημία στὰ 1909 εἰς ἀντικα σιν τοῦ Βικτωριὲν Σαρδοῦ, τοῦ γνωσ συγγραφέως, κατώρθωσε νὰ καταλά ἐξέχουσα θέση στὴ Γαλλικὴ κοινων Ἀκαδημία ἡγεῖται τοῦ ἑνὸς τῶν μάτων, τῆς ἀριστερᾶς. Εἶναι σὰν ν ὁ ἐκπρόσωπος τῶν νέων (!) τῶν τικῶν, τῶν νεωτεριζόντων ἐν πρὸς τὴν δεξιά, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴ τοῦ Ρενὲ Ντουμὶκ ὑπερασπίζεται τῶ ρητικῶν, τῶν καθιερωμένων ἀξιῶν. μάχη αὐτὴ συνεχίζεται καὶ ἔξω ἀπ Ἀκαδημία. Οἱ μὲν ἔχουν ὡς ὄργ περίφημη «Ἐπιθεώρηση τῶν Δύο Κ ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Ντουμίκ, καὶ σ τάζεται ὅτι περικλείει στὰ σελίδ ὅ,τι ἔχει νὰ παρουσιάση ἡ σύγχρον κὴ διανόηση. Ἡ ἀριστερὰ (ὁ ὅρος πρέπει νὰ σημειωθῇ, δὲν ἐνέχει κ ἔννοιαν ἐπαναστατικὴν) πάλι συσπε γύρω ἀπὸ τὴν «Ἐπιθεώρηση τῆς Γ ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Πρεβώ. Κι' μηρικοὶ καυγάδες διεξάγονται ἀνάμε δυὸ παρατάξεις σὲ κάθε ἐκλογὴ γίου μέλους στὴν Ἀκαδημία.

Ὁ Πρεβὼ εἶναι ἀκόμα λογοτεχνικ εὐθυντὴς ἑνὸς σπουδαίου ἐκδοτικοῦ κι' ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ ρυθμίζει ἕνα μέρος τῆς σύγχρονης γαλλικῆς παρα

Τὸ γεγονὸς καὶ μόνο ὅτι κατώρθ καταλάβη μιὰ τέτοια θέση στὰ Γ γράμματα ἀρκεῖ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα συγγραφέα μὲ φισβήτητο ταλέντο, ποὺ ὅμως στὸ τ αὐτὸ προσέθεσε κι' ἀρκετὴ καπατσ Οἱ ἀπειροπληθεῖς στρατιὲς τῶν θαυμ ὧν του συνηγοροῦν γι' αὐτὴ τὴν ἐ

Λ. ΠΗΝΙΑΤΟΓΛ

Τ' ἀνάλεκτα τοῦ πνεύματ

ΟΧΙ ΤΩΡΑ..

Ἕνας κλέφτης καλοντυμένος μπαίν σα σ' ἕνα χρυσοχοεῖο τῆς ὁδοῦ Ἑρ ὑπάλληλος τρέχει καὶ μὲ χίλιες ὑπ τὸν ρωτᾷ:

—Τί ἀγαπᾷ ὁ κύριος;

—Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ διαμάν σα ἔχει.

—Δυὸ χιλιάδες.

Ὁ κλέφτης μένει σκεφτικός. Ὁ ὑ ληλος τὸν ρωτᾷ ξανά:

—Θὰ τὸ πάρετε, κύριε;

Καὶ ὁ κλέφτης:

—Ὄχι τώρα... τὸ βράδυ!

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

—Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν παληὰ φ καὶ συμμαθήτριά σου, τὴν Καίτη;

—Ἀλήθεια, τί ἔγινε αὐτὸ τὸ ζ

—Γυναίκα μου!

Μικρὲς ἱστορίες

Ἡ ἀθώα μιντινέττα

Ἡ ξανθόμαλλη Λίνα, μιὰ χαριτωμένη ἄμυαλη πεταλουδίτσα, μιὰ μιντινέττα ὅπως ἐκεῖνες ποὺ συναντᾶμε στοὺς κοσμοπολιτικοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ—ἡ ξανθόμαλλη ὄμορφη, χυτόκορμη Λίνα, ποὺ ἄλλαζε τοὺς φίλους της, ὅπως καὶ τὰ μεταξωτὰ φουστάνια της, ὅταν δὲν ἐξόδευαν ἀρκετὰ γιὰ τὴν εὐτυχία της ἦταν ἀπαρηγόρητη...

—Ἀκοῦς ἐκεῖ!... διηγότανε στὴν Πέπη, τὴν φίλη της, μιὰν ἄλλη τρελλὴ κοπέλλα ποὔπαιζε καὶ κείνη στὸ ἐλαφρὸ θέατρο. Δὲν ξέρεις καϋμένη τί ἔπαθα.. μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς ἀπάτησα τὸν καϋμένο μου τὸν Ἄλκη!.. Λὲς νὰ τὸν ἀπάτησα ὅμως; Δὲν εἶμαι καθόλου βέβαιη γι' αὐτό.. προχτὲς τὸ βράδυ μετὰ τὸ θέατρο πῆγα ὅπως πάντα σπίτι του... χτυπῶ!.... χτυπῶ! χτυπῶ! Δὲν μοῦ ἀνοίγει κανένας... ὡρισμένως θ' ἀποκοιμήθηκε περιμένοντάς με, σκέφτηκα... εὐτυχῶς ποὺ εἶχα τὸ κλειδὶ μαζύ μου καὶ ἄνοιξα. Μπῆκα λοιπὸν καὶ σκοτεινὰ ὅπως ἦταν προχώρησα πρὸς τὴν κάμαρή του.... «Ἄλκη! Ἄλκη! Ἐγὼ εἶμαι...» Δὲν μοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντηση. «Πόσο βαθειὰ κοιμᾶται», σκέφτηκα πάλι. Καὶ φανταζόμουνα τὴν ἔκπληξή του ὅταν τραβώντας του σιγὰ τὸ μικρὸ μουστάκι θὰ τὸν ἔκανα νὰ ξυπνήση καὶ νὰ μὲ δῆ μπροστά του. Ἔτσι ξαφνικὰ μέσα στὸν ὕπνο του. Θὰ ἦταν πολὺ ἰδιότροπο!... βιαστικὰ— δὲν χρειάζεται κανεὶς ἄλλωστε καὶ πολὺ ὥρα γιὰ νὰ πετάξη ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα, μιὰ κομπινεζὸν καὶ δυὸ κάλτσες—γδύνομαι· καὶ γλυστρῶ κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα κοντά του... Θεέ μου! Εἶμαι ἕτοιμη νὰ τοῦ τραβήξω τὸ μουστάκι του, ὅταν δυὸ χείλη ἐντελῶς ξυρισμένα μοῦ σφραγίζουν τὰ δικά μου καὶ δυὸ χέρια δυνατὰ μ' ἀγκαλιάζουν σφιχτὰ μὴ ἀφήνοντάς με νὰ φέρω τὴ παραμικρότερη ἀντίσταση.. Δὲν ἦταν ὁ Ἄλκης! Σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη πολυκατοικία ποὺ εἶναι νοικιασμένη ὁλόκληρη, γκαρσονιέρες σὲ διαφόρους νέους. εἶχα κάνει ἕνα φριχτὸ λάθος... ἀπὸ τὴ βιασύνη μου νὰ βρεθῶ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἄλκη, πῆρα τὸ πρῶτο πάτωμα δεξιά, γιὰ τὸ δεύτερο καὶ μπῆκα.... τώρα.. πές μου σὲ παρακαλῶ—τὴν ἔπαθα ἢ δὲν τὴν ἔπαθα; Τὸν ἀπάτησα ἢ δὲν τὸν ἀπάτησα;...

—Κάθε ἄλλο Λίνα μου! Δὲν ἁμάρτησες καθόλου, γιατὶ δὲν τὸ θέλησες αὐτό!... κι' οὔτε τὤκαμες ἐξεπίτηδες!..

—Ἄχ καϋμένη πόσο μὲ παρηγορεῖς!.. Ἀλλὰ πάλι—ἀφοῦ ἐκατάλαβα τὸ λάθος μου, ἔπρεπε νὰ φύγω;... βέβαια, νὰ φύγω!

—Μεσάνυχτα περασμένα;... θἄκανες πολὺ θόρυβο εἰς βάρος σου!..

—Ναὶ καϋμένη—ἀλλὰ πάλι κι' ἂν δὲν ἔφευγα θἄπρεπε νὰ μὴν ἀφίσω αὐτὸν τὸν ξένο, νὰ μὲ φιλήση: νὰ μ' ἀγκαλιάση, νὰ μοῦ χαρίση τόσα χάδια...

—Μὰ τί λὲς Λίνα! Αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν... θἄβαζε τὶς φωνές, θὰ γινόσαστε ἄνω—κάτω καὶ τελικὰ θὰ γινόσουνα ρεζίλι σ' ὅλη τὴ γειτονιά!...

—Τί καλὰ ποὺ τὰ λές... Ἀλλὰ χτὲς πάλι, ξαναπῆγα στὸ πρῶτο πάτωμα ἀντὶς στὸ δεύτερο..

—Καὶ τί ἔχει νὰ κάνη... ἀφοῦ δὲν εἶχες πάψει νὰ εἶσαι ἀθώα κι' ἀφοῦ πιὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος καὶ νὰ μὴν εἶσαι μοῦ φαίνεται πῶς μπορεῖς καλλίτερα νὰ ἐξακολουθήσης νὰ μπαίνης ὅποτε θέλεις στὸ πρῶτο ἀντὶς γιὰ τὸ δεύτερο...

—Πέπη μου! Σ' εὐχαριστῶ!.. μοῦ ἔβγαλες ἕνα μεγάλο βάρος ἀπ' τὴν καρδιά... ὁ Ἄλκης μου, εἶναι τόσο καλός, μοῦ κάνει κάθε μου ἐπιθυμία... καὶ ξέρεις! Θὰ ἤμουν ἀπαρηγόρητη ἂν πραγματικὰ τὸν εἶχα ἀπατήσει!..

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἑβραΐκοι μῦθοι.

Ἡ γένεσις τοῦ Ἀδὰμ

Ὁ Θεὸς εἶπε στοὺς ἀγγέλους:

—Ἂς κάνουμε τὸν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσή μας.

Τότε πλησίασε ἡ Δικαιοσύνη, παραπονεμένη στὸ θρόνο τῆς θείας Μεγαλειότητος καὶ εἶπε:

—Μεγάλε Κριτὴ τοῦ κόσμου, φυλάξου ἀπὸ μιὰ τέτοια σκέψη γιατὶ κάθε βῆμα τοῦ ἀνθρώπου, θἆναι καὶ μιὰ ἀδικία του. Θὰ διώξη τὴ χήρα ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ τ' ὀρφανὸ ἀπὸ τὸ καταφύγιό του. Δὲν θὰ διστάση ν' ἀπογυμνώση κι' αὐτὸν τὸν ἀδελφό του. Κι' αὐτοὶ οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ λαμπρότεροι πρίγκηπες θ' ἁρπάζουν τ' ἀγαθὰ τῶν ὑπηκόων των, ποὺ μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου θ' ἀποκτήσουν!

Μὲ τὴ σειρά της καὶ ἡ Εἰρήνη εἶπε σχεδὸν τὰ ἴδια πράγματα.

—Ὄχι, μὴ πλάσης τὸν ἄνθρωπο. Δυστυχία στὸν κόσμο ἂν δώσης ζωὴ σ' αὐτὸ τὸ πλάσμα, γιατὶ δὲν θὰ τ' ἀρέση ποτὲ νὰ ζήση μ' ἀδελφικὴ ἀγάπη κι' ἑνωμένα. Πάντα θὰ ἀκολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὸ μῖσος καὶ ἡ διχόνοια.

Ἔπειτα ἦλθε ἡ Ἀλήθεια καὶ εἶπε κι' αὐτή:

—Τὸ ψέμμα θὰ εἶναι τὸ μεγαλείτερό του ἐλάττωμα. Αὐτὸ θὰ βρίσκεται καὶ μέσα στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ. Τὸ ψέμμα δὲν θὰ λείπη ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, τὸ ψέμμα θὰ κυριαρχῇ στὸ ναὸ τῆς Δικαιοσύνης, μὲ τὸ ψέμμα θἄχουν νὰ κάνουν ἄνθρωπος μὲ τὸν ἄνθρωπο κι' ἔθνος μὲ ἔθνος.

Μὰ ἦλθε καὶ τὸ θεῖο πλάσμα, τὸ πιὸ θαυμάσιο, ὁ ἄγγελος τῆς Εὐσπλαχνίας.

—Γιὰ χάρη Θεέ μου, σοῦ ζητῶ πλάσε τὸν ἄνθρωπο. Θὰ εἶμαι τὸ στήριγμά του, θὰ τὸν βοηθῶ στὸ περπάτημά του. Κι' ὅταν τὰ πάθη καὶ τὰ σφάλματα τὸν παρασύρουν στὸ κακό, θὰ εἶμαι ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ στηλώνω τὸ θάρρος, γιὰ νὰ τὸν φέρνω στὸν ἴσιο δρόμο, γιὰ νὰ τὸν ξαναγυρίσω στὸν Οὐράνιο Πατέρα του.

Ἔτσι μίλησε ἡ Εὐσπλαχνία στὸν Πλάστη καὶ ὁ Κύριος ἄκουσε τὴ γλυκειὰ φωνή της καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τότε, ἕνα λεπτότατο πλάσμα γεμᾶτο ἁμαρτήματα, ἔχει πάντα ἀνάγκη ἀπὸ τὸν καλὸν Ἄγγελο ποὺ τὸν προστατεύει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννιέται ὥς τὴν ὥρα ποὺ θὰ πεθάνη.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μεταμόρφωση

Ἐσὲ πρωτόειδα, ἢ τὴν ἄλλη,
Τὴν Παναγιὰ τὴ μαντυλοῦσα,
Ποὺ ταπεινὰ τὴν προσκυνοῦσα
Πίσω ἀπὸ ἕνα μανουάλι;

=□=

Στὴν ἐκκλησία τὴ μεγάλη,
Σὰν πήγαινα καὶ σὰ γυρνοῦσα,
Σ' ἕναν ἐξώστη, ἐσέ, θωροῦσα,
Μὲ τὴν ἐσάρπα στὸ κεφάλι.

=□=

Ἐσὲ πρωτόειδα, ἢ τὴν ἄλλη,
Δὲν ξέρω, μὰ κι' οἱ δυὸ ἀγάλι
Γίνατε ἡ μιὰ ποὺ ἀναζητοῦσα,

=□=

Σύ, μὲ τὴ σάρπα στὸ κεφάλι,
Ποὺ στὸν ἐξώστη σὲ θωροῦσα,
Κ' ἡ Παναγία ἡ μαντυλοῦσα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

(«Πεπρωμένα»)

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ὁ τραπεζίτης στὸν ἐπίδοξον γαμβρόν του. Μὰ εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου παιδί μου, νὰ φαντάζεσαι πὼς θὰ δώσω τὴν κόρη μου σ' ἕναν ἄνθρωπο τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον δὲν εἶναι ἐξησφαλισμένο;

Ὁ ὑποψήφιος. Μά, κύριε Ἀντωνιάδη, ἂν συγκατατεθῆτε στὸν γάμο μας, τὸ μέλλον μου εἶναι ἀπολύτως ἐξησφαλισμένον!

=□=

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Τώρα ὡρισμένως μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἀρχίζει ἡ ἄνοιξις.

—Πῶς τὸ κατάλαβες;

—Μπῆκα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου καὶ βρῆκα μιὰ γκαμπαρτίνα, ἐνῷ ὥς τώρα ἔβρισκα πάντα ἕνα παλτό!

=□=

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΚΟΛΠΟ

Βρέχει κρουνηδόν. Ὁ κ. Ἀζημίωτος σταματᾷ ἕνα ταξὶ καὶ μπαίνει. Στὸ δρόμο θυμᾶται πὼς ξέχασε τὸ πορτοφόλι στὸ σπίτι του. Πάει νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του.

Τέλος τὸ ταξὶ σταματᾷ. Ὁ κ. Ἀζημίωτος κατεβαίνει. Εἶναι θεοσκότεινα. Ἀποτείνεται στὸν σωφέρ του!

—Μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπίρτα σου. Μοὔπεσε ἕνα κατοστάρικο μέσα, βγάζοντας νὰ σὲ πληρώσω.

Πρὶν τελειώση ἀκόμη καλά—καλὰ τὰ λόγια του ὁ σωφὲρ βάζει μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ σὲ λίγο ἐξαφανίζεται μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ὁ κ. Ἀζημίωτος ἔκανε τὴ διαδρομή του μὲ τό... ἀζημίωτο.

=□=

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Δὲν μοῦ φαίνεσαι καλά, Τώνη.

—Δὲν ξέρω τί ἔχω. Αἰσθάνομαι ἀδυναμία στὸ κεφάλι. Στιγμὲς—στιγμὲς δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τίποτε.

—Ἄ! Νὰ πᾶς στὸ γιατρὸ Β. Εἶχα κι' ἐγὼ ἀδυναμία μνημονικοῦ καὶ μ' ἐγιάτρεψε ἐντελῶς...

—Ποῦ κάθεται;

—Ποῦ κάθεται; Δέν... θυμᾶμαι.

=□=

ΗΣΑΝ ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΙ

Ἡ Λιλὴ ἀμφιταλαντεύεται στὴν ἐκλογή της. Δὲν ξέρει ποιὸν νὰ προτιμήση γιὰ σύζυγο! Τὸν Γιάννη, τὸν γιατρὸ ἢ τὸν Ἀπόστολο, τὸν νεαρὸ ἱεροσπουδαστή.

Καὶ ἡ μητέρα της;

—Τί νὰ σοῦ πῶ. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος καλός. Ὁ πρῶτος θὰ σὲ κάνῃ καλὰ χάρισμα. Ὁ δεύτερος θὰ σὲ κάνῃ καλὴ πάλι χάρισμα.

=□=

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ Θ' ΑΡΓΟΥΣΕ

—Εἶναι μέσα ὁ κ. διευθυντής;

—Ὄχι, εἶναι στὸ πρόγευμα.

—Θὰ περιμένω πολύ, θἀργήσῃ;

—Ὄχι τρώει μὲ τὴν γυναίκα του.

=□=

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

—Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ, λέει ὁ Δημητράκης σ' ἕνα φίλο του. Δὲν ὑπάρχει σήμερα ρωμαντισμός, δὲν ὑπάρχει ποίησις, δὲν ὑπάρχει τίποτε.

—Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό;

—Φαντάσου! Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἕνας ὑπάλληλος ἀπήγαγε τὴν γυναίκα μου. Λοιπόν, ὁ ἔρως των ἐκράτησε μονάχα τρεῖς μέρες. Τὴν τετάρτη μοῦ τὴν ἔστειλε πίσω!

Στὸ περιθώριο τῆς ἐπιστήμ

Ἡ τερατώδης ζωὴ τῶν τερμιτῶν

Χιλιαδες θεωρίες ἔχουν δημιουργηθῆ γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴ διαμόρφωση καὶ τὴν ἐξέλιξη τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν. Ὑπάρχουν ὅμως κάτι ἄλλες κοινωνίες, ποὺ εἶναι ἀκόμα πιὸ ἀξιοπερίεργες καὶ θαυμαστές: Οἱ κοινωνίες τῶν ἐντόμων, καὶ εἰδικώτερα τῶν μελισσῶν, τῶν μυρμηγκιῶν κι' ἄλλων μικρῶν ἐντόμων τῆς ἰδίας κατηγορίας.

Πραγματικὰ σταματᾶ ὁ νοῦς τῶν ἀνθρώπων μπροστὰ στὴν ὑπέροχη ὀργάνωση τὴν ὁποία συναντοῦμε σ' ἕνα ὡρισμένο εἶδος ἐντόμων, τοὺς τερμίτας, ποὺ ζοῦν στὶς τροπικὲς χῶρες καὶ ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὴ μάστιγα γιὰ τοὺς τόπους τοὺς ὁποίους λυμαίνονται.

Οἱ τερμῖται καὶ οἱ τρομεροὶ ἐχθροί των ... τὰ μυρμήγκια!

Οἱ τερμῖται, μικρὰ ἔντομα ποὺ ἔχουν ἕνα ἑκατοστόμετρο μῆκος, φανερώθηκαν στὴ γῆ ἐδῶ καὶ.. ἑκατὸν ἑκατομμύρια χρόνια! Καὶ γιὰ κακή τους τύχη, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀντίκρυσαν τὸν θανάσιμό τους ἐχθρό, τὰ μυρμήγκια. Πράγματι, ζωάκια ἐντελῶς ἀδύνατα, ἀπετέλεσαν γιὰ τὰ αἱμοβόρα μυρμήγκια τὴν καλλιτέρα τροφή. Ἔτσι, παρατηρήθηκε ὅτι σὲ διάστημα δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἕνα κοινὸ μυρμήγκι μπορεῖ νὰ θανατώση πάνω ἀπὸ δυὸ χιλιάδες τερμίτες!

Ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ κατάσταση, τὸ ἔνστικτό τους τοὺς ἔσπρωξε νὰ λάβουν μέτρα ἀμύνης: Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ φιάσουν φωληὲς στὶς ὁποῖες οἱ ἐχθροί των νὰ μὴ μποροῦν νὰ μπαίνουν. Καὶ τὸ κατώρθωσαν αὐτὸ χάρη σὲ μιὰ κοινωνικὴ ὀργάνωση, ποὺ ὅμοιά της δὲν ἔχει ἀλλοῦ.

Οἱ φωληὲς αὐτές, τεράστια οἰκοδομήματα, εἶναι τόσο καλὰ φιαγμένες ὥστε νὰ ἔχουν ἕνα σύστημα ἀερισμοῦ ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν καὶ τὰ πιὸ μοντέρνα κτίρια. Φιαγμένες ἀπὸ χῶμα, ἔχουν ἐσωτερικῶς καλυφθῆ ἀπὸ ἕνα μῖγμα ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ διαπεράσουν οἱ κακόβουλοι ἐχθροί. Ὡρισμένες ὀπές, γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἐξωτερικό, φυλάγονται ἐπιμελῶς, ὅπως θὰ τὸ δοῦμε παρακάτω.

Ἡ μόνη τροφὴ τῶν τερμιτῶν εἶναι ἡ κυτταρίνη, ἡ οὐσία αὐτὴ ποὺ συναντᾶται σὲ ὅλα τὰ ὀργανικὰ σώματα: φύλλα, κρέας, ξύλο, χάρτα, κτλ. Καὶ ἐδῶ εἶναι ποὺ ἐπεμβαίνει ἕνα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ποὺ δὲν ἔχουν ἐξηγηθῆ ἀκόμα, καὶ ποὺ ἐγγίζουν τὰ ὅρια τοῦ θαύματος: οἱ τερμῖται δὲν μποροῦν νὰ χωνεύσουν τὴν κυτταρίνη! Καλὰ, θὰ πῆτε, πῶς τρέφονται τότε; Ἁπλούστατα: τὸ στομάχι τους κλείνει ἕνα σωρὸ μικροοργανισμοὺς παρασιτικοὺς (ὅπως ἡ ταινία στὸν ἄνθρωπο). Λοιπὸν οἱ τερμῖται τρώγουν τὸ ξύλο, τὰ παράσιτα τοῦ στομαχιοῦ των τρῶν τὴν κυτταρίνη καί... πεθαίνουν! Τότε οἱ τερμῖται χωνεύουν τὰ ἐντὸς τοῦ στομαχιοῦ των παράσιτα καὶ τρέφονται ἀπὸ τὴν κυτταρίνη!

Ἡ κοινωνία τῶν τερμιτῶν

Κατ' ἀρχὴν μιὰ ἀποικία τερμιτῶν περιλαμβάνει τρεῖς κατηγορίες: τοὺς ἐργάτες, τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ἀναπαραγωγούς.

Οἱ ἐργάτες, ποὺ εἶναι καὶ οἱ πολυπληθέστεροι, εἶναι οἱ σκλάβοι μαζὺ κι' οἱ ἀφέντες τῆς τρομερῆς αὐτῆς δημοκρατίας. Εἶναι ἢ ἀρσενικοὶ ἢ θηλυκοὶ ἀλλὰ τὸ φῦλο τους ἔχει πάθει ἀτροφία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξεχωρίση κανείς. Ζώντας αἰωνίως στὴν ὁλοσκότεινη φωληά τους, εἶναι τυφλοί, καὶ δὲν ἔχουν φτερά. Ἐντελῶς ἄοπλοι, εἶναι οἱ μόνοι τερμίτες ποὺ τὰ στομάχια τους περιέχουν τοὺς μικροοργανισμοὺς ἐκείνους χάρις στοὺς ὁποίους μποροῦν νὰ χωνεύσουν τὴν κυτταρίνη. Ἡ δουλειά τους συνίσταται στὸ νὰ μαζεύουν τὰ τρόφιμα, νὰ τὰ καταπίνουν, νὰ τὰ χωνεύουν καὶ μὲ τὸ προϊὸν τῆς χωνεύσεώς των νά... τρέφουν τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ἀναπαραγωγούς, ποὺ λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τῶν σωτηρίων παρασίτων, θὰ ἦσαν ἀλλέως καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα!

Ἔτσι ὅταν ἕναν στρατιώτης πεινᾶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ πλησιάση ἕναν ἐργάτη καὶ νὰ τὸν σκουντήση ἁπαλά: αὐτὸς ἀμέσως μὲ προθυμία θά... τοῦ στρέψη τὰ νῶτα καὶ θὰ τοῦ προσφέρη τὸ περιεχόμενο τῶν ἐντέρων του!

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι στὴ ζοφερὴ αὐτὴ ὑποχθόνιο κατοικία τίποτε δὲν χάνεται: καμμιὰ ἀκαθαρσία δὲν ὑπάρχει, γιατὶ ἡ κάθε ἀκαθαρσία ἀποτελεῖ τροφή! Καὶ τὸ κάθε ἄτομο ποὺ πεθαίνει καταβροχθίζεται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ἐργάτες.

Οἱ ἐργάτες εἶναι δυὸ εἰδῶν: οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροί. Οἱ μικροὶ περιορίζονται σὲ καθαρῶς οἰκιακὲς ἐργασίες, περιποιοῦνται τὰ αὐγὰ καὶ τὰ νεογέννητα, ἐνῶ οἱ μεγάλοι συνοδεύουν ὡς ἀχθοφόροι τοὺς στρατιῶτες στὶς ἐκστρατεῖες των!

Οἱ στρατιῶτες εἶναι κι' αὐτοὶ τυφλοί, καὶ δὲν ἔχουν φτερά. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν εἶναι ἀρσενικοὶ ἢ θηλυκοί: Κι' αὐτῶν τὸ φῦλο ἔχει πάθει ἀτροφία. Βγαίνουν κι' αὐτοὶ ἀπὸ αὐγὰ καθ' ὅλα ὅμοια μ' ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνουν οἱ ἐργάτες. Κι' ὅμως, τί διαφορὰ μεταξύ των! Κοντὰ στοὺς μικρούς, ἀπροστάτευτους ἐργάτες, αὐτοὶ θυμίζουν θηρία τῆς ἀποκαλύψεως: Τεράστια δόντια, πελώριο κεφάλι θωρακισμένο, καὶ σῶμα μικροσκοπικό! Τὰ δόντια, ὅμοια μὲ ἀστακοῦ εἶναι τόσο μεγάλα καὶ τόσο βαρειὰ ὥστε οἱ στρατιῶτες δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ στόμα τους, καὶ τοὺς τρέφουν οἱ ἐργάτες!

Ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ στρατιῶτες π εἶναι ὡπλισμένοι μὲ δόντια, ἀλλὰ μὲ τρομερώτερα ποὺ θυμίζουν μερικὲς ἀπ καταστρεπτικὲς ἐπινοήσεις τῶν ἀνθρώ Ἔχουν ἕνα ὄργανο ὅμοια μὲ βελόνα ἀπὸ ποία ἐκχύνουν ἕνα ὑγρὸ ποὺ παραλύ ἐχθρό! Ἀλλοίμονο στὸ μυρμήγκι ποὺ θ χθῆ τέτοιαν ἐπίθεση! Μὲ τὰ μέλη του π λυμένα, θὰ φαγωθῆ ζωντανὸ ἀπὸ τοὺς τες ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν τρομερὸ στρατ

Ἡ δουλειὰ τῶν στρατιωτῶν εἶναι προορισμός τους εἶναι νὰ κάθωνται κ φυλάγουν τὶς ὀπὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες συγ νεῖ ἡ φωληὰ μὲ τὸ ἐξωτερικό. Ὅταν τύχη, οἱ θανάσιμοι ἐχθροί, τὰ μυρμήγ νοίξουν καμμιὰ τρύπα στὴ φωληά, παρουσιάζονται ἐκεῖ ἀρκετοὶ στρατιῶτες κλείνουν τὸ ἄνοιγμα χώνοντας τὰ τερ τους κεφάλια, ποὺ εἶναι θωρακισμένα, κα νώντας τὶς τερατώδεις τους μασέλες παρ' ὅλη του, τὴν στασή, μερικὰ τολ τερα μυρμήγκια κατ σουν καὶ εἰσδύσουν μέσα, ἀμέσως μιὰ ἐργατῶν φιάχνει τοῖχο μεταξὺ τοῦ ἐσ κοῦ μέρους τῆς φω καὶ τοῦ διαμερίσμα που μπῆκαν οἱ ἐπιδ θυσιάζοντας τοὺς στ ῶτες ποὺ μάχοντα γνωσμένα!

Οἱ στρατιῶτες λοῦν τὸ ἓν πέμπτον ἀριθμοῦ τῶν μελῶ ἀποικίας. Ἂν ἡ τύ φέρει νὰ πληθύνο ἔνστικτο τῆς φυλ ρει τὸν τρόπο γιὰ πέλθη ἡ ἰσορροπί ἐργάτες παύουν νὰ τρέφουν κι' ἔτσι ο ονάζοντες στρατιῶ θηρία αὐτὰ ποὺ θὰ ροῦσεν ὁ καθένας νὰ σκοτώση χίλιους τες, πεθαίνουν ἀπὸ ἀσιτία!

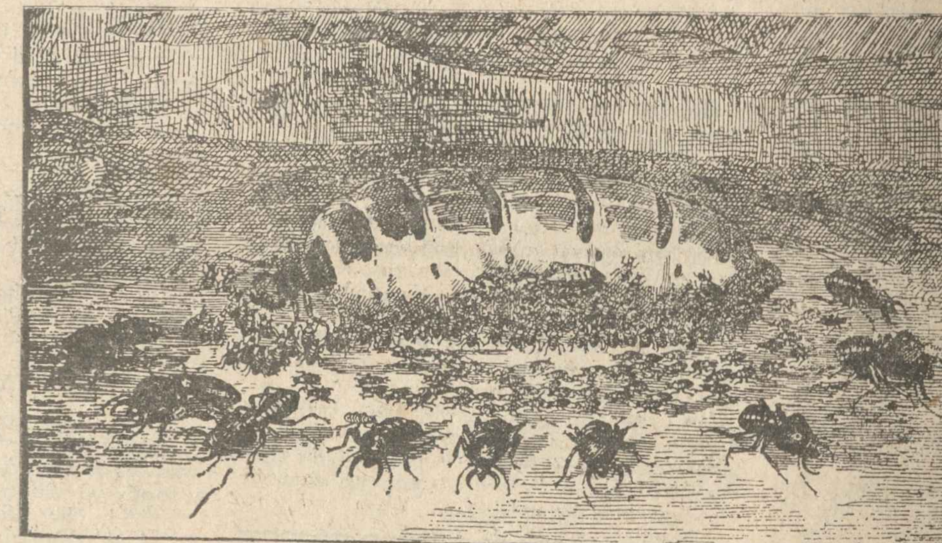

Στὸ κέντρον, ἡ Βασίλισσα ἡ μεγάλη ἄσπρη μόζα, στὸ πλευρό της, ὁ Βασιλεύς, γύρω της, οἱ ἐργάτες ποὺ τὴν χαϊδεύουν καὶ τὴν γλύφουν. Μπροστὰ στὸ στόμα της, οἱ ἐργάτες ποὺ τὴν τρέφουν, στὸ ἄλλο μέρος ἐκεῖνοι ποὺ μαζεύουν τὰ αὐγά, μπροστά, σὲ σχῆμα ἡμικυκλίου, οἱ στρατιῶτες, ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρό.

Τὸ βασιλικὸν ζεῦγος

Στὸ βαθύτερο μέρος τῆς φωλιᾶς, σ' μικρό, σκοτεινὸ κελί, βρίσκεται τὸ βα ζεῦγος, τοῦ ὁποίου ἡ μόνη ἐνασχόλη ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἴδους. Ὁ βασιλεὺ ναι ἕνα μικρούτσικο, ἀδύνατο, τιποτέν τομο ποὺ βρίσκεται σχεδὸν πάντοτε κρυ κάτω ἀπὸ τὴν τεραστία κοιλιὰ τῆς συ του. Ἡ βασίλισσα δὲν ἀποτελεῖται παρ μιὰ κολοσσιαία κοιλιά, γεμάτη αὐγά, ἀπ ὁποία μόλις διακρίνεται νὰ προεξέχη μαῦρο σημάδι, τὸ κεφάλι. Τὸ μῆκος τη περβαίνει τὰ δέκα ἑκατοστόμετρα! Λ τοῦ ὄγκου της δὲν μπορεῖ νὰ κάνη κα κίνηση, καὶ διαρκῶς, ἀπὸ τὸ βράδυ ὣς πρωΐ κι' ἀπὸ τὸ πρωΐ ὣς τὸ βράδυ γεννᾶ γὰ ἀπὸ ἕνα αὐγὸ τὸ δευτερόλεπτο, ρὶς οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ σταματήση!

Ἰδοὺ πῶς περιγράφει ἕνας διάσημος τομολόγος τὴ ζωὴ στὸ βασιλικὸν ἀνάκτ «Μέσα σ' ἕνα χαμηλό, σκοτεινὸ κελί, ἡ τεραστία μᾶζα, παχειά, μαλακή, ἀσ τὸ τρομερὸ εἴδωλο, τῆς βασιλίσσης. Γύ θαυμαστές, οἱ ἐργάτες, τὴν χαϊδεύου τὴν περιποιοῦνται χωρὶς διακοπή. Γύρ αἰωνίως ἀνοικτὸ στόμα της σέρνονται μ σκοπικοὶ ἐργάτες καὶ ἀφίνουν τὴν χω τροφή, ἐνῶ στὴν ἄλλη πλευρά, ἄλλοι τες μαζεύουν τὰ παραγόμενα αὐγά, τὰ νουν καὶ τὰ μεταφέρουν στὶς ἰδιαίτερες θῆκες. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φασαρία κυκλοφοροῦν μερικοὶ μικροὶ στρατιῶτες ποὺ ἐπιβάλλουν τὴν τάξη, ἐνῶ παρὰ πέρα, σὲ σχῆμα ἡμικυκλίου, ἄλλοι στρατιῶτες φυλάγουν μὲ ὀρθάνοιχτες τὶς τεράστιες μασέλες.

Μόλις ὅμως ἡ γονιμότης τῆς βασιλίσσης ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται, παύουν νὰ τὴν τρέφουν καὶ τὴν ἀφίνουν νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα! Τρῶνε μάλιστα τὸ πτῶμα της, ποὺ εἶναι πολὺ παχύ, καὶ τὴν ἀντικαθιστοῦν μὲ ἄλλη κλῶσσα!

Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔρωτος

Οἱ ἐργάτες, οἱ στρατιῶτες καὶ τὸ βασιλικὸ ζεῦγος ἀποτελοῦν σὰν νὰ ποῦμε τὸν ταπεινὸ πληθυσμὸ τῶν ὑπογείων πόλεων. Μὰ πλάϊ σ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα, τυφλὰ ὄντα, γεννῶνται καὶ μεγαλώνουν χιλιάδες περιέργων ἐντόμων, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, μὲ μεγάλα φτερὰ καὶ μὲ ὀξυτάτη ὅραση. Τὰ τρέφουν κι' αὐτὰ οἱ ἐργάτες καὶ περιμένουν τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πετάξουν πρὸς τὸν ἥλιο, πρὸς τὴ χαρά, πρὸς τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν θάνατο! Αὐτὰ εἶναι τὰ πραγματικὰ ἔντομα, οἱ τέλειοι τερμίτες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ βγῆ ἂν τὸ ἐπιτρέψουν αἱ περιστάσεις, τὸ βασιλικὸ ζεῦγος ποὺ θ' ἀναλάβη νὰ διαιωνίση τὸ εἶδος σὲ καμμιὰ καινούργια ἀποικία.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους σέρνονται, ἄεργοι, μέσα στὶς ὑπόγειες στοές, περιμένοντας νὰ σημάνη ἡ ὥρα τους. Ὅταν πλησιάζει τὸ φθινόπωρο, ἡ ἀποικία παθαίνει κάποια περίεργη ὁμαδικὴ τρέλλα: ἡ φωλιὰ ποὺ εἶναι τόσο καλὰ φυλαγμένη συνήθως, καταστρέφεται μὲ τὸ ἄνοιγμα χιλιάδων ὀπῶν. Σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμή, οἱ στρατιῶτες ποὺ φυλάγουν αὐτὲς τὶς ὀπὲς ἀποσύρονται καὶ τότε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς ξεπετιοῦνται ἑκατομμύρια ἔντομα ποὺ πετοῦν μεθυσμένα πρὸς τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἔρωτα. Μόλις βγοῦν οἱ γαμβροὶ κι' οἱ νύφες, οἱ ὀπὲς φράζονται μ' ἐπιμέλεια καὶ ἡ ζοφερὴ ἀποικία ξαναρχίζει τὸ ἔργο της.

Τὸ ζευγάρωμα ὅμως, ἐκεῖ ἔξω, στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, δὲν κρατεῖ πολύ: σὲ λίγα λεπτὰ ὅλα ἔχουν συντελεσθῆ καὶ τὰ φτωχά, ἀνυπεράσπιστα ἔντομα, περιμένουν καρτερικὰ νὰ πεθάνουν, ἀφοῦ εἶναι ἀνίκανα νὰ τραφοῦν.

Κάπου—κάπου ὅμως, ἕνα δυστυχισμένο ζευγάρι περιμαζεύεται ἀπὸ μιὰν ἀποικία ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάση τὸ βασιλικό της ζεῦγος, καὶ τότε οἱ ἐπιζήσαντες ἀναλαμβάνουν νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξη τῆς καινούργιας των πατρίδος.

Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ μυριάδες τῶν θυμάτων, δὲν γεννιῶνται καὶ δὲν ζοῦν παρὰ γιὰ μιὰ μόνη στιγμή: γιὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πετάξουν πρὸς τὸν ἔρωτα! Ὕστερα, δὲν τοὺς μένει πιὰ παρὰ νὰ πεθάνουν...

Τερμῖται οἱ ἐξολοθρευταὶ

Τὰ περίεργα αὐτὰ ἔντομα, ποὺ εἶναι τόσο ἀπροστάτευτα ὅταν ληφθοῦν τὸ καθένα χωριστά, ἀποτελοῦν, ὡς ὁλότης, μιὰ ἀπὸ τὶς καταστρεπτικὲς ἐκεῖνες δυνάμεις ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ἀναχαιτίση. Οἱ κάτοικοι τῶν τροπικῶν χωρῶν, ποὺ ζοῦν οἱ τερμίτες προτιμοῦν χίλιες φορὲς ἕνα σίφουνα, ἕναν κυκλῶνα, μιὰ θεομηνία τέλος πάντων, ἀπὸ μιὰν ἐπιδρομὴ τερμιτῶν. Παραθέτουμε μερικὰ δείγματα τῆς ἐξολοθρευτικῆς τους ἐργασίας: στὴν Ἁγία—Ἑλένη δυὸ ἀστυφύλακες κουβέντιαζαν κάτω ἀπὸ ἕναν πελώριο εὐκάλυπτο. Μιὰ στιγμή, ὁ ἕνας τους ἀκούμπησε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου τὸ ὁποῖο σωριάστηκε καὶ τοὺς κατεπλάκωσε. Ὅλο τὸ ἐσωτερικό του εἶχε φαγωθῆ ἀπὸ τὰ ἀδηφάγα ἔντομα! Στὴν Αὐστραλία πάλι ἕνας γεωργὸς ἄφησε τὸ κάρρο του σ' ἕνα χωράφι. Τὴν ἐπομένη δὲν βρῆκε παρὰ τὰ σιδερένια ἐξαρτήματα! Ἀλλοῦ συμβαίνουν πράγματα πιὸ τραγικά: ἕνας ἄποικος εἶχε λείψει γιὰ μιὰν ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὅταν ἐπέστρεψε, ὅλα ἦσαν ἐν τάξει καὶ τίποτε δὲν πρόδιδε τὴν καταστρεπτικὴ ἐργασία τῶν τερμιτῶν. Κάθησεν ὁ ἄνθρωπος σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἀμέσως σωριάστηκε κατὰ γῆς, πέφτοντας, πῆγε νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖο κι' αὐτὸ διαλύθηκε σὲ συντρίμμια. Γιὰ νὰ συνέλθη ἀκούμπησε στὸν τοῖχο ποὺ ἦταν ξύλινος: κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, γκρεμνίσθηκε ὅλο τὸ σπίτι! Εἶχαν μπεῖ οἱ τερμίτες κι' εἶχαν ροκανίσει ὅλο τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ξύλινων ἀντικειμένων!

Ἄλλοτε πάλι, κάποιος σπουδαῖος ἐντομολόγος ἔπαθε τὸ ἑξῆς κάζο: εἶχε στήσει τὴν σκηνή του πλάϊ σὲ μιὰ φωληὰ γιὰ νὰ μελετήση τὴν ζωὴ τῶν τερμιτῶν. Ξυπνώντας κάποιο πρωΐ βρέθηκεν ὁλόγυμνος! Οἱ ἀθεόφοβοι τερμῖται τοῦ εἶχαν φάει τὰ ροῦχα δίχως νὰ τὸ πάρη μυρωδιά!

Κάποτε συμβαίνουν γεγονότα ποὺ θυμίζουν παραμύθια: ἔτσι ἡ ἱστορία τοῦ πειρατῆ Τζῶν Κίντ, ποὺ εἶναι αὐθεντικωτάτη. Ὁ πειρατὴς αὐτός, ἀφοῦ ἔδρασε σὲ ὅλα τὰ πελάγη, συνελήφθη καὶ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμὰ τὸ νησὶ Τομπάγκο. Στὰ κάτεργα γνωρίστηκε μὲ ἄλλους ναυτικούς, κι' ἀποφάσισαν ν' ἀποδράσουν ὅλοι μαζὺ καὶ νὰ καταλάβουν ἕνα θωρηκτὸ (ξύλινο ἐκείνη τὴν ἐποχή) ποὺ βρισκόταν σὲ παροπλισμὸ στὸν λιμένα. Ἅμ ἔπος, ἅμ ἔργον! Μόλις, ὅμως πάτησαν τὸ πόδι στὸ πλοῖο, αὐτὸ ἔγινε κομμάτια καὶ καταποντίστηκε σὲ δυὸ λεπτὰ μέσα, συμπαρασύροντας μαζύ του καὶ τοὺς δραπέτες!

Οἱ τερμῖται ποὺ εἶχον καταλάβει τὸ παρωπλισμένο πλοῖο καὶ τὸ εἶχαν ροκανίσει ὁλόκληρο, εἶχαν ἐργασθῆ αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ τὸ καλὸ τῆς δικαιοσύνης...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Τραῖνο-ἀσανσέρ...

Στὸ Λονδῖνον ἔγιναν οἱ δοκιμὲς ἑνὸς πρωτοτύπου τραίνου, ποὺ θὰ κάνη τὴν συγκοινωνία τῶν προαστείων. Τὸ τραῖνο αὐτὸ θὰ περνᾶ κάθε πρωΐ ἀπὸ τά... σπίτια τῶν ἐπιβατῶν. Θὰ τοὺς παραλαμβάνη, ὕστερα θὰ μπαίνη ἐπάνω στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, θὰ κάνη ὁλοταχῶς τὸ ταξεῖδι μέχρι Λονδίνου καὶ ἀπὸ 'κεῖ πάλι θὰ φεύγη ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ θὰ πηγαίνη ν' ἀφίνη κάθε ἐπιβάτη στὸ γραφεῖο του ἢ στὸ κατάστημά του.

Γίνεται δηλαδὴ ἕνας πρακτικώτατος συνδυασμὸς τραίνου καὶ λεωφορείου.

Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ ξαφνιάστηκαν γιατὶ ἄλλος λαὸς τοὺς ἐπρόφθασε στὴν ἐφαρμογὴ μιᾶς νέας πρακτικῆς ἰδέας, ἀσχολοῦνται τώρα μὲ τὴν τελειοποίησι τοῦ τραίνου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο ὄχι μόνο θὰ φέρνη τοὺς κατοίκους τῶν προαστείων στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ Φίφθ Ἄβενιου ἢ στὸ Μπρόντουεη, ἀλλὰ καὶ μὲ καταλλήλους συνδυασμοὺς ἀνελκυστικῶν ἐγκαταστάσεων, θὰ τούς... ἀνεβάζη καὶ στὰ διάφορα πατώματα τῶν οὐρανοξυστῶν ἀφίνοντάς τους ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν γραφείων τους!

ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

—Εἶναι τρομερὸ κυρὰ Μήτσαινα, μ' αὐτὰ τὰ παιδιά! Βουτοῦν μέσα στὴ λάσπη καὶ στὴ σκόνη διαρκῶς, τόσο ποὺ νὰ μὴν τ' ἀναγνωρίζη κανείς. Νά, πρὸ ὀλίγου, ἀναγκάστηκα νὰ πλύνω πέντε-ἕξη γιὰ νὰ βρῶ τὸ δικό μου.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

—Πόσο χρονῶν εἶσθε, δεσποινίς;

—Εἰκοσιοκτώ.

—Μά... ἐλέγατε εἰκοσιοκτὼ πρὸ δυὸ ἐτῶν...

—Ναί! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ σήμερα λένε ἄλλα καὶ αὔριο ἄλλα.

=□=

ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ ἀσχημοτάτη κυρία Β. δὲν βρίσκει ὅπως εἶνε φυσικόν, καμμιὰ γυναῖκα ὄμορφη. Προχθὲς μπαίνει σὲ ἕνα κοσμικὸ σαλόνι, ὅπου βρισκόταν μιὰ νέα γυναῖκα ἐξαιρετικῆς καλλονῆς.

Ἡ οἰκοδέσποινα σκύβει στὸ αὐτὶ τῆς κυρίας Β. καὶ τὴν ρωτᾶ:

—Καὶ αὐτὴ πῶς σᾶς φαίνεται;

Ἡ κυρία Β. σκέπτεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἀπαντᾶ:

—Αὐτή; Ὤ! Μετὰ εἴκοσι χρόνια θὰ εἶναι ἀνυπόφορη.

=□=

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑ ΦΙΛΙΩΝ

Ἕνα ὡραῖο κορίτσι, συνοδευόμενο ἀπὸ τὴν γρηὰ θειά του, ἐπῆγε νὰ βοηθήση μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα περίπτερο. Ἕνας γνωστὸς πλούσιος τῆς γειτονιᾶς μὲ τὸν γραμματέα του ἐπισκέπτεται τὴν ἀγορὰ καὶ ὅταν τὸ κορίτσι τὸν διακρίνει:

— Τὶ μπορῶ νὰ σᾶς πουλήσω; τὸν ρωτᾶ μὲ σκέρτσο.

— Δυὸ φιλάκια, ἀπαντᾶ ὁ πλούσιος. Καὶ θὰ πληρώσω μιὰ λίρα γιὰ τὸ καθένα.

— Πολὺ εὐχαρίστως, λέει τὸ κορίτσι. Καὶ στρεφόμενο στὴν θεία του:

— Θεία, δῶσε δυὸ φιλιὰ στὸν κύριο. Πληρώνει δυὸ λίρες.

Ὁ πλούσιος δυσφορῶν δίνει τὶς δυὸ λίρες καὶ στρεφόμενος στὸν γραμματέα του:

— Πᾶρε σὺ τὰ ψώνια, σὲ παρακαλῶ.

=□=

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Γιὰ πές μου, ἔχεις νὰ μοῦ δανείσης ἕνα ἑκατοστάρικο;

— Δυστυχῶς δὲν ἔχω χρήματα μαζί μου.

— Καὶ στὸ σπίτι;

— Ὅλοι καλά, εὐχαριστῶ.

=□=

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟ

Ἕνας νεαρὸς λωποδύτης, φυλακισθεὶς πέντε φορὲς συνεχῶς, προσάγεται στὸ δικαστήριο ἐκ νέου.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὸν παρατηρεῖ κατάμματα καὶ τοῦ λέει:

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ παιδί μου ἔπρεπε νὰ ντρέπεσαι ποὺ σ' ἔφεραν πάλι ἐδῶ. Δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ ἐργάζεσαι, παρὰ νὰ τρέχης ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ κακὲς συναναστροφές;

— Μὲ κακὲς συναναστροφές; ἀποκρίνεται ὁ κατηγορούμενος. Ἐγὼ περνῶ τὸν καιρό μου μὲ εἰσαγγελεῖς καὶ δικαστάς.

=□=

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

— Δὲν πάω διόλου καλά. Ἀρχίζω νὰ χάνω τὴ μνήμη μου.

— Δὲν μοῦ δανείζεις σὲ παρακαλῶ δύο κατοστάρικα;

=□=

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

— Πάλι ἔρχεσαι νὰ σοῦ δώσω βοήθεια; Σοῦ κάνω μιὰ πρόταση: Πρόκειται νὰ βάλω σὲ μιὰ ἄλλη θέση ἕναν ὑπάλληλό μου. Σὲ παίρνω νὰ τὸν ἀντικαταστήσης. Σ' αὐτὸν ἔδινα 1200 δραχμὲς τὸν μῆνα. Σὲ σένα ὅμως, ἀφοῦ εἶσαι οἰκογενειάρχης, θὰ σοῦ δώσω 1500.

— Δὲν ἀφίνετε καλλίτερα τὸν ὑπάλληλο στὴ θέση του καὶ νὰ μοῦ δίνετε ἐμένα τὴν διαφορά;

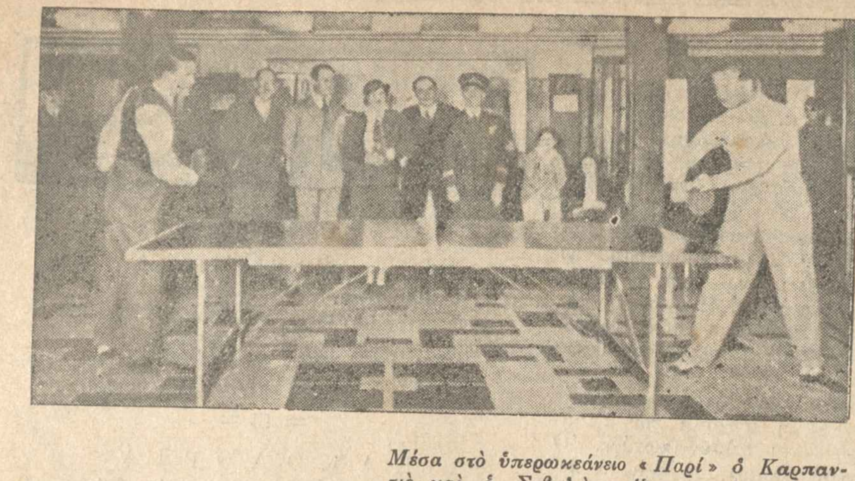

Μέσα στὸ ὑπερωκεάνειο «Παρί» ὁ Καρπαντιὲ καὶ ὁ Σεβαλιὲ παίζουν «πίγκ-πόγκ».

Ἡ ζωὴ τῶν στά

Ὁ Σεβαλιὲ καὶ ὁ Νοβάρρο στὸ Παρί

ΜΕ τὸ ὑπερωκεάνειο «Παρὶ» ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὴν Χάβρη τρεῖς ἄσσοι τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου: ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ, ὁ Ραμὸν Νοβάρρο καὶ ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψας τὸν κινηματογράφο Ζὼρζ Καρπαντιέ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔρχονται νὰ περάσουν λίγους ἥσυχους μῆνες στὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα—ὅπου καὶ βρίσκονται τώρα.

Οἱ παρισινοὶ θαυμασταί των καὶ ἰδίως αὐτοὶ οἱ ὑπεραδιάκριτοι κατὰ συνθήκην θαυμασταὶ—οἱ δημοσιογράφοι—βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς σχολιάσουν καὶ νὰ τοὺς κουτσομπολέψουν κι' ἀπὸ κοντά.

«Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ—μᾶς πληροφορεῖ ὁ συντάκτης τῆς παρισινῆς ἐπιθεωρήσεως «Ποὺρ Βού», ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε στὸ πλοῖο—εἶναι συμπαθητικώτατος. Αὐτὴ εἶνε ἡ λέξις ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν χαρακτηρίση.

Τὸ πρόσωπό του δείχνει ἄνθρωπο εὐχαριστημένο ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

Ὁ ἴδιος ἐδήλωσε τὰ παρακάτω στὸν Γάλλο δημοσιογράφο:

—Ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου εἶμαι ἀπολύτως εὐχαριστημένος. Γι' αὐτὸ καὶ προσπαθῶ ν' ἀνταποκριθῶ σ' ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις του, ἀκόμη καὶ τὶς πιό... παράλογες. Ὅταν τὸ κατορθώσω αὐτὸ τότε θὰ ἔχω—νομίζω—κάθε δικαίωμα νὰ ζῶ ὅπως θέλω...»

Τί περίεργη, ἀλήθεια, ἐξομολόγηση. Θάλεγε κανένας πῶς ὁ Σεβαλιὲ ζῆ ὑπὸ περιορισμοὺς καί... ἐπίβλεψιν. Γιὰ νὰ τὸ λέη ὅμως ὁ ἴδιος ἴσως καὶ νἆναι ἔτσι...

—Ἡ μεγαλείτερή μου ἐπιθυμία εἶπε συνεχίζοντας ὁ Σεβαλιὲ εἶναι νὰ γυρίζω μόνο δυὸ μεγάλα φίλμ κάθε χρόνο. Ἕνα στὴν Γαλλία καὶ τ' ἄλλο στὴν Ἀμερική. Κι' αὐτὸ γιὰ ν' ἀποφεύγω στὶς ταινίες μου τὸ ντουμπλάρισμα ποὺ τὸ ἀπεχθάνομαι. Ἤδη ἑτοιμάζονται τὰ ἐξωτερικὰ ἑνὸς φίλμ τὸ ὁποῖο θὰ γυρίσω κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπάνοδό μου ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ κατὰ τὸν Σεπτέμβριο ἐδῶ.

«Τὸ σενάριο ὀφείλεται στὸν πασίγνωστο θεατρικὸ συγγραφέα Μαρσὲλ Πανιόλ, τὸν ὁποῖο ἐκτιμῶ πολύ. Μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς μου εἶναι καὶ ἡ πρόθεσή μου νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν Πανιόλ.

—Πόσον καιρὸ θὰ μείνετε ἐδῶ;

—Μόλις τρεῖς ἑβδομάδες.

—Ἀπὸ τὸν Μάϊο δηλαδὴ ὥς τὸν Σεπτέμβριο θὰ γυρίζετε στὸ Χόλλυγουντ;

—Ναί, ὥς τὸν Ἰούλιο. Τὸν Αὔγουστο σκοπεύω νὰ τὸν περάσω σπίτι μου. κατόπι, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο θὰ βάλω μπροστὰ ἕνα καινούργιο μου φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Σέβεντ Χάβεν». Στὸ φίλμ αὐτὸ θὰ ὑποδυθῶ τὸν ρόλο ἑνὸς ποιητοῦ—φιλοσόφου τοῦ δρόμου. Σκηνοθέτης του θὰ εἶνε ὁ καλός μου φίλος Νόρμαν Τοτόγκ, μὲ τὸν ὁποῖο γύρισα καὶ τὸ τελευταῖο μου φίλμ «Μία ἱστορία τοῦ κρεββατιοῦ». Τὸ φίλμ αὐτὸ θὰ παιχθῆ μετὰ δυὸ μῆνες στὸ Παρίσι, σὲ ἀμερικανικὴ βερσιόν, γιατὶ δὲν ἄφισα νὰ γίνη ἄλλη. Βασίζω πολλὲς ἐλπίδες ἐπιτυχίας σ' αὐτὸ τὸ φίλμ. αὐτὲς τὶς μέρες μάλιστα θὰ παιχθῆ δοκιμαστικῶς σ' ἕνα συνοικιακὸ κινηματογράφο τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὸ κοινὸ θ' ἀποφασίση γιὰ τὴν τύχη του... Γιὰ συμπαίκτριά μου ἔχω μιὰ ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνιδα, ἀκόμη ἄγνωστη στὸν πολὺ κόσμο. Στὸ φίλμ αὐτὸ παίζει κι' ἕνας χαριτωμένος μπεμπέκος, τὸν ὁποῖο διάλεξα ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλους πενῆντα».

Ὁ Σεβαλιὲ φλυάρησε παρὰ τὴν συνήθειά του ἀρκετὰ μὲ τὸν Γάλλο δημοσιογράφο, μέσον τοῦ ὁποίου μάθαμε οὐκ ὀλίγα ἐνδιαφέροντα πραγματάκια τῆς ζωῆς του.

Τὸν Ραμὸν Νοβάρρο, τὸν γράπωσε ἀγουροξυπνημένο, μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τὴν καμπίνα του.

«Εἶναι—μᾶς τὸν περιγράφει—ἕνα ἔξυπνο παιδί, ἁπλό, γλυκὸ καὶ νόστιμο. Μιλᾶ τὰ γαλλικὰ θαυμάσια, μὲ κάποιο ἰσπανικὸ μόνο «ἀξάν». Εἶναι ἐξαιρετικὰ μορφωμένος. Ἔχει ἀφιερώσει τὰ εἴκοσι πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του σὲ σπουδές, σ' ἕνα Λύκειο τοῦ Μεξικοῦ».

Ὁ Ραμὸν ἔρχεται νὰ περάση τρεῖς μῆνες στὸ Παρίσι ποὺ ἔχει νὰ ξαναδῆ ἀπὸ τὸ 1929.

Οἱ παρισινοὶ θὰ ἔχουν τὴν τύχη νὰ τὸν ἀκούσουν νὰ τραγουδῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα μιούζικ—χὼλ τοῦ Παρισιοῦ. Τ γόης τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου γνωστὸ πῶς ἔχει καὶ μιὰ θαυμασία φωνή

—Θὰ δῆτε πῶς θἄχη μεγάλο συξέ βαίνει ὁ Σεβαλιὲ, ἀποτεινόμενος πρὸς Γάλλο ρεπόρτερ.

—Ὁ Μωρὶς εἶναι πολὺ εὐγενικός, ὁ Ραμόν.

—Καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ Παρίσι θὰ γυρ στὸ Χόλλυγουντ;

—Ὕστερ' ἀπὸ τὸ Παρίσι; Μὰ γιὰ θῆτε. Ἀκόμη δὲν ἔφθασα... Μάλιστα θὰ ἐπιστρέψω στὸ Χόλλυγουντ ὅπου νὰ γυρίσω μιὰ νέα ταινία μου, τὴν «Ἐ τὸ Βιολί». Ἀλλὰ γιὰ ἐπιστροφὴ μὴ μοῦ λᾶτε ἀκόμη. Τὸ Παρίσι τὸ ἀγαπῶ... ἂν ὁ Ραμὸν ἀγαπᾷ τὸ Παρίσι, ἀσφαλῶς θὰ ἀγαπήση διόλου καὶ τούς.... παρισινούς, ποῖοι—ὅπως θὰ δῆτε—τὸν ὑποδέχθηκαν ....κακὰς διαθέσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ σμοῦ.

=□=

Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο ἔγινε... δυστυχής Παρίσι. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔγινε κατ ἐκνευριστική.

Ὁ Ραμὸν ἦρθε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνες. Ἀλλὰ οἱ θαυμασταί του—σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σουν ἀπ' τὴν πρώτη ἀμέσως μέρα τῆς ξεώς του,—τὸν πολιόρκησαν καὶ νὰ τὸν δοῦν—ἂν ἦταν δυνατὸν—ὅλοι ἴδια μέρα!

Τὸ τηλέφωνο χτυποῦσε δαιμονιωδῶς σι ὧρες στὸ εἰκοσιτετράωρο μέσα στὸ τοῦ ξενοδοχείου του.

Ἀπελπισμένος ὁ Νοβάρρο ποὺ δὲν ροῦσε νὰ ἡσυχάση, ἀλλὰ καὶ οὔτε νὰ κανόνισε τὸ λογαριασμό του μὲ τὸ χεῖο καὶ ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸν ἔμπιστο ρέτη του νὰ ἀπαντᾶ στὸ τηλέφωνο γαριασμό του..

Ἔτσι, ξαφνικὰ ὅλοι τὸν εἶχαν χάσει. Τρελλοὶ ἀπὸ τήν... ἀπελπισία τους οἱ μασταί του ἔφαγαν τὰ σίδερα γιὰ νὰ σουν νὰ μάθουν τὴν νέα του διεύθυνση

Ὁ ὑπηρέτης του ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο Γεωργίου V ποὺ ἔμενε, ἔδινε γιὰ διεύθ τοῦ.. προϊσταμένου του. τὸ ταξιδιωτικὸ φεῖο τῆς «Ἀμέρικαν Ἐξπρές».

Ἀλλὰ ἀπὸ κεῖ δυὸ χαριτωμένες φων ἀπαντοῦσαν σκληρὰ σ' ὅλους ὅσους τηλε νοῦσαν:

«Δὲν ἔχουμε καμμιὰ πληροφορία. Δὲν ξ ρουμε τίποτε».

Καὶ οἱ δυστυχεῖς θαυμασταὶ σερνόντανε τὸν Ἄννα στὸν Καϊάφα, χωρὶς κανένα ἀ τέλεσμα, ὥς ὅτου κάποτε μιὰ ἐσπερινὴ ἔ δοση τοῦ γαλλικοῦ κινηματογραφικοῦ π δικοῦ «Ποὺρ Βοῦ» πληροφόρησε στοὺς ἀ πομόνους ἀναγνῶστας του ὅτι τὸ νέο... ἀ σφήγετο τοῦ Ραμὸν ἦταν ἡ βίλλα τοῦ Μωρὶς Σεβαλιέ, κοντὰ στὸ Ζουὰν λὲ Πέν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ξέρουμε ἂν ὁ Ν βάρρο ἄλλαξε καταφύγιο.

Ἀλλὰ μποροῦμε νὰ βεβαιώσουμε τοὺς ἀ γαπητούς μας ἀναγνῶστες—μὲ κάθε ἐπι λαξη—ὅτι ὁ Νοβάρρο προώριστα νὰ μὴ βρ πουθενὰ τὴν ἡσυχία του.

Γιατὶ ὁ ἀδιάκριτος ρεπόρτερ προσθέτει τὴν ἀκόλουθη πληροφορία:

«Ἂν ὅμως δὲν βρῆτε τὸν Ραμὸν στὴ βί λα τοῦ Σεβαλιὲ, ἀσφαλῶς θὰ τὸν βρῆτε δραπέτη στὴν Ἀργυρῆ Ἀκτή. Τὴν λουτρό λη ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τοῦ Ἀρκασὸν τοῦ Μπίαρριτς. Αὐτά... γιὰ τὴν ὥρα».

Δηλαδή, ὁ ἀθεόφοβος συνάδελφος ἐπι λάσσεται νὰ πληροφορήση στοὺς ἀναγνώστ του καὶ τὴν.. μελλοντικὴ διεύθυνση τοῦ Ν βάρρο ἂν ὑποτεθῆ πῶς δὲν τὸν βροῦν στὴν Ἀργυρῆ Ἀκτή.

ΣΤΑΡ

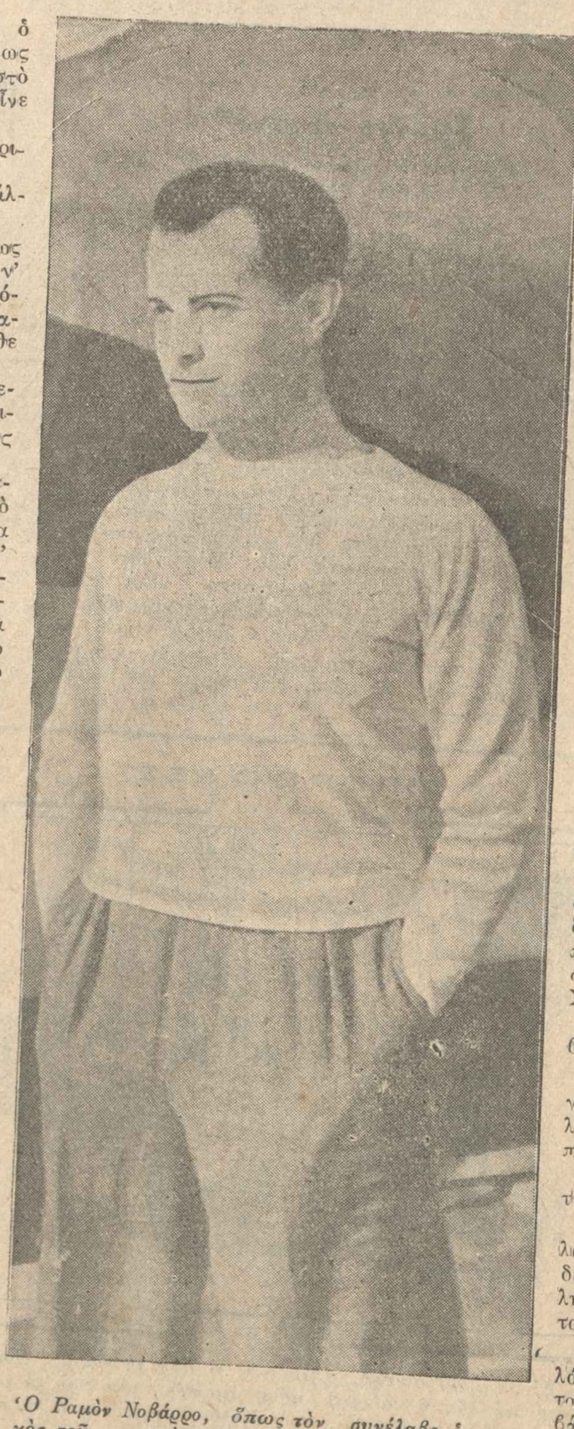

Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο, ὅπως τὸν συνέλαβε ὁ φακὸς τοῦ ρεπορτὲρ τοῦ «Ποὺρ Βοὺ» ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ «Παρὶ».

Δραματικὰ διηγήματα

Ζὰκ Κωνστάν

Ἀγάπη στὴν Κορσικὴ

ΟΛΟΙ οἱ νέοι τοῦ Ζκιάβα ποθούσανε τὴν Σάγρα, τὴν κόρη τοῦ Ἀρρίγκο ντελλὰ Ρόκκα. Ἀκόμα καὶ οἱ γέροι γύριζαν στὸ πέρασμά της μὲ μιὰ δυνατὴ φλόγα στὰ γεροντικά τους μάτια. Ψηλὴ καὶ λυγερὴ σὰν τὸ ἔλατο, ἡ νέα ἐβάδιζε μὲ μιὰν ἀνάλαφρη κίνηση τῶν γλουτῶν καὶ τὸ χαμόγελο τῶν μεγάλων μαύρων καὶ λάγνων ματιῶν της ἔμοιαζε μὲ τὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ Ἀπριλιάτικου ἥλιου πάνω στὴν γαληνεμένη θάλασσα. Ὅταν ἵππευε τολμηρὰ τὸ γερό της ἄλογο καὶ κάλπαζε στὸ δάσος ἔμοιαζε μὲ θρυλικὴν ἀμαζόνα.

Ὅλοι τὴν ποθούσανε, ὅλοι ἦσαν ξετρελλαμένοι μαζί της. Ὅμως κανεὶς περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἄντζελο Ποντίλι. Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ πιὸ φτωχὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς θαυμαστάς της. Ὁ πατέρας του πρὶν πεθάνει δούλεψε δέκα χρόνια ὑποτακτικὸς τοῦ πατέρα της βοσκίζοντας τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἄντζελο ζοῦσε ἀπὸ τὴν ἴδια δουλειὰ καὶ καθότανε σὲ μιὰ καλύβα, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸν περήφανο πύργο τοῦ ἄρχοντα ντελλὰ Ρόκκα. Ὅλοι στὸ χωριὸ τὸν θαυμάζανε γιὰ τὴν ὡραία κορμοστασιά του, τὴν ξεχωριστή του ἐπιτηδειότητα καὶ τὸ ἀλάνθαστο μάτι του στὴν σκοποβολή.

Τὴν ἡμέρα, λοιπὸν ἐκείνη ποὺ ἦταν τὰ γενέθλια τῆς Σάγρας—ἔκλεισε τὰ δεκαεφτά της χρόνια—ὁ Ἄντζελο εἶχε τὴν ἄτυχη ἔμπνευση νὰ τραβήξη ἐπάνω του τὴν προσοχὴ τῆς νέας. Ἐμάζεψε ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ παπᾶ, ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα καὶ τὸ ἐκρέμασε στὴν ἐξώπορτα τοῦ πύργου μ' ἕνα χαρτάκι ποὺ ἔλεγε μὲ μεγάλα γράμματα: «Χρόνια πολλὰ Σάγρα!»

Ἡ ἀρχοντοποῦλα κυνηγοῦσε μὲ τὸν πατέρα της στὸ δάσος. Σὰν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο τὸ μάτι της ἔπεσε πάνω στὰ τριαντάφυλλα καὶ τὸ χαρτάκι καὶ ρώτησε ἀμέσως τοὺς δούλους της ποιὸς ἦταν ὁ αὐθάδης ποὺ τὸ εἶχε κάνει αὐτό.

—Ἕνας χαμένος, τῆς εἶπε ἀμέσως ἡ Οὑμπέρτα, ἡ παραμάνα της. Αὐτὸς ὁ τιποτένιος ὁ Ἄντζελο.

Τότε ἡ Σάγρα παίρνοντας μ' ἕνα μορφασμὸ γεμάτο περιφρόνηση τὸ μπουκέτο, τὸ πέταξε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ κοπριὲς ὅπου βόσκανε τὰ πουλερικά. Καὶ ὁ Ἄντζελο— ποὺ οἱ φίλοι του ἐπρόλαβαν κιόλας νὰ τὸν εἰδοποιήσουν— τὸ βρῆκε ἐκεῖ. Στὸ κατάντημα τῶν λουλουδιῶν του ἔγινε κατακίτρινος, τὰ σκοτεινά του μάτια ἄρχισαν νὰ πετοῦν τέτοιες ἀστραπές, ποὺ ὁ φίλος του ὁ Ὄρσο φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως μπῆ στὸν πύργο καὶ τὰ κάνει ὅλα γῆς Μαδιάμ.

Μολαταῦτα δὲν ἔκανε τίποτα! Μόνο σκυθρωπὸς καὶ μὲ τὸ μέτωπο αὐλακωμένο ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα, γύρισε στὴν καλύβα του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὡστόσο βρέθηκε στὸ μονοπάτι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάρη ἡ Σάγρα γιὰ νὰ κατεβῆ στὸ χωριό, καὶ προβάλλοντας ἔξαφνα πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, τῆς φώναξε:

—Φυλάξου Σάγρα ντελλὰ Ρόκκα!

Ἕνα ἀλαζονικὸ γέλιο τοῦ ἀποκρίθηκε. Μιὰ ἑβδομάδα πέρασε ἀπὸ τότε. Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, ποὺ ὅλο περιμένανε νὰ ξεσπάση κανένα δρᾶμα καὶ δὲν βλέπανε νὰ γίνεται τίποτα, πῆραν στὴν κοροϊδία τὸν φίλο τους!

—Ἔ! Ἄντζελο, τὰ τριαντάφυλλα ἔχουνε βλέπεις καὶ ἀγκάθια! Καὶ ὅποιος τ' ἀγγίζει ἀγκυλώνεται!

Ὁ νέος δὲν ἔβγαλε μιλιά, καὶ μόνον τὰ δόντια του τρίζανε ἄγρια...

Ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Ἰουλίου, ποὺ ἡ Σάγρα βγῆκε νὰ περπατήση μόνη της στὸ δάσος μὲ τὸ ἄλογό της δὲν ξαναγύρισε. Τὸ ἀπόγευμα τὸ ἄλογό της, γεμάτο ἄσπρους ἀφροὺς ποὺ φανέρωναν ὅτι εἶχε κάνει ἕνα πολὺ μεγάλο δρόμο, γύρισε μόνο του στὸν σταῦλο. Ὁ Ἀρρίγκο καὶ οἱ ὑπηρέτες του, ἀνήσυχοι μήπως τῆς συνέβηκε κανένα δυστύχημα ἐρευνήσανε ὅλο τὸ δάσος ὥς τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ τὴ βροῦνε πουθενά.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἔρευνές τους καὶ πάλιν ἦσαν ἄκαρπες, ὅταν ἔξαφνα ἡ Σάγρα φάνηκε ἀπὸ ἕνα ἀδιάβατο μονοπάτι. Ὅμως σὲ τί κατάσταση, Θεέ μου! Τὰ φορέματά της ἦσαν κουρελιασμένα, καὶ γιὰ νὰ σκεπάση τὰ γυμνά της μέλη εἶχε κόψει φύλλα ★ καὶ λυγαριές! Τὰ χαλίκια καὶ οἱ πέτρες εἶχαν ματώσει τὰ γυμνά της πόδια. Μὰ τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀκόμη πιὸ φοβερό: Μιὰ πονεμένη λύσσα ἀλλοίωνε τὸ στόμα της καὶ τὰ μάτια της ἦσαν σὰν δυὸ βαθυΐσκιωτα πηγάδια ποὺ ἀντιφέγγιζαν μιὰν ἀτέλειωτη ἀπελπισία.

—Σάγρα παιδί μου, τί σοῦ συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ὁ Ἀρρίγκο.

—Πατέρα, ὤ! πατέρα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ... Ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκδικηθῶ, νὰ ἐκδικηθῶ!... Μὰ τὰ ἀδέρφια μου βρίσκονται μακρυὰ καὶ σεῖς εἴσαστε γέρος πιά!

Καὶ μόνον στὴν ἀφοσιωμένη Οὑμπέρτα ἡ ἀτυχὴς νέα τόλμησε νὰ ἐξομολογηθῆ τὴν τρομερή της περιπέτεια.

Μὰ ὁ κόσμος δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη τὴν ἀλήθεια ἅμα ἀντίκρυσαν τὸ γεμάτο πρόκληση καὶ ἱκανοποίηση πρόσωπο τοῦ Ἄντζελο. Κι' αὐτὸς εἶχε χαθῆ συγχρόνως μαζὶ μὲ τὴν Σάγρα. Καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρχε κιόλας μιὰ μήνυσις ἐναντίον τοῦ Ἄντζελο, αὐτὸς ἔσπευσε νὰ πάρη τὰ βουνά.

Ἀπὸ τότε τὰ ἴχνη του εἶχαν χαθῆ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν Κορσική.

Οἱ ἀνεξάντλητες κλεψύδρες τοῦ χρόνου εἶχαν ἀδειάσει καὶ εἶχαν ξαναγεμίσει πολλὲς φορές. Οἱ καστανιὲς εἶχαν χάσει τὰ φυλλώματά τους καὶ ξαναβγάλανε καινούργια βλάστηση. Ἕνας χρόνος εἶχε περάσει, ἔπειτα ἄλλος ἕνας.. Πάντοτε ὡραῖα, ντυμένη στὸ πένθιμο φόρεμά της καὶ διατηρώντας τὴν σκληρὴ ἔκφραση στὸ πονεμένο πρόσωπό της, ἡ Σάγρα ντελλὰ Ρόκκα, δὲν ζοῦσε πιὰ παρὰ μόνον γιὰ τὴν ἐκδίκησή της. Μιὰ φορὰ ποὺ ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος της δὲν μπόρεσε νὰ κάνη τίποτα, θὰ ἀνελάμβανε μόνη της νὰ τιμωρήση μιὰ μέρα τὸν Ἄντζελο.

Μαζὶ μὲ τὴν Οὑμπέρτα, τὴν ἀφοσιωμένη παραμάνα της, ἔμαθε νὰ φυλάη καρτέρι στὰ μονοπάτια νὰ σκαρφαλώνη καὶ νὰ κρύβεται στὰ βράχια καὶ νὰ περιμένη ὧρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ τὴν βλέπη κανεὶς Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ διάφορα στρατηγήματα ἐπήγαιναν χαμένα. Κανένας δὲν ἤξευρε τί ἀπέγινε ὁ Ἄντζελο. Λὲς νὰ φοβότανε ὁ ἄθλιος; Ἀφοῦ εἶχε διαπράξει τὴν ἀνοσία πράξη του, κατώρθωσε νὰ φύγη κρυφὰ—κρυφὰ σὲ κανένα ξένο τόπο;

Ὁ γέρο—Ἀρρίγκο πέθανε ἀπὸ τὴν λύπη του γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐκδικήση τὴν κόρη του καὶ γιατὶ τὴν ἄφινε χωρὶς ἄντρα ποὺ θὰ τὴν ὑπερασπιζότανε.

Ἦρθαν κι' ἄλλοι κληρονόμοι καὶ διεκδικήσανε τὴν ἤδη μικρὴ περιουσία τῆς Σάγρας, κι' ἔτσι φτωχὴ πιὰ ζοῦσε μὲ τὰ λίγα ποὺ τῆς εἶχαν ἀφίσει οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Νόμου. Συλλογιζότανε νὰ γυρέψη καμμιὰ δουλειὰ σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία τῆς Κορσικῆς, ὅταν κάποιο πρωϊνὸ ἕνα μεγάλο καὶ πολυτελὲς αὐτοκίνητο ἦρθε καὶ σταμάτησε ἐμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ὅπου εἶχε καταφύγει ἡ Σάγρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξεπούλημα τοῦ πύργου της. Ἀπὸ τὸ ἁμάξι κατέβηκε ἕνας νέος κομψοντυμένος, μὲ μεγάλα μαῦρα γυαλιὰ στὰ μάτια καὶ γύρεψε νὰ τῆς μιλήση..

Ἅμα βρέθηκε μπροστά της, ἀνασήκωσε τὰ μαῦρα του γυαλιὰ καὶ τότε μόνο ἡ Σάγρα ἀνεγνώρισε τὸν Ἄντζελο, τὸν διαφθορέα της! Εἶχε πλουτίσει στὴν Ἀμερική, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ λησμονήση τὴν παληά του ἀγάπη.

—Σάγρα, σ' ἀγαπῶ σὰν τρελλός. Ἔρχομαι νὰ σοῦ γυρέψω συγχώρεση καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω γονατιστὸς νὰ δεχθῆς τὰ πλούτη μου, ποὺ τὰ ἐκέρδισα μονάχα γιὰ σένα.

Ἡ καρδιὰ τῆς Σάγρας χτυποῦσε δυνατὰ λὲς καὶ θὰ πήγαινε νὰ σπάση. Τί ἀπάντηση νὰ δώση στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ τὸν ἐμίσησε μὲ τέτοια λύσσα; Μὰ τὸν μισοῦσε ἄραγε πάντοτε; Ὅμως εἶχε πάρει ἕνα βαρὺ ὅρκο νὰ τὸν ἐκδικηθῆ... Τί ἔπρεπε νὰ κάνη λοιπόν.. Καὶ ὅπως ὁ Ἄντζελο ἔκανε νὰ πλησιάση, ἡ νέα μὲ μιὰν ἀγριωπὴ ἀστραπὴ στὰ μάτια, τράβηξε ἀπὸ τὸ κόρφο της ἕνα στιλέττο ἕτοιμη νὰ τὸν χτυπήση.

—Χτύπα! εἶπεν ὁ Ἄντζελο προτείνοντας τὸ στῆθος του, χτύπα! Εἶναι τόσο γλυκὸ νὰ πεθαίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του.

Τότε ἡ Σάγρα ἐπέταξε τὸ στιλέττο καταγῆς καὶ πικρὰ δάκρυα κυλήσανε ἀπὸ τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια:

—Δὲν μπορῶ!... εἶπεν ἡ Σάγρα μὲ λυγμούς. Δὲν μπορῶ πιά.. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ἄντζελο!

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

Ὅταν ἵππευε τὸ ἄλογό της ἔμοιαζε μὲ θρυλικὴν ἀμαζόνα.

ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(Τὰ προηγούμενα)

Σ' ἕνα νεόκτιστο μέγαρο τῆς ὁδοῦ Πατησίων κάθεται ἡ χήρα Δώρα Κρίνου, μαζὶ μὲ τὴν μονάκριβη κόρη της Νέλλη καὶ τὸν ἀνύπαντρο ἐξάδελφό της Μίλτο Ροδῆ, ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς συντηρεῖ. Ἡ Δώρα, ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη στὴν κόρη της—ἡ ὁποία ἂς σημειωθῇ ὅτι εἶνε ἐξαιρετικὰ ὄμορφη—κι' ἀπὸ φόβο μήπως παραστρατήση ἂν τὴν ἄφινε μοναχὴ καὶ πήγαινε νὰ ἐργαστῇ γιὰ νὰ ζήσουν, γίνεται ἐρωμένη τοῦ ἐξαδέλφου της. Κι' ἔτσι ἐξασφαλίζει τὴν ἀνατροφὴ τῆς κόρης της καὶ τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησή τους. Κάποιο πρωΐ, ἡ Δώρα βρίσκει τυχαῖα μέσ' στὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας τῆς Νέλλης ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα τοῦ Νίκου Μαράτου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ ἀπὸ καιρό. Στὸ γράμμα του τῆς συνιστᾷ ν' ἀποφεύγη τὸν θεῖο της. Ἡ Δώρα συγχύζεται γιατὶ φοβᾶται μήπως ἡ Νέλλη πέση στὰ δίχτυα τοῦ Νίκου, ὁ ὁποῖος δὲν θἆναι σὲ θέση νὰ τῆς ἐξασφαλίση μιὰν ἄνετη ζωή. Τοὺς φόβους της αὐτοὺς τοὺς ἐξομολογεῖται στὴν φίλη της Λουκία ποὺ ἔχει φθάσει ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ Λουκία προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάση.

2

(Ἡ συνέχεια)

—Γι' αὐτό, σοῦ λέω, συνέχισε ἡ Λουκία πὼς φαντάζεσαι τὸν κίνδυνο ὑπερβολικώτερο ἀπ' ὅ,τι εἶναι. Πρώτη φορὰ ἀγαπήθηκαν παιδιά; Ἔπειτα μὲ τὸν περιορισμὸ ποὺ τῆς ἔχεις τὶ μπορεῖς νὰ φοβηθῇς;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ γράμμα. Ὅτι μ' ὅλον τὸν περιορισμό, ἐνῷ ἐνόμιζα ὅτι δὲν βλέπονται πιά, ὅτι ἀπέκλεισα κάθε τρόπο νὰ συναντηθοῦν, αὐτοὶ ἔχουν τὶς συναντήσεις των καὶ τὶς ἔχουν τόσο ἀσφαλεῖς, ὥστε στὸ γράμμα αὐτὸ τῆς λέει πὼς καὶ σήμερα πάλι τὴν περιμένει.

—Μὰ πῶς γίνεται αὐτό; διεμαρτυρήθη ἡ Λουκία. Ἡ Νέλλη δὲ βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι παρὰ μονάχα μὲ τὸ θεῖό της. Δὲν φαντάζομαι ποτὲ ὁ θεῖός της, ἅμα βγοῦν ἔξω, νὰ τὴν ἀφίνη ἐλεύθερη νὰ συναντᾷ τὸ Νίκο.

—Καὶ ὅμως τὸ γράμμα τῆς τὸ λέει ρητῶς. Τὴν περιμένει σήμερα νὰ συναντηθοῦν. Ἀλλά... δὲν εἶναι αὐτὸ μονάχα. Μέσα στὸ ἴδιο γράμμα ὑπάρχει μιὰ ἄλλη ἀποκάλυψις... Ἂ ναί... αὐτὸ εἶναι τρομερό...

Καὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια της μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε ἡ Λουκία νὰ αἰσθανθῇ τὸν τρόμο τους.

—Μήπως;... ἐψιθύρισε ἡ Λουκία... μήπως συνέβη μεταξύ τους;...

Καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήση.

—Ὄχι αὐτό, εἶπε ἡ Δώρα. Κάτι φοβερώτερο ἀκόμη.

—Φοβερώτερο ἀκόμη; Ὑπάρχει καὶ φοβερώτερο; Μὲ τρομάζεις, Δώρα.

—Ἐπὶ τέλους ἂν ἦταν αὐτὸ ποὺ ὑποπτεύθηκες, θὰ ἦταν μιὰ καταστροφή, ποὺ θὰ τὴν ἐσκέπαζε ὁ γάμος, ἀλλά...

—Μίλησε, Δώρα... Δὲν καταλαβαίνω τίποτε... Τὶ μεγαλείτερο μπορεῖ νὰ γίνη;

—Θὰ τ' ἀκούσῃς ὅλα, γιατὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς. Ἔχω ἀνάγκη τῆς δικῆς σου συνδρομῆς... Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη..

Καὶ διεκόπη ἐπειδὴ τὰ δάκρυα τὴν ἐμπόδιζαν νὰ προχωρήση.

Σὲ λίγο ἐπανέλαβε:

—Μέσα στὸ ἴδιο γράμμα ὁ Νῖκος τῆς κάνει πικρὲς παρατηρήσεις γιὰ τό... θεῖο της. Ζηλεύει τὸ θεῖο της. Καταλαβαίνεις τώρα;...

Ἡ Λουκία ἔδειξε μιὰν ἔκπληξι πραγματική.

—Μὲ τὸ θεῖο της!... ἐψιθύρισε, σἂν νὰ μὴν τολμοῦσε νὰ πιστέψη.

Καὶ ἐπεκράτησε γιὰ λίγο μιὰ σιωπὴ βαθειά.

Δὲν εἶναι δυνατόν, ἐπανέλαβεν ἔπειτα ἡ Λουκία... ὁ θεῖος της... Εἶναι ἀπίστευτο.

—Ὁ θεῖος της, εἶπε τότε ἡ Δώρα, εἶναι ἕνας τύπος ἐγωϊστοῦ. Πολλὲς φορὲς ἐβασανίστηκα μ' αὐτὴ τὴν ὑποψία. Μὰ δὲν ἐτόλμησα οὔτε σὲ σένα νὰ εἰπῶ μιὰ λέξη. Δὲν ἐτολμοῦσα οὔτ' ἐγὼ νὰ τὸ πιστέψω... Καταλαβαίνεις τώρα; Ποιὰ εἶναι ἡ θέσις μου; Ἔκαμα ἕνα μεγάλο ἔγκλημα. Νὰ παραδοθῶ στὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Τὤκανα γιὰ νὰ σώσω τὴν κόρη μου. Δὲν εὕρισκα ἄλλο τρόπο νὰ τὴν προφυλάξω. Ἤθελα νὰ τὴν ἀσφαλίσω μέσα στὴν πλούσια ζωή, νὰ μὴ τῆς λείψη τίποτε γιὰ νὰ μὴ τὴν σκανδαλίση κανένας πειρασμός. Γιὰ νὰ σώσω ἐκείνη ἐθυσιάσθηκα ἐγώ. Καὶ τώρα..

—Κι' ὅμως τὸ γράμμα τῆς τὸ λέει ρητῶς. Τὴν περιμένει σήμερα.

—Ἴσως εἶναι καιρὸς ἀκόμη, ἐψιθύρισε ἡ Λουκία. Δὲν πιστεύω ὁ κύριος Μίλτος νὰ ἐσκέφθηκε ἕνα κακούργημα τόσο μεγάλο.

—Ὁ Μίλτος...! Ἔτσι εἶναι οἱ περισσότεροι ἄντρες. Προσέχουν τὴν ἀπόλαυση τῆς στιγμῆς κι' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ σκορπίζουν στοὺς ἄλλους.

—Δὲν πιστεύω, δὲν πιστεύω, ἐπανέλαβε ἡ Λουκία μὲ πεποίθηση.

—Κι' αὐτὸ ἂν εἶναι, εἶπε ἡ Δώρα, τὶ ὠφελεῖ: Ἴσως εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Ἴσως ἡ καταστροφὴ δὲν ἔγινε, ἀλλ' ἀπὸ σήμερα ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένη νὰ προσέχω, νὰ παρακολουθῶ, νὰ ἀγωνίζωμαι, νύχτα καὶ μέρα. Κι' ὅλ' αὐτά, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τοῦ εἰπῶ μιὰ λέξη. Γιατί, τὸ ξέρω καλά, μιὰ λέξη μου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ φέρη τὴ ρῆξη, καὶ ἡ ρῆξη γρήγορα τὸ [illegible] κι' ὁ χωρισμός...

—Ἄκουσε, Δώρα. Ἴσως ὅλ' αὐτὰ νὰ εἶναι ὑποψίες ἄδικες τοῦ Νίκου. Ἐπειδὴ βλέπει τὴ Νέλλη πάντα μαζί του, ἴσως νὰ ὑποπτεύθηκε ἀδίκως. Μιὰ ζήλεια τῆς στιγμῆς χωρὶς ἀφορμὴ πραγματική.

—Αὐτὸ δὲν ὀλιγοστεύει τὴ δική μου ἀγωνία. Ἐγὼ ἀπὸ σήμερα πρέπει νὰ ἀγρυπνῶ κοντά τους. Τὸ βρίσκεις λίγο τὸ μαρτύριο αὐτό;

—Κοπιαστικὸ ἀλλ' ἀναγκαῖο, εἶπε ἡ Λουκία. Ποιὸς ξέρει! Ἴσως τὸ γράμμα αὐτὸ σὲ εἰδοποίησε ἐγκαίρως γιὰ νὰ προλάβης τὴν καταστροφή. Μὴ τὰ παίρνης ἔτσι τραγικά. Εὐχαρίστησε τὴν τύχη ποὺ τὸ ἔρριξε στὰ χέρια σου. Τώρα, καθὼς εἶσαι εἰδοποιημένη, θὰ μπορῆς νὰ σώσης, ἐνῶ ἂν δὲν τὸ ἤξερες...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα κι' ἐφάνηκε ἡ Νέλλη.

—Καλημέρα, εἶπε γελαστὴ κι' ἐπῆγε νὰ φιλήση τὴ μαμά της.

Ἡ Δώρα τῆς ἀπέδωκε τὸ φιλὶ στὸ μέτωπο καὶ τὴν ἐκύτταξε ἔπειτα στὰ μάτια.

Τὴν ηὗρε ὅπως πάντα. Οὔτε μιὰ σκιὰ ἀνησυχίας στὴ μορφή της. Ἀλλὰ εἶχε μιὰ μορφὴ ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ προδοθῇ.

Στὸ πρόσωπό της φαινότανε μιὰ ἔκφραση ποὺ ἔμοιαζε τὴν κίνηση καὶ τὸν παλμό. Σὰν τοὺς φάρους τοῦ αὐτοκινήτου σ' ἕνα δρόμο σκοτεινό, τὰ μάτια της ἄφιναν μιὰ στιγμιαία ἀστραπὴ κι' ἀμέσως πάλι ἐσκοτείνιαζαν.

Ἕνα χαμόγελο ἀγγελικὸ ἐφώτιζε ἀπότομα τὸ πρόσωπό της κι' ἔφευγε γρήγορα σἂν κῦμα ποὺ τὸ κυνηγοῦσε μιὰ σκιά, σἂν συνοφρύωση καὶ μιὰ πτυχὴ στὰ χείλη σἂν ὀργὴ καὶ σὰν πεῖσμα σατανᾶ.

Τὸ μόνο ποὺ ἠμποροῦσε νὰ φανερώση ἡ μορφή της ἦταν τὸ μυστήριο καὶ ἡ ἀνωμαλία τῆς ψυχῆς της. Ὅταν κανεὶς τὴν κύτταζε καὶ τῆς μιλοῦσε εἶχε συχνὰ τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησί του σ' ἕναν ἄγγελο καὶ ἔπαιρνε τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὸ διάβολο.

Ἔτσι καὶ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἐπροσπάθησε ἡ Δώρα νὰ μαντεύση ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῆς κόρης της κάποια ταραχὴ ἢ ἀνησυχία γιὰ τὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει, ἀλλὰ ηὗρε τὴ Νέλλη ὅπως πάντα μὲ τὸ ἴδιο αἰνιγματικὸ βλέμμα καὶ τὸ ἴδιο σούφρωμα στὰ χείλη.

Ἐκεῖνο μονάχα ποὺ ἐφαίνετο ἀδιαφιλονείκητα ἦταν ἡ δροσερότης καὶ ἡ ὀμορφιά της.

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἡ Νέλλη ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία.

Παρουσιάσθηκε μὲ μιὰ ρόμπα γιαπωνέζικη, μὲ ἐλαφρὸ μὼβ χρῶμα, ἀνοιχτὴ ἐμπρὸς καὶ μὲ μεγάλα ὁλάνοιχτα μανίκια ποὺ ἄφιναν νὰ φαίνωνται γυμνὰ τὰ χέρια της. Ὁ λαιμός της, γυμνὸς ἐπίσης, καθὼς καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ στήθους μὲ τὴν σκανδαλιστική της κυρτότητα.

—Σοῦ εἶπα νὰ μὴ ξαναφορέσης τὴ ρόμπα αὐτή, τῆς εἶπε σὲ λίγο ἡ μαμά της μὲ τὸ συνηθισμένο αὐστηρὸ τόνο ποὺ μεταχειρίζετο ὅταν μιλοῦσε στὴν κόρη της.

Ἦταν περίεργος ὁ τόνος αὐτός.

Εἶχε μέσα του τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἐπίπληξη, ἔστω καὶ ἂν τὰ λόγια της δὲν ἦσαν αὐστηρά.

Ἀπὸ συνήθεια ἡ Δώρα ὅταν μιλοῦσε στὴ Νέλλη δὲν μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ τὴ φωνή της μαλακά.

Στοὺς ἄλλους ὅλους καὶ σ' αὐτὲς τὶς ὑπηρέτριες ἡ φωνή της ἦταν ἥμερη καὶ εὐγενικὴ σὰν χάδι.

Στὴν κόρη της ἦταν πικρὴ καὶ ἀπότομη. Ἐνόμιζε κανεὶς πὼς ὅταν τῆς μιλοῦσε, κάποιο ἀγκάθι τῆς ἔγδερνε τὸν λάρυγγα κι' ἔβγαινε ἡ φωνή της ὀργισμένη.

Ἀπ' ἐναντίας ἡ Νέλλη ἀπαντοῦσε στὴ μητέρα της μ' ἕναν τόνο ὑποτακτικὸ σὰν τρομοκρατημένη.

Ἀηδίαζε ὑπερβολικὰ τὴ συζήτησι μὲ τὴν μητέρα της, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὴ φωνή της καὶ τὶς αἰώνιες καὶ ὁμοιόμορφες παρατηρήσεις της.

Γι' αὐτὸ τῆς ἀπαντοῦσε μὲ λακωνικότητα καὶ μὲ προσποιητὴ εὐγένεια γιὰ νὰ δώση γρηγορώτερα τέρμα στὴ συνομιλία.

Στὴν παρατήρησι γιὰ τὸ φόρεμα δὲν εἶπε τίποτε.

Ἀλλ' ἂν ἡ ἀντίρρησις ἐθύμωνε τὴν μητέρα της, τὴν ἐθύμωνε περισσότερο ἡ σιωπή της.

Τὴν ἐξηγοῦσε σἂν περιφρόνησι ἢ πεῖσμα.

—Δὲν ἄκουσες; τὴν ἐρώτησε πάλι σὲ λίγο.

—Ἄφισε, μαμᾶ. Τὶ σὲ μέλλει; Μήπως θἄρθη κανεὶς ἐδῶ νὰ μὲ ἰδῇ;

—Παρακαλῶ ν' ἀφίσῃς τὶς ἀντιρρήσεις. Σοῦ εἶπα νὰ τὴ βγάλῃς ἀμέσως.

Ἡ Νέλλη ἐστράφηκε στὴ Λουκία.

—Πέστε, σεῖς. Εἶναι λογικὸ αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητᾷ;

Ἡ Δώρα δὲν ἀφῆκε τὴ Λουκία ν' ἀπαντήση, ἀλλὰ μὲ τόνο σκληρότερο ἀκόμη ἔσπευσε νὰ πῇ.

—Δὲν εἶσαι, σύ, σὲ θέσι νὰ κρίνῃς τὴ δική μου λογική. Σοῦ εἶπα δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὴν αὐθάδεια ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ φόρεμα. Τέτοια φορέματα δὲν τὰ φορεῖ ἕνα καλὸ κορίτσι.

—Μ' ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ μὲ ἰδῇ κανείς, τὶ σὲ μέλλει ἐπὶ τέλους; εἶπε μὲ ζωηρότητα ἡ Νέλλη.

—Νὰ σὲ ἰδῇ κανείς... Τὶ θὰ πῇ αὐτό; Μονάχα γιὰ τὸν κόσμο πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι ἠθικός; Πρέπει μέσα στὸ σπίτι του ν' ἀσχημονῇ;

—Μαμᾶ... σκέψου τὶ λές. Ἀσχημοσύνη εἶναι ἐπειδὴ φόρεσα τὴ ρόμπα μου;

—Ἂν δὲν τὸ καταλαβαίνῃς ἐσύ, τὸ βλέπουν οἱ ἄλλοι.

—Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς σοῦ λέω. Δὲν θὰ τὸ ἰδῇ κανείς.

—Θὰ τὸ ἰδῇ ὁ θεῖός σου, εἶπε ἡ Δώρα μὲ τόνο τώρα ἀγριώτερο καὶ μὲ κάποια ἀπότομη ὠχρότητα. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ἡ Νέλλη ἐσταμάτησε γιὰ λίγο κι' ἔπειτα εἶπε μὲ κάποια δειλία καὶ μὲ χαμόγελο μαζί:

—Ὁ θεῖός μου; Ὁ θεῖός μου λοιπὸν μοῦ εἶπε πὼς τοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ φόρεμα αὐτό.

=□=

Ἡ Δώρα στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φράσεως ἄρχισε νὰ σιγοτρέμη.

Στὸ πρόσωπό της ἐφάνηκε ἡ θύελλα.

Ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα καὶ μὲ νευρικὸ καὶ γρήγορο βάδισμα ἐπλησίασε τὴ Νέλλη.

Ἄρπαξε μὲ τὰ δυό της χέρια τὴ ρόμπα ἀπὸ τὸ κάτω ἄνοιγμα τῆς πλάτης καὶ μὲ μιὰ κίνησι νευρικὴ σὰν τὸ σπασμὸ τὴν ἔσυρε, τὴν ἔσκισε καὶ τὴν ἄνοιξε στὰ δυό.

Ἡ Νέλλη, ὠχρὰ ἀλλὰ σιωπηλή, ἐπροσπάθησε νὰ κρατήση τὰ κομμάτια τοῦ ἁπλοῦ φορέματος, ἀλλὰ ἡ ρόμπα ἐγλύστρησε ἀμέσως ἀπ' τοὺς ὤμους της καὶ σωριάστηκε στὰ πόδια της.

Τὸ σῶμα της ἀποκαλύφθηκε θαυμάσιο μὲ τὸ κεντητὸ ἐσώρρουχο, καὶ τὰ γυμνά της μπράτσα ἐσταυρώθηκαν μπροστὰ στὸ στῆθος ἀπὸ μιὰ ἔνστικτη κίνησι συστολῆς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα κι' ἐφάνηκε ὁ θεῖος της.

=□=

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ ἡμίγυμνο σῶμα τῆς Νέλλης καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη ἔρριξε μιὰν ἀστραπὴ θαυμασμοῦ καὶ πόθου.

Μὲ ὅλη τὴν οἰκειότητα, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὴ Νέλλη ἔτσι σὰν ἄγαλμα γυμνῆς ἁμαρτωλῆς.

Τοὐλάχιστο ἡ πρώτη φορὰ ἀφ' ὅτου ἡ Νέλλη ἐμεγάλωσε.

Τὴν τάξι τοῦ σπιτιοῦ τὴν εἶχε ὀργανώσει μὲ τέτοιον τρόπο ἡ Δώρα ὥστε νὰ μὴ συμπέση ποτὲ νὰ φανῇ τὸ θέαμα αὐτὸ στὰ μάτια τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ ἐραστοῦ της.

Ἀλλ' ἂν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ βλέμμα του ἠμποροῦσε νὰ ἐντρυφήση στὸ παρθενικὸ ἐκεῖνο σῶμα, δὲν ἦταν ὅμως καὶ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε μιὰ βίαια σκηνὴ μεταξὺ μαμᾶς καὶ κόρης.

Παρουσιάσθηκε μέ μιὰ ρόμπα γιαπωνέζικη, ἀνοιχτὴ ἐμπρός . . .

Ἐκατάλαβε λοιπὸν ἀμέσως ὅτι κάποια ρῆξις εἶχε γίνει μεταξύ των καί, ὡς συνήθως, ἔπρεπε νὰ μεσολαβήση γιὰ τὴ συνδιαλλαγή των.

—Τὶ τρέχει; εἶπεν ἐκεῖνος στρέφοντας τὰ μάτια του στὴ Δώρα.

—Δὲν βλέπεις ἀναίδεια; εἶπεν ἐκείνη παρατηροῦσα τὴ Νέλλη. Κάθεται ἀκόμα καὶ περιμένει.

—Μαμά... δὲν ντρέπεσαι... ἐψιθύρισεν ἡ Νέλλη κι' ἐσήκωσε τὰ χέρια της στὸ πρόσωπο καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη.

Ἐσιώπησαν ὅλοι γιὰ λίγες στιγμές, σἂν νὰ ἐπερίμεναν νὰ μαλακώση λίγο ἡ ὁρμὴ τῆς θυέλλης ποὺ εἶχεν ἐκραγῇ.

Στὸ διάστημα τῆς σιωπῆς αὐτῆς ἡ Λουκία ἐπροσπάθησε νὰ συναρμολογήση ἐκ τοῦ προχείρου τὰ κομμάτια τοῦ φορέματος, τὰ ἔρριξε μὲ κάποιαν ἀταξία στοὺς ὤμους τῆς Νέλλης, τὴν ἐσκέπασε λίγο, ἐπέρασε ἔπειτα τὸ χέρι στὴ μέση της κι' ἔτσι ἀγκαλιασμένη τὴν ἔσυρε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ Μίλτος καὶ ἡ Δώρα ἔμειναν μόνοι.

Ἡ Δώρα ἔτρεμε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ταραχή της κι' ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα, ἕως ὅτου ὁ Μίλτος ἀποφασίση νὰ τῆς εἰπῇ·

—Δὲν τὴ λυπᾶσαι, Δώρα; Γιατὶ τὴ βασανίζεις ἔτσι;

—Σὲ παρακαλῶ. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ παρατηρήσεις.

Ὁ Μίλτος ἐσιώπησε πάλι γιὰ λίγο, ἀλλὰ ἔπειτα ἐπανέλαβε:

—Δώρα, πρέπει νὰ καταλάβῃς ὅτι δὲν ὠφελεῖς τὴν κόρη σου μ' αὐτὲς τὶς σκηνές. Τῆς φέρεσαι τόσο ἀδέξια ὥστε μπορεῖ καὶ νὰ τὴ βλάψῃς. Ἐγὼ τὸ ξέρω πόσο τὴν ἀγαπᾷς. Ἐν τούτοις, ἠμποροῦσε νὰ παρεξηγηθῇς. Ἕνας ξένος ἄνθρωπος ἂν ἔβλεπε τὴ σκηνὴ αὐτὴ δὲν θὰ πίστευε ποτὲ ὅτι ἀπὸ ἀγάπη στὸ παιδί σου τοῦ φέρεσαι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

—Φτάνει. Μὴ προχωρήσῃς περισσότερο. Τὰ νεῦρα μου αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν μὲ ἀφίνουν νὰ μιλήσω ὅπως θέλω. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφίσῃς μόνη.

Τὸ εἶδε κι' ἐκεῖνος.

Ἦταν ὠχρά, τὰ χέρια της ἦσαν λευκά. Χωρὶς νὰ προσθέση λέξι, ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ τὴν ἀφῆκε μόνη. Κατέβηκε κι' ἐκεῖνος στὸ γραφεῖο του κι' ἐκλείστηκε.

Τὸ σπίτι ὁλόκληρο ἐβυθίστηκε πάλι στὴ συνηθισμένη σιωπή του.

Ἀργότερα, ὅταν ἐπλησίαζε ἡ ὥρα νὰ γευματίσουν, ὁ Μίλτος ἐζήτησε νὰ τὴν ἰδῇ.

Τὴν ηὗρε στὸ ἴδιο σαλονάκι, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τὸ κεφάλι γερμένο πρὸς τὰ γόνατα.

Ἐνόμιζε ὅτι κάποια τύψις γιὰ τὴν πρωϊνὴ σκηνὴ τὴν εἶχεν κλονίσει καὶ ἡ στάσις της ἐκείνη τοῦ ἔθιξε κάπως τὴν τρυφερότητα.

Τὴν πλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὸ κεφάλι.

Ἐκείνη ἔμενε σιωπηλὴ καὶ σχεδὸν ἀκίνητη.

=□=

—Εἶσαι καλλίτερα τώρα; τὴν ἐρώτησε γιὰ νὰ βρῇ μιὰν ἀρχὴ συνομιλίας.

Ἡ Δώρα ἐσήκωσε τὰ βλέφαρα καὶ τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια, μὲ βλέμμα παρατεταμένο ποὺ εἶχε μίαν ἔκφρασι παραπόνου μαζὶ καὶ ἐπιπλήξεως.

—Μποροῦμε νὰ μιλήσωμε· δὲν εἶν' ἔτσι; τὴν ἐρώτησε καὶ πάλι καθήμενος πλάϊ της στὸν καναπέ.

—Τὶ θέλεις;

—Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά, ἐπανέλαβε ὁ Μίλτος. Μ' αὐτὸ ποὺ κάνεις δημιουργεῖς ἕνα μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὸ παιδί σου.

—Θέλω νὰ τὴ σώσω. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις λοιπόν;

—Δώρα, ἄκουσέ με. Εἶσαι μιὰ γυναίκα φρόνιμη καὶ τίμια.

—Σώπα...

—Ναί, τὸ ἐπιμένω. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Εἶσαι τίμια γυναίκα. Δὲν ἐξετάζω τὶ μπορεῖ νὰ σκέπτεται ἡ κοινωνία γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ τὸ ξέρω καλὰ καὶ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω· εἶσαι μιὰ γυναίκα τίμια. Κανένας ἄλλος δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ σὲ κρίνη καλλίτερα ἀπὸ μένα. Ἂν βρίσκεσαι ἐδῶ κοντά μου καὶ ἂν αὐτὸ τὸ θεωρεῖς ἕνα παραστράτημα, δὲν εἶσαι ἔνοχος γι' αὐτό. Δὲν εἶν' ἁμάρτημα αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, εἶναι θυσία. Καὶ τὴ θυσία αὐτὴ τὴν ἔκαμες γιὰ τὴ Νέλλη σου. Μὲ τὸν τρόπο ὅμως ποὺ τὴν ἀνατρέφεις, τρέχεις τὸν κίνδυνο νὰ πάῃ χαμένη ἡ θυσία σου αὐτή. Πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς, Δώρα. Δὲν ἀνατρέφουν ἔτσι τὰ παιδιά. Τῆς φέρεσαι ὄχι σὰν μητέρα ἀλλὰ σὰν ἐχθρά. Τῆς τ' ἀπαγορεύεις ὅλα καὶ τὴν κάνεις ὅλα νὰ τὰ ἐπιθυμῇ. Τὴ μεταχειρίζεσαι σκληρὰ καὶ τὴν κάνεις νὰ σὲ φοβᾶται. Φτάνεις μαζί της στὸν παραλογισμό. Τῆς κλονίζεις τὴν πεποίθησι ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ στὴν φρόνησί σου καὶ στὴ λογική σου. Τὴν κάνεις νὰ ἐξετάζῃ κάθε γνώμη σου καὶ κάθε συμβουλή σου καὶ νὰ τὶς βρίσκῃ παράλογες. Νὰ βρίσκῃ δηλαδὴ πὼς πρέπει νὰ κάνῃ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ τῆς λές. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς αὐτό, Δώρα. Ἐγὼ δὲν ὑπῆρξα πατέρας, οὔτε οἰκογενειάρχης, ἀλλὰ πιστεύω πὼς δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ σωστὴ ἀνατροφή. Καὶ ὁ θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, μά... φοβοῦμαι... φοβοῦμαι πὼς θὰ τὸ μετανοιώσῃς μιὰ ἡμέρα.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο).

Ἱστορικὲς ἐπικαιρότητες

Ἡ ἵδρυσις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

22 Ἀπριλίου 1837

ΤΗΝ 22 Ἀπριλίου 1837 ἐξεδόθη τὸ διάταγμα «Περὶ συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου».. Κλείνει δηλαδὴ τώρα τὸ Πανεπιστήμιό μας ζωὴν 96 χρονῶν. Σχεδὸν ἑνὸς αἰῶνος! Μὰ πόση πρόοδο, γοργή, ἁλματικὴ πρόοδο ἐσημείωσε τὸ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα!

=□=

Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες φροντίδες τῆς κυβερνήσεως, μόλις ἡ πρωτεύουσα μετετέθη στὴν Ἀθήνα ἦταν ἡ ἵδρυσις ἑνὸς ἀνωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ ἱδρύματος, ποὺ νὰ μορφώνη ἐπιστήμονας τοῦ νέου Κράτους. Ὡς τότε οἱ ἐπιστήμονες τῆς Ἑλλάδος εἶχαν σπουδάσει ἢ στὴν Ἰόνιον Ἀκαδημία τῆς Κερκύρας ἢ εἶχαν διπλώματα Ἰταλικῶν ἢ Γαλλικῶν πανεπιστημίων. Μὰ ἡ Ἑλλὰς ἐγένετο κράτος, ἐτακτοποιοῦσε πιὰ τὴ ζωή της καὶ εἶχεν ἀνάγκη νὰ βγάλη ἐντόπιους ἐπιστήμονας.

Ἀπεφασίσθη, λοιπόν, κατ' ἀρχὰς τὸ Πανεπιστήμιο νὰ ἱδρυθῆ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ 1837. Μὰ αὐτὸ δὲν κατωρθώθη κι' ἔτσι τὴν 22 Ἀπριλίου τοῦ ἴδιου ἔτους ἔγινε διάταγμα ποὺ ὥριζε ν' ἀρχίση ἡ λειτουργία τοῦ Πανεπιστημίου λίγο ἀργότερα. Τὸ διάταγμα εἶχε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας Α. Πολυζωΐδου.

Τὸ ἀνώτατον ἐκπαιδευτικόν μας ἵδρυμα ὠνομάσθη «Πανεπιστήμιον Ὄθωνος». Αὐτὸ ἔγινε σύμφωνα μὲ τὸ Γερμανικὸ ἔθιμο νὰ παίρνουν τὰ πανεπιστήμια τ' ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος, ποὺ τὰ ἵδρυσε.

Ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὡρίσθη μὲ μιὰ εἰδοποίηση τῆς Γραμματείας δηλαδὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως γιὰ τὴν 3 Μαΐου 1837.

Στὸ μεταξὺ διάστημα,—ἀπὸ 22 Ἀπριλίου μέχρι 3 Μαΐου 1837—διωρίσθησαν οἱ πρῶτοι καθηγηταὶ καὶ συγχρόνως ἐνεγράφησαν οἱ πρῶτοι φοιτηταί. Ὅλα αὐτὰ σὲ διάστημα 12 ἡμερῶν. Ταχύτης ἀξιοσημείωτη!

=□=

Τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν ἐγκατεστάθη στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ἰδιωτικὰ σπίτια τῆς τότε μικρῆς πόλεως. Αὐτὸ ἦτο τὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη, ποὺ σώζεται ἀκόμη καὶ σήμερα στοὺς βορειανατολικοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, στὴν Πλάκα, πλάϊ στὴν ὁδὸν Θόλου. Τὸ κτίριο αὐτὸ εἶναι κτισμένο μὲ σχέδιο Εὐρωπαϊκό, ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμο καὶ εἶχε ἀρκετὰ μεγάλες σάλες. Γι' αὐτὸ ἐθεωρήθη καὶ τὸ καταλληλότερο κτίριο γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ τὸ Πανεπιστήμιο.

Τὸ σημερινὸ κεντρικὸ κτίριο τοῦ Πανεπιστημίου ἄρχισε νὰ κτίζεται δυὸ χρόνια ἀργότερα καὶ μόλις 6 χρόνια μετὰ τὴν ἵδρυσίν του ἐγκατεστάθη ἐκεῖ τὸ Πανεπιστήμιο. Τὰ 6 αὐτὰ χρόνια ἐλειτούργησε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη στὴν Πλάκα.

Γιὰ νὰ κτισθῆ τὸ σημερινό του κτίριο συνεστήθη κατὰ τὰ τέλη Ἰανουαρίου 1839 μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντας τότε πολιτευτὰς στρατιωτικοὺς καὶ ἐπιστήμονας Γ. Κουντουριώτη, Ἀν. Ζαΐμη, Θ. Κολοκοτρώνη, Α. Βράνδι, Ο. Ράλλη, Γ. Ράλλη, Γ. Γεννάδιο Ν. Βάμβα καὶ Κ. Σχινᾶ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἐφρόντισε νὰ μαζευθοῦν χρήματα καὶ νὰ κτισθῆ τὸ κτίριο. Μόλις ἔγινεν ἡ ἐπιτροπὴ καὶ πρὶν ἀκόμη ζητήση ἀπὸ κανένα χρήματα, ἐμαζεύθηκαν ἐντὸς 13 ἡμερῶν μέσα στὰς Ἀθήνας 14.780 δραχμαὶ (δηλαδὴ περὶ τὶς 600 χιλ. σημερινῶν δραχμῶν). Ἅμα δὲ ἡ ἐπιτροπὴ ἐδημοσίευσεν ἔκκλησιν, πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας συνηθροίσθη ἀφθονώτατο χρῆμα. Ἡ ἔκκληση αὐτὴ ἐδημοσιεύθη τὴν 25 Φεβρουαρίου 1839 καὶ τὴν 2 Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους κατετέθη πανηγυρικῶς ὁ θεμέλιος λίθος, γιατὶ πιὰ ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς οἰκοδομῆς τοῦ κτιρίου εἶχαν μαζευθῆ.

Στὴν τελετὴ τοῦ θεμελίου λίθου παρευρέθησαν ὁ Βασιλεὺς Ὄθων καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἐπίσημοι. Ὁ θεμέλιος δὲ λίθος εἶχεν ἐπάνω τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον ἀνεγερθὲν συνδρομῇ Ἑλλήνων καὶ Φιλελλήνων τῷ Ι' ἔτει τῆς Βασιλείας Ὄθωνος τοῦ πρώτου τὴν 2 Ἰουλίου 1839».

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἄρχισεν ἡ ἐργασία γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ κτιρίου μὲ σχέδιο τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Χριστιανοῦ Χάνσεν, ἀδελφοῦ τοῦ Θεοφίλου Χάνσεν ποὺ ἔκτισε τὴν Ἀκαδημίαν. Ἔτσι τὸ 1843 ἦταν ἕτοιμη ἡ ἐμπροσθία πλευρὰ τοῦ κτιρίου, ὅπου κι' ἐγκατεστάθη ἀπὸ τότε τὸ Πανεπιστήμιο. Τὸ κτίριον ἐξακολούθησε νὰ κτίζεται καὶ ὀλίγον ἀργότερα ἦτο ἕτοιμο ὁλόκληρο.

Τὸ πρῶτο Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν στὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη στὴν Πλάκα

Οἱ πρῶτοι καθηγηταὶ ποὺ διεκρίθησαν στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἦσαν οἱ ἑξῆς:

Θεολογικὴ σχολή.— Μιχαὴλ Ἀποστολίδης, Θεόκλητος Φαρμακίδης καὶ Κωνσταντῖνος Κοντογόνης.

Νομικὴ σχολή. — Κλωνάρης, Γεώργιος Ράλλης, Προβελέγγιος, Γοδεφρίδος Φέντερ, Μελᾶς, Ἰωάννης Σοῦτσος, Γεώργιος Μαυροκορδάτος καὶ Περικλῆς Ἀργυρόπουλος.

Ἰατρικὴ Σχολή.— Κ. Μαυροκορδάτος, Ἰωάννης Βούρος, Ἀναστάσιος Λευκέας, Νικόλαος Κωστῆς, Ἰωάννης Ὀλύμπιος, Ἐρρῖκος Τράϊμπερ, Ἀλέξιος Πάλλης καὶ Ἰωάννης Νικολαΐδης Λεβαδεύς.

Φιλοσοφικὴ Σχολή.— Νεόφυτος Βάμβας, Γεώργιος Γεννάδιος, Ἐρρῖκος Οὐλρῖχος, Λουδοβῖκος Ρός, Κωνσταντῖνος Νέγρης, Κωνσταντῖνος Σχινᾶς, Γεώργιος Βούρης, Ξαβέριος Λάνδερερ, Δ. Φοάας, Ἀλέξανδρος Σοῦτσος, Κυριακὸς Δομνάνδος, Κωνσταντῖνος Μανώσης, Νεόφυτος Δούκας καὶ Θεόφιλος Καΐρης. Ἦσαν δηλαδὴ συνολικὰ 33 οἱ διορισθέντες πρῶτοι καθηγηταὶ τακτικοί, ἔκτακτοι καὶ ἐπίτιμοι. Διωρίσθησαν ὅλοι μαζὶ μ' ἕνα διάταγμα, μὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐδίδαξαν καθόλου ἢ δὲν ἐδέχθησαν τὸν διορισμόν.

Μὲ τὸ αὐτὸ διάταγμα διωρίσθησαν καὶ αἱ πρῶται πανεπιστημιακαὶ ἀρχαί, ποὺ κατόπιν τὰς ἐξέλεγαν οἱ ἴδιοι οἱ καθηγηταί. Πρῶτος λοιπὸν Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου διωρίσθη μὲ τὸ διάταγμα ἐκεῖνο ὁ καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας Κωνσταντῖνος Σχινᾶς καὶ πρῶτοι κοσμήτορες ἢ «σχολάρχαι»—ὅπως ἐλέγοντο τότε ἕως τὸ 184 Μιχαὴλ Ἀποστολίδης τῆς Θεολογικῆς λῆς, ὁ Γεώργιος Ράλλης τῆς Νομικῆς Ἀναστάσιος Λευκέας τῆς Ἰατρικῆς Νεόφυτος Βάμβας τῆς Φιλοσοφικῆς.

Ὁ πρῶτος πρύτανις καὶ οἱ σχολάρχαι ξεφώνησαν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων σχετικοὺς σύντομους λόγους ἐξηγοῦντες τί θὰ ἔκανε τὸ πανεπιστήμιο καὶ τί ἔπρεπε νὰ προσμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ Ἔθνος. Τότε ὁ πρύτανις Σχινᾶς ἐξήγησεν ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον θὰ γίνη σιγά—σιγὰ ὄχι μόνον ἑστία τῆς ἀρτιγενοῦς ἐπιστήμης στὴν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀμφικτυονικὸς τῶν ἀπανταχοῦ ἐπιστημόνων καὶ φιλεπιστημόνων Ἑλλήνων».

Ἡ συγκίνησις τῶν ἐπισήμων ἦτο μεγάλη. Ἀκόμη κι' ὁ Βασιλεὺς Ὄθων, ποὺ ἔφθασε στὴν τελετὴ ἐπάνω στὸ ἄλογό του, παρηκολούθησε τὴν τελετὴ μὲ συγκίνησι κι' ἐδάκρυσε δυὸ φορές, ὅπως ἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς..

=□=

Ἐπειδὴ ἐπλησίαζε πιὰ τὸ καλοκαίρι ὅταν ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Πανεπιστημίου ἐδίδαξαν ἐκεῖνο τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος οἱ καθηγηταὶ μόνον 2 1)2 μῆνες δηλαδὴ μέχρι 15 Ἰουλίου 1837. Ἔπειτα ἦλθαν οἱ διακοπές, ποὺ τότε ἐλέγοντο «ἀναχωραί», καὶ τὰ μαθήματα ξανάρχισαν τὸ φθινόπωρο.

Οἱ φοιτηταί, ποὺ ἐνεγράφησαν τὸ πρῶτο ἔτος ἦσαν μόνον 52. Ἀπὸ αὐτοὺς 8 ἐνεγράφησαν στὴ Θεολογικὴ Σχολή, 22 στὴ Νομική, ποὺ τότε ἐλέγετο «Δικαστική», 4 στὴν Ἰατρικὴ καὶ 18 στὴ Φιλοσοφική. Συνέβαινε δηλαδὴ τὸ περίεργο 8 καθηγηταὶ τῆς Ἰατρικῆς νὰ διδάσκουν 4 φοιτητὰς καὶ 14 τῆς Φιλοσοφικῆς 18 φοιτητάς!

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς 52 φοιτητὰς παρακολουθοῦσαν τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ 75 τακτικοὶ ἀκροαταί, ποὺ ἦσαν δημόσιοι ὑπάλληλοι, μὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ φιλομάθεια ἢ περιέργεια...

Ἔτσι τότε στὰ μαθήματα τοῦ πανεπιστημίου ἐσύχναζαν ἀραιοὶ ἀκροαταί μὰ ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα σύνολο ποικιλώτατο καὶ περίεργο. Ἦταν ἐκεῖ ἔφηβοι καὶ παιδιά γυμνασιόπαιδες καὶ μεσήλικες, σπρομάλληδες φαλακροί, φουστανελλοφόροι μὰ καὶ «φραγκοφορεμένοι», καὶ βρακάδες νησιῶτες, τες μὲ κοντοβράκια καὶ τες μὲ τσουμπέδες... Ὅλοι αὐτοὶ ἐκάθηντο πλάϊ—πλάϊ στὰ πανεπιστημιακὰ θρανία..

Μόνο κορίτσια δὲν ἐνεγράφησαν ποτὲ ἐκείνην τὴν ἐποχὴ ὡς ἀκροάτριες στὸ Πανεπιστήμιον. Μὰ οὔτε καὶ φοιτήτριες. Ἐπέρασαν δεκαετίες πολλὲς ὡς ὅτου νὰ φανῆ ἡ πρώτη φοιτήτρια στὸ πανεπιστήμιο. Μόλις ἀπὸ τὸ 1890 ἄρχισαν νὰ φοιτοῦν οἱ πρῶτες φοιτήτριες. Καὶ ἦσαν αὐτὲς ἡ Ροκᾶ, ἡ Χατζηκράπη, ἡ Στεφανοπούλου, αἱ ἀδελφαὶ Παναγιωτάτου καὶ ἄλλες.

=□=

Τὰ πρῶτα διπλώματα τοῦ Πανεπιστημίου μας ἐδόθησαν μόλις τὸ 1843.

Ὁ πρῶτος διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ἦταν ὁ Ἀναστάσιος Γούδας, ποὺ ἀνηγορεύθη τὸ 1843 μὲ βαθμὸν Ἄριστα. Ὁ Γούδας εἶναι ὁ πασίγνωστος ἱστορικός, συγγραφεὺς τῶν «Παραλλήλων βίων». Πρῶτος διδάκτωρ τῆς Νομικῆς ὁ Β. Νικολόπουλος τὸ 1846, τῆς Φιλοσοφίας ὁ Ε. Θεοδωρόπουλος μόλις τὸ 1850 καὶ πρῶτος προλύτης τῆς Θεολογίας ὁ Κ. Νεστορίδης τὸ... 1865.

Εἶναι λοιπὸν ἄξιο παρατηρήσεως ὅτι μεσολάβησαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἵδρυσι τοῦ Πανεπιστημίου ἕως ὅτου νὰ πάρουν διπλώματα οἱ πρῶτοι φοιτηταί. Ὁ πρῶτος φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς ποὺ πῆρε τὸ δίπλωμα τὰ κατάφερε μετὰ 6 χρόνια. Μὰ ὁ πρῶτος ποὺ πῆρε δίπλωμα τῆς Νομικῆς τὸ πῆρε μετὰ 9 χρόνια, τῆς Φιλοσοφίας μετὰ 13 καὶ ὁ πρῶτος Ἕλλην θεολόγος ἐπιστήμων μόλις μετὰ 26 χρόνια!

Δὲν εἶχεν ἄφθονους καρποὺς λοιπὸν στὴν ἀρχὴ τὸ Πανεπιστήμιό μας..

Ἀντίθετα σήμερα οἱ 52 φοιτηταὶ ἔφθασαν εἰς 7000 καὶ κάθε χρόνο βγαίνουν χιλιάδες ἐπιστήμονες!

Τὰ εὐτράπελα τῆς ἱστορίας

Τὸ ρουσφέτι τοῦ δουκὸς τοῦ Νιουκάστλ

ΣΕ κάποια ἐκλογικὴ περιφέρεια τοῦ Κρόμγουωλ τῆς Ἀγγλίας, συνέβη κάποτε οἱ δύο πολιτικοὶ ἀντίπαλοι νὰ εἶναι τῆς αὐτῆς δυνάμεως, οὕτως ὥστε ἡ προσθήκη καὶ μιᾶς μόνον ψήφου ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ὑποψηφίου ἀποκτοῦσε πολὺ μεγάλη σημασία. Ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Δοὺξ τοῦ Νιουκάστλ, ἀποδίδοντας μεγάλη σημασία στὴν ἐπιτυχία τοῦ ὑποψηφίου του βουλευτοῦ, ἔλαβε ἐνεργὸ μέρος στὴν προεκλογικὴ κίνηση. Ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ὁ ἀντίπαλος ὑποψήφιος διέθετε τὸν ἴδιο ἀριθμὸ ψήφων μὲ τὸν δικό του, δὲν ἐθεώρησε ἄσκοπο νὰ ἐπιχειρήση νὰ ἐξασφαλίση ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου του τὴν ψῆφο ἑνὸς ἐκλογέως. Πράγματι δὲ μὲ διάφορα ἐπιχειρήματα καὶ τὴν προσωπική του ἐπιρροὴ κατώρθωσε νὰ τὸν πείση νὰ ψηφίση ὑπὲρ τοῦ φίλου του. Τὸ ὅτι ὁ Δοὺξ εἶχε δίκηο νὰ ἐπιμένη γιὰ τὴν ψῆφο τοῦ ἑνὸς αὐτοῦ ἐκλογέως τὸ ἔδειξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ἐκείνης, τὴν ὁποία κέρδισε ὁ ὑποψήφιος τοῦ πρωθυπουργοῦ μὲ διαφορὰ μιᾶς ψήφου. Φαντάζεται κανεὶς τὴν ἐξαιρετικὴ θέση ποὺ εἶχε μετὰ τὴν ἐκλογὴ ὁ ψηφοφόρος αὐτὸς ἀπέναντι τοῦ Δουκός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ τὸν εὐχαριστῆ καὶ νὰ τοῦ δίδη χίλιες—δυὸ ὑποσχέσεις. Τοῦ ἐδήλωσε ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν θεωροῦσε ὡς τὸν πιὸ καλὸ καὶ ἀγαπητὸ φίλο του, ὅτι θὰ τοῦ ἦταν πάντοτε ὑπόχρεως καὶ ὅτι θὰ ἦταν πάντοτε στὴ διάθεσή του ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας τὸν χρειαζόνταν.

Ὁ ψηφοφόρος, ἕνας ἁπλοϊκὸς καὶ ἔντιμος ἄνθρωπος, παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἄξιο μιᾶς ὁποιασδήποτε ἀνταμοιβῆς, μπροστὰ ὅμως στὸν χείμαρρο τῶν εὐχαριστιῶν εὐχαρίστησε τὸν Δοῦκα γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἡ μόνη χάρη ποὺ θὰ ἤθελε ἦταν νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του στὸ μέλλον νὰ διορίση δημόσιον εἰσπράκτορα τῆς περιφερείας τὸν γαμπρό του, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ γέρου εἰσπράκτορος ποὺ ὑπηρετοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη..

—Καὶ εἶναι νὰ ρωτᾶς, ἀγαπητέ μου φίλε, γιὰ μιὰ τέτοια τιποτένια χάρη; διεμαρτυρήθηκε ὁ Δούξ. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ συγγενής σου θὰ πάρη τὴ θέση αὐτὴ ἅμα κενωθῆ, ἀρκεῖ μόνον μόλις πεθάνει ὁ εἰσπράκτορας νὰ μὲ εἰδοποιήσης.

—Πῶς ὅμως θὰ κατορθώσω τότε νὰ φθάσω ἕως τὸ γραφεῖο σας; Παρετήρησε ὁ χωριάτης. Ὅλοι σεῖς οἱ ἐπίσημοι, ὅσο καλοὶ καὶ καταδεχτικοὶ δείχνεσθε σὲ μᾶς ἐδῶ στὰ χωριά, τόσο δυσκολοθεώρητοι καταντᾶτε ὅταν εἶσαστε στὰ γραφεῖα σας στὸ Λονδῖνο.

—Ἄκουσε αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω, ἐπανέλαβε ὁ Δοὺξ μὲ τόνο καθησυχαστικό. Μόλις ὁ ἄνθρωπος ποὺ λὲς ξεψυχήση, νὰ πάρης ἀμέσως τὸ ἐξπρὲς γιὰ τὸ Λονδῖνο, ἅμα δὲ φτάσης στὸ σταθμὸ νὰ ἀνεβῆς σ' ἕνα ἁμάξι καὶ νὰ ἔλθης κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι μου. Ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας καὶ ἂν εἶναι μὴ διστάσης νὰ χτυπήσης τὴν πόρτα. Ἐγὼ θὰ ἔχω προηγουμένως ἀφήση σημείωμα στὸ θυρωρὸ νὰ σοῦ ἐπιτρέψη ν' ἀνεβῆς κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό μου. Ἔλα, καὶ ἡ δουλειά σου θὰ γίνη ὅπως θέλεις.

Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Δοὺξ καὶ ὁ χωριάτης χωρίστηκαν. Ὁ Δοὺξ διευθύνθηκε σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Λονδῖνο, χωρὶς φυσικὰ νὰ ξαναθυμηθῆ τὸν καινούργιο του φίλο καὶ τὴν ὑπόσχεση ποὺ τοῦ εἶχε δώσει. Τὸ μυαλὸ ὅμως ἑνὸς ψηφοφόρου τῆς Κρόμγουωλ, ποὺ δὲν ἦταν βέβαια φορτωμένο διαρκῶς ἀπὸ διάφορες ἔννοιες, ὅπως τὸ μυαλὸ ἑνὸς πρωθυπουργοῦ, δὲν λησμονεῖ εὔκολα. Ἔτσι, ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὁ γέρο εἰσπράκτορας πέθανε, ὁ φίλος μας, ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ τοῦ Δουκὸς ἐπεβιβάσθηκε στὸ τραῖνο ποὺ πήγαινε στὸ Λονδῖνο, βγῆκε στὸ σταθμὸ καὶ λίγη ὥρα ὑστερώτερα ἀνέβαινε βιαστικὰ τὴ μαρμάρινη σκάλα τοῦ πρωθυπουργικοῦ μεγάρου.

Γιὰ νὰ μπορέση ὁ ἀναγνώστης νὰ καταλάβη τὴ συνέχεια τῆς ἱστορίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνη ἡ ἑξῆς προσθήκη: Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ συνέβαιναν τὰ τελευταῖα αὐτὰ γεγονότα, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἦταν ἑτοιμοθάνατος, τὸ γεγονὸς δὲ αὐτὸ ἐνδιέφερε ἰδιαιτέρως τὴ Μεγάλη Βρεττανία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ Δοὺξ τοῦ Νιουκάστλ, τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ποὺ ὁ κάτοχος τῆς ψήφου ποὺ εἶχε κερδίσει τὶς ἐκλογὲς ἔφτανε στὸ Λονδῖνο, ἐπερίμενε εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Μαδρίτη. Κουρασμένος ἀπὸ τὰ ἐπίσημα καθήκοντά του καὶ ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Ἰσπανίας, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωσε στὸν θυρωρό του ἰδιαίτερες ὁδηγίες νὰ μείνη ἄγρυπνος καὶ νὰ περιμένη ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἕνα ἀπεσταλμένο ἀπὸ τὴ Μαδρίτη μὲ σπουδαιότατες πληροφορίες. Ὅταν ἐρχότανε ἔπρεπε νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ δωμάτιό του ἀμέσως.

Ἡ ἐξοχότης του κοιμόταν βαθειά. Καὶ τὸν θυρωρὸ ὅμως ποὺ καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα σύμφωνα μὲ τὴ διαταγή τοῦ κυρίου του, γιὰ νὰ περιμένη τὸν ἀπεσταλμένο δὲν ἄργησε νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος ὅταν ἕνα δυνατὸ κτύπημα τῆς πόρτας τὸν ἔκαμε νὰ πεταχτῆ ὄρθιος.

—Ὁ Δοὺξ εἶναι ἀπάνω; Ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτηση τοῦ ψηφοφόρου.

—Ἀπάνω εἶναι καὶ κοιμᾶται, ἀποκρίθηκε ὁ θυρωρός. Μοῦ ἔχει ἀφήσει ὅμως ἐντολὴ μόλις ἔλθετε νὰ πᾶτε στὸ δωμάτιό του.

—Ὁ θεὸς νὰ τὸν εὐλογῆ, εἶπε ὁ ἄνθρωπός μας γελαστὸς καὶ θαυμάζοντας τὴν καλωσύνη τοῦ πρωθυπουργοῦ. Εἶναι πραγματικὰ πρώτης τάξεως ἄνθρωπος ὁ Δούξ. Καὶ πόσο εἶναι ἀκριβής. Τὸ ἤξερα ἐγὼ **ὅτι δὲν** θὰ διέψευδε τὶς ἐλπίδες μου. Δὲν θέλω πιὰ οὔτε νὰ ἀκούσω ὅτι οἱ δοῦκες καὶ οἱ λόρδοι δὲν κρατοῦν τὸν λόγο τους.

Ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ μεγάρου ὅπως τοῦ εἶπε ὁ θυρωρός, καὶ ἐκεῖ ἄλλος ὑπηρέτης τὸν ὡδήγησε στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Δουκός.

Ὁ Δοὺξ ἐκείνη τὴν ὥρα κοιμώτανε βαθύτατα. Ἐντούτοις μόλις τὸ χέρι τοῦ θαλαμηπόλου τὸν ἄγγισε μὲ σεβασμὸ ξύπνησε ἀμέσως, κι' ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του.

—Πέθανε; ρώτησε ἡ ἐξοχότης του, τρίβοντας τὰ μάτια του χωρὶς νὰ ἔχη ἀκόμη συνέλθει καλὰ—καλὰ ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ τὸ ὄνειρο ποὺ ἔβλεπε γιὰ τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας. Πέθανε;

—Μάλιστα, λόρδε μου, ἀποκρίθηκε, ὁ ψηφοφόρος ἔκπληκτος καὶ εὐχαριστημένος συγχρόνως ποὺ ἔβλεπε τὸν Πρωθυπουργὸ νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του τὴν ὑπόσχεσή του ὅπως αὐτὸς ὁ ἴδιος.

—Πότε πέθανε;

—Προχθές, ἀκριβῶς στὴ μάμιση ἀφοῦ ἔμεινε ἄρρωστος στὸ κρεββάτι τρεῖς ἑβδομάδες. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐξοχότης σας θὰ ἔχη τὴν καλωσύνη νὰ κάνη τὸν γαμπρό μου διάδοχό του.

Ὁ Δούξ, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξυπνήσει τελείως δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ὁ βασιλικὸς ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴ Μαδρίτη τοῦ ζητοῦσε τὸν Ἰσπανικὸ θρόνο γιὰ τὸν γαμπρό του!

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, σκέφθηκε ὡρισμένως εἶναι ἢ τρελλὸς ἢ μεθυσμένος. Ποῦ εἶναι τὰ ἔγγραφά σας; ρώτησε ὕστερα ὁ Δοὺξ τραβώντας τὶς κουρτίνες τοῦ κρεββατιοῦ του.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ κυττάζοντάς τον καλλίτερα ἀνεγνώρισε τὸν φίλο του ψηφοφόρο ἀπὸ τὴν Κρόμγουωλ.

—Ἐλπίζω λόρδε μου, ἐξακολουθοῦσε αὐτὸς κάνοντας βαθειὲς ὑποκλίσεις μπροστὰ στὸ δουκικὸ κρεββάτι, ὅτι δὲν ἐλησμονήσατε τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε στὶς περασμένες ἐκλογές.

Θυμωμένος γιατὶ τὸν εἶχαν ἀνησυχήσει τέτοια ὥρα χωρὶς λόγο, ὁ Δοὺξ ἐσκυθρώπασε γιὰ μιὰ στιγμή. Γρήγορα ὅμως τὴ δυσαρέσκεια τὴν διαδέχτηκε ἡ εὐθυμία γιὰ τὴ μοναδικὴ αὐτὴ ὅσο καὶ κωμικὴ σύμπτωση. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ ξανάπεσε στὸ μαξιλάρι του ξεκαρδισμένος στὰ γέλια.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὅσο καὶ ἂν ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς δὲν μπόρεσε νὰ παραχωρήση στὸν συγγενῆ τοῦ φίλου του ψηφοφόρου τὸν θρόνο τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος, τοῦ ἔδωσε ἐν τούτοις θέση ποὺ δὲν ἦταν λιγώτερο τιμητική· τὸν διώρισε δημόσιο εἰσπράκτορα.

«—Παρακαλῶ... Ἀδύνατον, ὕστερ' ἀπὸ σᾶς... »

(Ἡ ἱστορία δύο ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἤθελε νὰ φανῆ εὐγενικώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον).

Ρωσσικὴ φιλολογία

Ἕνα ἀνεξήγητο μυστήριο

'Αντωνίου Τσέχωφ

ΤΟ βράδυ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ὁ σύμβουλος τῆς 'Επικρατείας Ναβάγυν, σὰν γύρισε σπίτι του ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις ποὺ εἶχε κάνει, ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ἀντρὲ τὸ βιβλίο τῶν παρουσιάσεων καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Κάθησε κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη. Ὅταν ἔφτασε ἡ ματιά του στὴ μέση τῆς ἀτέλειωτης σειρᾶς τῶν ὑπογραφῶν, ὁ Ναβάγυν ἀνατρίχιασε, ἄρχισε νὰ ξεφυσᾷ καὶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ἡ πιὸ μεγάλη ἀπορία.

—Πάλιν αὐτός! εἶπε χτυπώντας τὸ γόνατό του. Μ' αὐτὸ πιὰ εἶναι καταπληκτικό. Πάλιν αὐτός!... Ἕνας διάβολος ξέρει μονάχα, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Πεντνίκωφ!

'Ανάμεσα στὶς ἄπειρες ὑπογραφὲς ποὺ ἔβλεπε στὸ φύλλο, ἦταν καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἄγνωστου αὐτοῦ Πεντνίκωφ. Μὰ τὶ σόϊ ἄνθρωπος ἦταν αὐτὸς ὁ Πεντνίκωφ, ὁ Ναβάγυν δὲν τὤξερε διόλου. 'Απὸ τὴ μνήμη του ἄρχισαν νὰ περνοῦν ὅλοι οἱ γνωστοί του, οἱ συγγενεῖς του, οἱ ὑφιστάμενοί του, ἀναλογίσθηκε ὅλο τὸ μακρυνὸ παρελθόν του. 'Εν τούτοις δὲν μπόρεσε νὰ θυμηθῆ κανέναν ποὺ νἄχη ἔστω καὶ παραπλήσιο ὄνομα μὲ τὸν Πεντνίκωφ. Μὰ τὸ πιὸ παράξενο ἦταν ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτὸς Πεντνίκωφ, στὰ τελευταῖα δεκατρία χρόνια ὑπέγραφε τακτικὰ μόνον κάθε Χριστούγεννα καὶ Πάσχα. Ὅμως ποιὸς ἦταν καὶ πότε ἐρχόταν δὲν τὤξερε κανείς—μήτε ὁ Ναβάγυν, μήτε ἡ γυναίκα του, μήτε κι' ὁ πορτιέρης.

—'Αλλόκοτο πρᾶγμα! ἀποροῦσε ὁ Ναβάγυν καθὼς πηγαινοερχόταν μέσα στὸ γραφεῖο του. Περίεργο καὶ ἀκατανόητο! 'Αληθινὸ μυστήριο! Νάρθη ἀμέσως ἐδῶ ὁ θυρωρός! φώναξε δυνατὰ ὁ Ναβάγυν. Τὶ διαβολικὴ συνεργασία εἶναι τούτη! Μὰ ὄχι δὰ, ὅπως δήποτε θὰ τὸ μάθω ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Πεντνίκωφ! Ἄκουσε Γρηγόρη καὶ πάλιν ὑπέγραψε ὁ Πεντνίκωφ! Μήπως τὸν εἶδες;

—Ὄχι, ἐξοχώτατε...

—Κι' ὅμως ἔχει ὑπογράψει! Θὰ πῆ πὼς ἦρθε, ναὶ ἢ ὄχι;

—Ὄχι.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπογράψη, ἂν δὲν ἦρθε;

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεύρω αὐτό.

—Τότε ποιὸς πρέπει νὰ τὸ ξέρη! 'Εσὺ δὲν κάνεις ἄλλο παρὰ νὰ χαζεύης!... Γιὰ θυμήσου μήπως μπῆκε κανένας ἄγνωστος! Γιὰ θυμήσου λοιπόν!

—Ὄχι, ἐξοχώτατε, κανείς. Ἤρθαν οἱ ὑπάλληλοι, πέρασε καὶ ἡ ἐκλαμπροτάτη βαρωνέσσα μὲ τ' ἀμάξι της, ἤρθαν οἱ παπάδες καὶ κανένας ἄλλος...

—Τέλος πάντων, ὑπέγραψε χωρὶς νὰ φανῆ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος:

—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω... Μόνο ποὺ δὲν ἦταν ἐδῶ κανένας, Πεντνίκωφ. Ὅσο γι' αὐτὸ παίρνω ὅρκο...

—Παράξενο! 'Ανεξήγητο! Καταπληκτικό! ἔλεγε ὁ Ναβάγυν βυθισμένος σὲ συλλογισμούς. Αὐτὸ πιὰ καταντᾷ κωμικό. 'Ο ἄνθρωπος ὑπογράφει ἐδῶ καὶ δεκατρία χρόνια, καὶ ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ μάθουμε ποιὸς εἶναι. Μήπως τὸ κάνει κανεὶς γιὰ φάρσα; Μήπως κανένας ἀπὸ τὸ προσωπικό, μαζὶ μὲ τὴν ὑπογραφή του βάζει ἔτσι στ' ἀστεῖα καὶ τ' ὄνομα αὐτουνοῦ τοῦ Πεντνίκωφ;...

Καὶ ὁ Ναβάγυν ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Πεντνίκωφ: ἡ πλάγια, καγκελλωτὴ γραφὴ γεμάτη οὐρίτσες καὶ στολίδια δὲν εἶχε καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὶς ἄλλες. 'Αμέσως κατόπιν ἐρχότανε ἡ ὑπογραφὴ τοῦ γραμματέα Στούτσκιν, ἑνὸς φοβισμένου καὶ μικρόψυχου ἀνθρωπάκου, ποὺ σίγουρα θὰ πέθαινε ἀπὸ τὸ φόβο του, κι' ἂν διαλογιζότανε κἂν ἕνα τέτοιο ἄπρεπο ἀστεῖο!

—Ξέρεις, καὶ πάλιν ὑπέγραψε ὁ μυστηριώδης Πεντνίκωφ! εἶπεν ὁ Ναβάγυν μπαίνοντας μέσα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Μὰ καὶ πάλιν δὲν μπόρεσα νὰ μάθω ποιὸς εἶναι!

'Η μαντὰμ Ναβάγυν, ἡ ὁποία ἦταν πνευματίστρια, ἐξηγοῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα φαινόμενα τῆς φύσεως μὲ τὸν πιὸ ἁπλὸ τρόπο.

—Γιὰ μένα δὲν εἶναι διόλου παράξενο αὐτό, ἀποκρίθηκε ἡ κ. Ναβάγυν. Δὲν στὄλεγα πάντα: ἡ φύση ἔχει ἄπειρα μυστήρια ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήση τὸ μικρό μας τὸ μυαλό!... 'Εγὼ εἶμαι βεβαία πὼς ὁ Πεντνίκωφ αὐτὸς εἶναι κάποιο πνεῦμα ποὺ σὲ συμπαθεῖ... Ἂν ἤμουνα στὴ θέση σου θὰ τὸν καλοῦσα καὶ θὰ τὸν ρωτοῦσα τὶ θέλει.

—Κουταμάρες! Κουταμάρες!

'Ο Ναβάγυν δὲν εἶχε προλήψεις μὰ τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἦταν τόσο μυστηριῶδες, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλη μέσα στὸ μυαλό του ἄρχισαν νὰ μπαίνουν λογῆς λογῆς ἀνοησίες. Ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ συλλογιζότανε πὼς ὁ ἄγνωστος αὐτὸς Πεντνίκωφ, ἦταν ἴσως τὸ πνεῦμα κανενὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ, ποὺ τὸν εἶχαν ἀπολύσει ἴσως οἱ πρόγονοι τοῦ Ναβάγυν καὶ τώρα ζητεῖ ἐκδίκηση ἀπὸ τὸν ἀπόγονό τους. Ἴσως πάλι νἄτανε συγγενὴς κανενὸς γραφέα ποὺ τὸν εἶχε ἀπολύσει ἢ καμμιᾶς κοπέλλας ποὺ τὴν εἶχε ἀποπλανήσει ὁ ἴδιος ὁ Ναβάγυν.

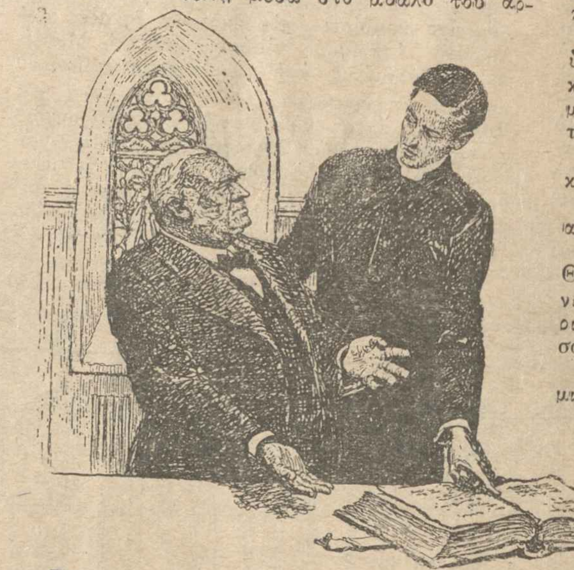

— Σεῖς λοιπὸν ὑπογράφετε στὸ βιβλίον παρουσιάσεων ;

Καὶ ὅλη τὴν νύχτα ὁ ἀτυχὴς Ναβάγυν ὀνειρευότανε ἕνα γέρο, ξερακιανὸ δημόσιο ὑπάλληλο, μὲ φθαρμένη στολή, κιτρινιασμένο πρόσωπο, ὄρθια ἀγκυλωτὰ μαλλιὰ καὶ ξασπρισμένα μάτια. Τὸ φάντασμα αὐτὸ κάτι τοὔλεγε μὲ στριγγὴ φωνὴ καὶ τὸν φοβέριζε μὲ τὸ δάχτυλο. 'Ο Ναβάγυν παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήση. 'Επὶ δυὸ ἑβδομάδες ἦταν ἀμίλητος, σκυθρωπός, ἔκοβε βόλτες καὶ σκεφτότανε. 'Επὶ τέλους κατανίκησε τὴν σκεπτικιστικὴ φιλοτιμία του, καὶ μπαίνοντας στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του, τῆς εἶπε μὲ μουγγὴ φωνή:

—Ζίνα, πρέπει νὰ καλέσῃς τὸ πνεῦμα τοῦ Πεντνίκωφ!

'Η κ. Ναβάγυν ἦταν ὅλη χαρά. 'Εζήτησε νὰ τῆς φέρουν τὸ χαρτόνι καὶ τὸ πιατάκι, ἔβαλε πλάϊ της τὸν ἄντρα της καὶ ἡ ἱεροτελεστία ἄρχισε. 'Ο Πεντνίκωφ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῆ...

—Τὶ ζητᾶς ἀπὸ μένα; ρώτησε ὁ Ναβάγυν.

—Νὰ μετανοήσῃς... ἀπάντησε τὸ πιατάκι.

—Ποιὸς ἤσουνα στὴ ζωή;

—Ἕνας ἀδικημένος.

—Τὸ βλέπεις λοιπόν! ἐψιθύρισε ἡ κα του.

'Υστερώτερα ἐκάλεσαν τὸ πνεῦμα Ναπολέοντος, τοῦ 'Αννίβα, τῆς θεί Κλαυδίας Ζαχάροβνα, καὶ ὅλοι αὐτ δώσανε σύντομες, μὰ ἀκριβολογημένες γεμάτες ἀπὸ βαθὺ νόημα ἀπαντήσεις. τότε ὁ πνευματισμὸς τὸν εἶχε κυριε λότελα. Τὴν μανία του αὐτὴ τὴν μετ καὶ στοὺς ὑφισταμένους του, τόσο π γέρο—διεκπεραιωτής του τρελλάθηκε.

Διαβάζοντας χιλιάδες πνευματιστ φυλλάδες, ὁ Ναβάγυν ἔνοιωσε μιὰν ἀ νίκητη ἐπιθυμία νὰ γράψη κι' αὐτὸς κ Πέντε ὁλόκληρους μῆνες καθόταν κι' ἔ γραφε μιὰ πελωρία πραγματεία μὲ τὸν τί τλο: «Καὶ ἡ γνώμη μου». Καὶ ἀποφάσ νὰ τὴν στείλη σ' ἕνα εἰδικὸ περιοδικό μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα θὰ τοῦ μείνη ἀ σμόνητη. 'Ο Ναβάγυν θυμᾶται πὼς στὸ γραφεῖο του ἦσαν ὁ γραμματεὺς ποὺ ἀντέγραψε τὸ ἄρθρο του, καὶ ὁ ἐνορια κὸς διᾶκος, ποὺ τὸν ἐφώναξε γιὰ ὑπόθεση. 'Η μορφὴ τοῦ Ναβάγυν λαμπ ποῦσε ἀπὸ εὐχαρίστηση. Παρατηρῶν ἀγάπη τὸ πνευματικό του τέκνο, πασπ τὸ πάχος του, χαμογελοῦσε εὐτυχισμένος ἔλεγε στὸν γραμματέα του:

—Φρονῶ, Φίλιππε Σεργέϊτς, ὅτι θὰ ἦ προτιμώτερο, νὰ τὸ στείλωμε ἐπὶ συστ Ἔτσι θᾶμαστε πιὸ σίγουροι... Καὶ ἐπ σηκώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸν διᾶ πρόσθεσε:

—'Εσᾶς ἀγαπητέ μου σᾶς ἐκάλεσα γιὰ ὑπόθεσή μου. Πρόκειται νὰ βάλω τὸ κρό μου γυιὸ στὸ Γυμνάσιο, καὶ γι' α μοῦ χρειάζεται ἕνα ἀντίγραφο τοῦ βαπ του... 'Αλλὰ πρέπει νὰ βιασθῆτε.

—Στὰς διαταγάς σας ἐξοχώτατε! ἀ κλίθηκε βαθειὰ ὁ διᾶκος. 'Εκατάλαβα

—Δὲν θὰ ἦτο δυνατὸ νὰ ἑτοιμασθῆ αὔριο;

—Μάλιστα, ἐξοχώτατε, μείνατε ἥσυ Θὰ λάβετε τὸν κόπο μόνον νὰ στείλετε νένα στὴν ἐκκλησία, προτοῦ ἀρχίση ὁ ἑσπε ρινός. 'Εγὼ θᾶμαι ἐκεῖ. Θὰ πῆτε νὰ ζητή σουν τὸν Πεντνίκωφ. Εἶμαι πάντοτε ἐκεῖ.

—Πῶς;! βρυχήθηκε ὁ σύμβουλος τῆς μιάζοντας. Πῶς λέγεσθε;

—Πεντνίκωφ, ἐξοχώτατε...

—Σεῖς... σεῖς εἴσαστε λοιπὸν ὁ Πεντνίκωφ;

—Μάλιστα, ἐξοχώτατε...

—Σεῖς... σεῖς λοιπὸν ὑπογρά φετε στὸ φύλλο παρουσιάσεων;

—Μάλιστα, ὡμολόγησε μὲ σ ραχὴ ὁ διᾶκος... Κάθε φορὰ γυρίζουμε γιὰ τὸν ἁγιασμὸ ὑπογρά φω στὰ σπίτια τῶν εὐγενῶν. Μ' ἀρέσει τόσο αὐτό... Μόλις δῶ τὸ φύλ πάντοτε μοῦρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ βάλ κι' ἐγὼ τὴν ὑπογραφή μου...

Χωρὶς ν' ἀκούη πιά, χωρὶς νὰ κατα βαίνη λέξη, ὁ Ναβάγυν ἄρχισε νὰ κόβει βόλτες κατὰ μῆκος καὶ πλάτος μέσ' τὸ γραφεῖο. Ἄγγιξε τὴν κουρτίνα, χάϊδ δυό—τρεῖς φορὲς τὸ χέρι του, ἐσούφρωσε, χα μογέλασε ἀόριστα στὸ κενό.

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ ξανακόβη βόλτες, ριασμένος, ἀφηρημένος, μὴ προσέχοντας γινόταν γύρω του. Φαινόταν ἐξαιρετικὰ μωμένος, τόσο ποὺ λὲς καὶ τίποτε δὲν ταν σὲ θέση νὰ τὸν καθησυχάση.

—Λοιπόν, νὰ τὸ στείλω ἀμέσως τὸ θρο, ἐξοχώτατε; ρώτησε ὁ γραμματεύς.

Τὰ λόγια αὐτὰ βγάλανε τὸν Ναβάγυν ἀ πὸ τὴ νάρκη του! Ἔρριξε μιὰ ἀπελπισ μένη ματιὰ στὸν ἰδιαίτερό του, καὶ στὸ διᾶκο. Θυμήθηκε ὅλα κι' ἄρχισε νὰ χτυ νευρικὰ τὸ πόδι του, σκούζοντας μὲ στρι γιὰ φωνή!

—'Αφῖστε με ἥσυχο! 'Αφῖστε με ἥσυχο λοιπόν! Τὶ θέλετε ἐπὶ τέλους ἀπὸ μένα; καταλαβαίνω.

'Ο ἰδιαίτερος καὶ ὁ διᾶκος βιάστηκαν φύγουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἦσαν κιόλας στὸ δρόμο, καὶ ὅμως ὁ Ναβάγυν ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια του καὶ νὰ φω λιάζη:

—'Αφῖστε με ἥσυχο! Δὲν καταλαβαίνω τὶ ζητᾶτε ἀπὸ μένα; 'Αφῖστε με ἥσυχο!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩ

Οἱ ὡραιότεροι θρῦλοι

Τανχόϋζερ

'Ο τροβαδοῦρος τοῦ ἔρωτος

ΛΙΓΟΙ θἄτυχε νὰ μὴν ἀκούσουν τὄνομα Τανχόϋζερ, μὰ πολλοὶ πάρα πολλοὶ δὲν θὰ ξέρουν ἀσφαλῶς τί ἦταν τέλος πάντων αὐτὸς ὁ Τανχόϋζερ. 'Απὸ τὸ 1845 ποὺ ὁ Ριχάρδος Βάγνερ παρουσίασε τὸ περίφημο μελόδραμά του, τὸν «Τανχόϋζερ», ὅλος ὁ κόσμος ἀσχολήθηκε μαζί του, ἀσχολήθηκε δηλ. μὲ τὸ νέο μουσικὸ εἶδος, ποὺ ἐγκαινιαζόταν στὸ θέατρο, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνδιαφερθῆ καὶ γιὰ τὸν ἥρωα τοῦ ἔργου, ποὺ πέρασε γενικῶς σὰν ἕνα αὐθαίρετο πλάσμα ποιητικῆς φαντασίας. Κι' ὅμως ὁ Τανχόϋζερ εἶναι πρόσωπο ἱστορικό. Ἂν ὁ λαὸς τοῦ φόρεσε μὲ τὰ χρόνια ἕνα θρυλικὸ φωτοστέφανο ἂν ἡ φαντασία τοῦ Χάϊνε καὶ τοῦ Βάγνερ μεγαλοποίησε τὶς περιπέτειες τῆς πραγματικῆς ζωῆς του, σ' αὐτό, φυσικά, δὲν εὐθύνεται ὁ ἴδιος. Ἄλλωστε ὁ Τανχόϋζερ, δὲν εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ ἔγινε θρῦλος. Δὲν θἄταν λοιπὸν ἄσκοπο νὰ μάθη κανεὶς ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἱστορία τοῦ Τανχόϋζερ.

'Ο Τανχόϋζερ ἦταν ἕνας τροβαδοῦρος, ἕνας πλανόδιος ποιητὴς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος. Καταγόταν ἀπὸ μιὰν οἰκογένεια εὐγενῶν Βαυαρῶν κι' ἂν ἡ ψυχή του δὲν ἦταν ἀνήσυχη ἀσφαλῶς θὰ ζοῦσε σὰν ὅλους τοὺς εὐπατρίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σὲ καμμιὰν βασιλικὴν αὐλὴ καὶ θὰ πέθαινε ἄγνωστος κι' ἀνώνυμος. Μὰ ὁ Τανχόϋζερ ἔνοιωσε νωρὶς μέσα του τὴν δίψα τῆς ζωῆς. Τὶ νόημα εἶχαν τάχα τὰ σἠκωτα ἐκεῖνα βιβλία, ποὺ θὰ τὸν ἔκαναν σοφό; Καὶ τί ἀξία εἶχε ἡ ἀνθρώπινη σοφία μπροστὰ στὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, ποὺ τὸν καλοῦσε μὲ ὅλες τὶς πλάνες φωνές της; Μὲ τὴν πρώιμη αὐτὴ ἐπίγνωση γιὰ τὴν μηδαμινότητα τῆς ἀνθρώπινης σοφίας, ὁ Τανχόϋζερ ἐγκατέλειψε ἕνα ὡραῖο πρωῒ τὸν αὐστηρὸ πατρικὸ πύργο του κι' ἔφυγε γιὰ μακρυνὲς περιπέτειες. Τὸ μόνο του ἐφόδιο γιὰ νὰ γίνη κατακτητὴς τῆς ζωῆς ἦταν τὰ νειᾶτα του καὶ τὸ ἀμείωτο κέφι του γιὰ τὸ τραγοῦδι. Κι' ἀμέσως παιδὶ ἀκόμα τὸν βρίσκουμε νὰ τραγουδάη σὲ εὐγενεῖς καὶ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ φήμη του ἄρχισε γρήγορα νὰ ταξιδεύη σὲ πολιτεῖες καὶ σὲ χῶρες, ὥσπου τέλος τὸν κάλεσε στὴν αὐλή του ὁ δοὺξ τῆς Αὐστρίας Φρειδερῖκος ὁ Πολεμοχαρής. Ἔτσι ὁ Τανχόϋζερ ἔγινε τροβαδοῦρος στὴν αὐστριακὴ αὐλή, γιατὶ ὅλες οἱ βασιλικὲς αὐλὲς τὸν μεσαίωνα εἶχαν τοὺς τροβαδούρους των, καθὼς οἱ αὐλὲς τῶν 'Αχαιῶν βασιλέων εἶχαν τὴν ὁμηρικὴ ἐποχὴ τοὺς ἀοιδούς των. Τὸ ταλέντο τοῦ Τανχόϋζερ, ποὺ τραγουδοῦσε μὲ πάθος τὸν ἔρωτα, τὴν ὀμορφιὰ τῆς γυναίκας καὶ τὸ κρασί, ἐνθουσίασε τόσο πολὺ τὸν μεγάλο δοῦκα, ποὺ τοὔκανε ἕνα σωρὸ βασιλικὰ δῶρα. Μὰ ὁ Τανχόϋζερ, ποὺ καθὼς εἴπαμε, ἔδινε μεγάλη σημασία στὶς γήινες ἀπολαύσεις, ἄρχισε νὰ σπαταλᾷ τὰ χρήματά του μὲ τὶς ὄμορφες γυναῖκες σὲ ἀκόλαστα γλέντια καὶ ξεφαντώματα, ὥσπου ἕνα ὡραῖο πρωῒ βρέθηκε ἀπένταρος. 'Ο Φρειδερῖκος θἄλειπε τότε στὸν πόλεμο ἢ ἴσως νἄχε κιόλας βαρεθῆ νὰ προστατεύη τὸν ἄμυαλο τραγουδιστὴ κι' ἔτσι ὁ Τανχόϋζερ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ξαναρχίση τὴν ἀλητικὴ ζωή του. Γύριζε ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, τραγουδώντας καὶ ζητιανεύοντας. Μὰ τὸ ταλέντο του, ποὺ ἐνθουσίαζε ὅλους, καὶ τοὺς εὐγενεῖς καὶ τὸν λαό, τοῦ ἄνοιξε πάλι γρήγορα... τὶς μεγάλες πόρτες. Ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ βρέθηκε στὴν δουκικὴ αὐλὴ τῆς Θουριγγίας. Τὸ κέφι του γιὰ τὸ τραγοῦδι δὲν εἶχε σταματήσει. 'Ο ἔρωτας καὶ τὸ κρασὶ τοὔδιναν ὁλοένα τροφὴ καὶ δύναμη. Στὴν Θουριγγία ὁ Τανχόϋζερ γνωρίσθηκε μὲ τὴν νεαρὴ πριγκήπισσα 'Ελισάβετ, χήρα τοῦ μεγάλου δουκὸς Λουδοβίκου, μιὰ γυναίκα ποὺ ἡ ἀσύγκριτη ὀμορφιά της ἁμιλλᾶτο μὲ τὴν ἀσκητική της αὐστηρότητα. 'Ο Τανχόϋζερ, συνηθισμένος στοὺς εὔκολους ἔρωτες, φαντάσθηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάνη ἐρωμένη του ἀμέσως. Μὰ ἡ 'Ελισάβετ, δηλαδὴ ἡ 'Αγία 'Ελισάβετ γιατὶ πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια πριγκήπισσα, ποὺ κατετάχθη τρία χρόνια μετὰ τὸν θάνατό της (1235) στὴν χορεία τῶν ἁγίων, δὲν ἔστερξε στὸν παράνομο ἔρωτά του. Στὴν καρδιά της δὲν εἶχε θέση παρὰ μόνο ἡ ἄϋλη ἀγάπη, ποὺ ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπο ὡς τὸ θεό. 'Απελπισμένος τότε ὁ Τανχόϋζερ, νομίζοντας πὼς ἡ ἀκόλαστη ζωή του ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ περιφρονηθῆ ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα, παράτησε γιὰ τρίτη φορὰ τὴ γαλήνη τῆς καθιστικῆς ζωῆς κι' ἄρχισε πάλι τὴν ἀλητικὴ ζωή του.

'Ως τὸ σημεῖον αὐτὸ πρόκειται περὶ ἱστορίας. Ἄλλωστε τὰ τραγούδια τοῦ Τανχόϋζερ καὶ ἀρκετὲς παροιμίες, ποὺ ἔγραφε ἐπίσης, ὑπάρχουν τυπωμένα σ' ὅλες τὶς ἐκδόσεις τῶν Γερμανῶν Τροβαδούρων. 'Επειδὴ ὅμως τὸ τέλος του δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστό, ἡ λαϊκὴ φαντασία ἐπῆρε κ' ἔδωσε. 'Η γνωριμία του μὲ τὴν 'Αγία 'Ελισάβετ ἔπρεπε τάχα νἆναι ἕνα ἀπὸ τὰ τυχαῖα περιστατικὰ τῆς ζωῆς του: 'Η ὁσία ἐκείνη πριγκήπισσα, ποὺ γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν ἁμαρτία τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος, ποὺ τῆς ζητοῦσε τόσον ἐπίμονα ὁ δοὺξ 'Ερρῖκος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρός της, ἐγκατέλειψε ὅλα τ' ἀγαθά της καὶ τὸ στέμμα της, γιὰ νὰ πάη νὰ ζήση ἥσυχη μὲ τὸν θεῖο της, ἀρχιεπίσκοπο τῆς Βαμβέργης, δὲν εἶχε λοιπὸν καμμιὰν ἐπίδραση πάνω στὴν ψυχὴ τοῦ παραλυμένου ἐκείνου Τανχόϋζερ; 'Ασφαλῶς θὰ εἶχε. Καὶ ἰδοὺ ποιὰ ἦταν ἡ ἀφετηρία τοῦ θρύλου, ποὺ πλέχθηκε γύρω ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Τανχόϋζερ, τοῦ θρύλου ποὺ ξαναζωντάνεψε ὁ Χάϊνε κι' ἀποθανάτισε ὁ Ριχάρδος Βάγνερ.

Παιδὶ ἀκόμα τραγουδοῦσε σὲ εὐγενεῖς καὶ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας.

'Αφοῦ λοιπὸν ἐμάθαμε τὴν ἱστορία τοῦ Τανχόϋζερ, ἂς ἀκούσωμε τώρα καὶ τὸν θρῦλο του. Σύμφωνα μὲ τὴν γερμανικὴ μυθολογία, πάνω στὸ Βένουσμπεργκ (Βουνὸ τῆς 'Αφροδίτης), ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Ἄϊζενὰχ τῆς Θουριγγίας, κατοικεῖ ἡ ἀκόλαστη θεὰ τῆς 'Ομορφιᾶς, ποὺ παρασύρει τὸν κόσμο μὲ τὰ κολασμένα θέλγητρά της. Προσκυνητὴς τῆς πλανερῆς, αὐτῆς 'Ομορφιᾶς κι' ὁ Τανχόϋζερ, ἀνέβηκε πάνω στὸ βουνὸ καὶ γνωρίσθηκε μὲ τὴν «κυρὰ 'Αφροδίτη», ποὺ σὰν ἄλλη Κίρκη τὸν κράτησε κοντά της ἕναν ὁλόκληρο χρόνο (ὁ Χάϊνε λέει, πὼς ὁ Τανχόϋζερ ἐδοκίμαζε ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια τὶς παράνομες ἡδονὲς τοῦ ἔρωτος πάνω στὸ βουνὸ τῆς 'Αμαρτίας). Ὅταν τέλος ὁ ποιητὴς κουράσθηκε, θυμούμενος πόσο ἰσχυρότερη ἦταν ἡ ἁγνὴ καὶ πνευματικὴ ἀγάπη, ποὺ τοῦ πρόσφερε ἕναν καιρὸ ἡ πριγκήπισσα 'Ελισάβετ καὶ μετανοιωμένος γιὰ τὶς παραλυσίες καὶ τὶς τρέλλες του, ἀπεφάσισε νὰ πάη στὴν Ρώμη καὶ νὰ ζητήση ἄφεση ἁμαρτιῶν ἀπὸ τὸν πάπα Οὐρβανὸ ΣΤ'. 'Ο πάπας ὅμως τοῦ ἀρνήθηκε τὴν συγγνώμη του:

«Ὅταν ἡ ράβδος, ποὺ κρατῶ, ἀνθίση, τότε καὶ ἡ ψυχή σου θὰ βρῆ σωτηρία!» τοῦ εἶπε.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ὁ Τανχόϋζερ, ἀπελπισμένος, ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ Βουνὸ τῆς 'Αφροδίτης. Τὴν τρίτη ὅμως μέρα ἡ ράβδος τοῦ ποντίφηκος ἄνθισε πραγματικά. 'Αμέσως ἔτρεξαν ἀγγελιοφόροι νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀπαρηγόρητο Τανχόϋζερ, μὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸν βροῦν. Κ' ἔτσι ὁ Τανχόϋζερ ἔμεινε ἐφ' ὅρου ζωῆς σκλάβος τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὸς εἶναι ὁ θρῦλος. 'Ωστόσο ὁ Βάγνερ δὲν τὸν σεβάσθηκε πολὺ τὸν θρῦλο. Νομίζοντας πὼς ἡ ἀπόφαση τοῦ Τανχόϋζερ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἦταν τόσο ἡρωϊκὴ καὶ μεγάλη, ὥστε νἀξίζη ὁπωσδήποτε τὸν ἐξαγνισμό, παρουσιάζει τὸν ἥρωά του λυτρωμένον ἀπὸ τὸν Σατανᾶ χάρις στὴν 'Ελισάβετ, ἡ ὁποία πεθαίνει ἀπὸ τὸν πόνο της. 'Ο Χάϊνε ὅμως δὲν σκέφθηκε τόσο σοβαρὰ πάνω στὸν θρῦλο τοῦ Τανχόϋζερ. Στὸ τραγοῦδι, ποὺ ἔγραψε γι' αὐτόν, τὸν παρουσιάζει σὰν ἕνα ἀδιόρθωτον σύζυγο, ποὺ ἐνῷ ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψη τὴν τυραννικὴ γυναίκα του, στὸ τέλος ξαναγυρίζει κοντά της, προτιμώντας τὰ φαγιὰ, ποὺ τοῦ μαγειρεύει καὶ τὶς ἀτελείωτες γκρίνιες της ἀπὸ κάθε ἄλλη νέα κι' ἀμφίβολη ἐπιδίωξη!

—Ὥστε τ' ἀποφάσισες νὰ μὲ παρατήσῃς; τοῦ λέει ἡ κυρία 'Αφροδίτη. Αὐτὸ εἶναι τρομερό. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μ' ἔδερνες, ὅπως μ' ἔδειρες τόσες φορές, παρὰ νὰ μοῦ πῆς ἕνα τόσο σκληρὸ λόγο. 'Αλλὰ τὶ νὰ γίνη; 'Εγὼ φταίω, ποὺ σ' ἀγάπησα. Καὶ γιὰ νὰ δῇς πόσο σ' ἀγαπῶ ἀκόμα, ὁρίστε· σοῦ ἀνοίγω μονάχη τὴν πόρτα κι' ἄμε στὸ καλό σου!...

Αὐτὰ τὰ λόγια βάζει στὸ στόμα τῆς θεᾶς 'Αφροδίτης ὁ ἀμίμητος Χάϊνε, ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ σαρκάσῃ καὶ τὸν Τανχόϋζερ, ἀφοῦ εἶχε τὴν δύναμη νὰ σαρκάζη τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν δυστυχία του.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Σκέψεις
γιὰ τὴ γυναίκα καὶ τὸν ἔρωτα

Βρίσκει κανεὶς μιὰ γυναίκα μέσα σὲ χίλιες ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὴν ἀφίση, ἀφοῦ τὴν κατέκτησε, καὶ τὴν ὁποίαν ποθεῖ πάντα, αἰώνια. Εἶνε ἡ σάρκα της ποὺ δίνει αὐτὴ τὴν ἀθεράπευτη ἀρρώστεια τῆς ἀγάπης. Εἶνε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καθορίση κανείς: εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ σώματός της!

('Ανατὸλ Φρὰνς)

* * *

Ποθεῖ κανεὶς μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ ν' ἀποκτήση αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾷ καὶ ὅταν τοῦ προσφέρεται, νοιώθει μιὰ χαρὰ ποὺ φθάνει τὴν τρέλλα. Μὰ ἀκόμα δὲν ξέσφιξε τὴν ἀγκαλιά του κι' αἰσθάνεται ἤδη μιὰ νοσταλγία γιὰ τὶς μέρες ποὺ δὲν τολμοῦσε κἂν νὰ ἀγγίξη τὸ χέρι της.

('Αντρὲ Λὲ Μπρετὸν)

Τὰ μικρὰ μυστι… τῆς ὀμ…ς τῶν ἀστέρων

ΠΟΛΛΕΣ, πάρα πολλὲς φορὲς θὰ σᾶς ἐξέπληξε, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες τῆς «Ἑβδομάδος», ἡ ἐπιβλητικὴ ὀμορφιὰ διαφόρων ἀστέρων τοῦ φύλου σας, καὶ πολλὲς, πάρα πολλὲς φορὲς ἀναμφιβόλως θὰ νοιώσατε κάποια κρυφή... ζήλεια γιὰ τὴν ὑπεροχή του, καὶ θὰ διερωτηθήκατε μὲ ὄχι λίγη δόση....κακίας: «Μὰ γιὰ νὰ εἶναι τόσο ὄμορφες οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἀσφαλῶς δὲν θὰ κάνουν ἄλλο τίποτε ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ παρὰ νά... κάθωνται μπρὸς στὸν καθρέφτη τους... Κι' ἀκόμ… δῶς λεφτὰ στὰ πιὸ φημ… καὶ στοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς … ναικεία, καλλονῆς».

Ὡστόσο τὰ πράγματα … τ ω ς ἔτσι ὅπως ἴσως θὰ …

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ … μεγάλης βεντέττας τῆς … ψη ὅσα θέλει γιὰ τὴν ὀμορ…

Ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ κάν… πλούστατα... δὲν παρίσ… συνταγὴ τῆς ὀμορφιᾶς … σχεδὸν οἱ ἀστέρες εἶναι … νέξοδη ὥστε δὲν παρίστατ… σπατάλη χρημάτων...

Ἡ κάθε μία φροντίζ… μόζη, μὲ τὶς ἀπαραίτητες … ποποιήσεις, ποὺ τὶς καθ… δέρμα καὶ τὸ χρῶμα της.

Ἐξαίρεση στὸν κανόνα … Μπέννετ, ἡ ὁποία ἐμπιστε… νὴ ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγεία τ… μασὲζ Συλβία. Σὲ λίγες … ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ συμπαθητικ… ἀδύνατο κορίτσι μεταμορφ… μα ὀμορφιᾶς καὶ ὑγεία, … κτησε σὲ πολὺ μικρὸ … τοὺς φίλους τῆς ὀθόνης. Ἡ … νη ποὺ κατώρθωσε ν' ἀδυν… πέβαλε ἡ ὀθόνη τὴν μ…

Ἀριστερά (ἄνω): Βάντα Γκρεβίλ. (κάτω): Μαίρη Γκλόρυ. Δεξιὰ (ἄνω): Μόννα Γκόγια, (μέσον): Κωλὲτ Νταρφέϊγ, (κάτω). Ζὰν Χέλμπλιγκ.

Κούμιγκς καὶ νὰ τὴν παραδώσ… νηματογραφικὴ ἑταιρία της, … λα γιὰ δουλειά.

Ἡ συνταγὴ ποὺ ἀκολουθεῖ … γυντ εἶνε τόσο ἁπλῆ ὅσο δὲν φαντ… μπορεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόση... καθ…

Λίγη κρέμα στὸ πρόσωπο. … στύψη γιὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι … ποτε ἄλλο!

Μὴν ἐκπλήττεσθε. Αὐτὸς εἶν… κανών, ὁ ὁποῖος βέβαια ἔχει … μέρειές του. Ἰδοὺ μερικές: Ἡ … θαυμάσια ἀποτελέσματα ἂν τὴ… στεγνώση ἐπάνω στὸ πρόσωπ… τὴν διάρκεια τοῦ λουτροῦ. Οἱ … ἀνεβαίνουν μέσα ἀπὸ τὸ μπάν… πολὺ στὸ δρόσισμα τοῦ προσώ… ἔρχεται ἡ στύψη, ἡ ὁποία στεγν… σκάρει τὸ πρόσωπο. Ἐκτὸς … καὶ τὴν στύψη ἡ συνταγὴ … τὴ φριξιὸν μ' ἕνα κομμάτ… μένο σὲ μιά γάζα. Ἔλλειψ…

… καὶ ἕνα ἐλαφρὸ μπάτσισμα τοῦ … μὲ μιὰ βρεγμένη πετσέτα.

… γιὰ τὸν γενικὸ κανόνα. Ἂς ἔρθουμε … στὰ μικρὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς … ζει ἡ κάθε μιὰ χωριστὰ ἀπ' τὶς … τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τὰ ὁποῖα ὅσο … εἶναι ἐξαιρέσεις τοῦ γενικοῦ κανόνος, … τόσο πολυτιμότατα καί... ἀποκαλυ…

… Ντόροθυ Τζόρνταν ἀποδίδει μεγάλη … στὰ μαλλιά. Γι' αὐτὸ καὶ μεταχει… … δυὸ βοῦρτσες: Ἡ μιὰ εἶναι πολυτε… … ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο καὶ τὴν ἔχει γιὰ … χτενίζεται. Ἡ ἄλλη εἶναι ἀπὸ κοινὸ … μὲ μακρυὰ καὶ μαλακὰ δοντάκια … τὴν καὶ μόνη χτενίζει τὰ θαυμάσια … της, ἀποφεύγοντας τὸν κουρέα. Τὰ … κατόπι μὲ τὸ δάχτυλο τὰ φτιά… … μπουκλίτσες, ποὺ τῆς πᾶνε τόσο

… στὰρ ποὺ μιμεῖται τὴν Ντόροθυ … εἶνε ἡ Σάρον Λάϊν, μὲ μόνη τὴ … αὐτὴ τυλίγει τὶς μποῦκλες της … ξυλαράκια. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαίρυ … περιποιεῖται μόνη τὰ μαλλιά της. … καταρώνει μὲ τὸ παληὸ σύστημα … χαρτιῶν καὶ τὰ διατηρεῖ πάντα … ντάς τα μὲ λίγο εἰδικὸ λάδι. Ἡ … φριζάρει τὰ μαλλιά της μὲ

… βλέπετε ὅλες ἀποφεύγουν τὴ μασιὰ … τοῦ κομμωτὴ ποὺ καταστρέφουν … τὰ μαλλιά, τὸ ὡραιότερο … γυναικείου κεφαλιοῦ. Ἡ Μαί… … μεταχειρίζεται μιὰ εἰδικὴ … νὰ καθαρίζη τὸ πρόσωπό της … ἄλλη γιὰ νὰ τὸ θρέφη, ποὺ ἀφί… … μόνη της μιὰν ὁλόκληρη ὥ… … Καρλάϊσλ ἀντὶ κρέμας μετα… … μιὰ εἰδικὴ πομμάδα μὲ βάση τὸ «ἔλαιον». Μ' αὐτὴν δὲν περιποιεῖται μόνο τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια της ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα τὰ μπράτσα της καὶ ἰδίως τοὺς ἀγκῶνες.

Ἔτσι κατορθώνει νὰ ἀποφεύγη τὴν ἀντίθεση ποὺ συνήθως παρουσιάζουν τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια, σὲ πολλὲς συναδέλφους της.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαλλιά, ποὺ ἀναφέρουμε παραπάνω, πολλὲς βεντέττες περιποιοῦνται μόνες των καὶ τὰ νύχια των.

Ἔτσι ἡ Κάθριν Ἔπμπουρν καὶ ἡ Ἐλεονώρα Χὸλμ κάνουν μόνες των τὴν μανικιούρ των. Μάλιστα ἔχουν... ἐφεύρει κι' ἕνα σύστημα μὲ τὸ ὁποῖο ἀποφεύγουν τελείως νὰ κόβουν τὶς πετσίτσες ποὺ φυτρώνουν γύρω ἀπὸ τὰ νύχια, πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες θὰ ἔχουν... κακὴν πεῖραν. Δηλαδὴ, μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς μικροῦ ξυλαρακιοῦ ὠθοῦν καθημερινῶς πρὸς τὰ μέσα τὶς μικρὲς πέτσες ποὺ φυτρώνουν κι' ἔτσι τὶς ἐμποδίζουν νὰ προβάλλουν τόσο ἀκαλαίσθητα ὅσο.. συνήθισαν.

Τὸ κόκκινο χρῶμα στὴν μανικιοὺρ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικρατῆ μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ἀλλὰ τελευταίως πολλὲς ἐφήρμοσαν μὲ ἐπιτυχία τὸ κόκκινο—πορτοκαλὶ καὶ τὸ κόκκινο—βιολετί.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἰδικῶς προσέχουν ὅλες οἱ καλλιτέχνιδες τοῦ παγκοσμίου Χόλλυγουντ εἶναι νὰ κρατοῦν ἀσορτὶ τὸ κόκκινο τῆς μανικιούρ των μὲ τὸ κόκκινο τῶν χειλιῶν των. Καὶ αὐτὸ γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο τοῦ ὅτι τὰ χέρια βρίσκονται πάντα κοντὰ στὸ πρόσωπο καὶ ἡ τυχὸν ἀντίθεσις τῶν δυὸ κοκκίνων χρωμάτων εἶνε φοβερὰ ἀντιαισθητική.

Μερικοὶ ἐξαντρὶκ ἀστέρες μεταχειρίζονται καὶ τά... πρόσθετα μετάλλινα νύχια, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς ζημίαν τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς ἐμφανίσεώς των.

Τὸ μακιγιὰζ παίζει τὸν πρωτεύοντα ρόλο στὴν καλλονὴ μιᾶς βεντέττας. Διορθώνει καὶ τὸ ἐλαχιστότερο ἐλάττωμα τοῦ προσώπου, ἐξομαλύνει καὶ τὴν παραμικρότερη κακὴ γραμμὴ καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ φτιάχνει μιὰ νέα ἔκφραση, ἕνα νέο τύπο ὀμορφιᾶς μιὰ καινούργια μορφή, ἄψογη σὲ γραμμὲς καὶ χαρακτηριστικά.

Τὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης σας Τζόαν Κράουφορντ ἢ τῆς λατρευτῆς σας Κλάρας Μπόου ποὺ βλέπετε στὴν ὀθόνη, δὲν εἶναι τὸ πραγματικό.

Τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶνε ἄλλο. Εἶναι μιὰ ἀντιγραφὴ ἐπὶ τὸ τελειότερον τοῦ προτύπου, τὸ ὁποῖο ἔχει ἐλαττώματα, ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὰ διορθώση τὸ ἔντεχνο μακιγιάζ.

Τὸ στόμα τῆς Κράουφορντ εἶναι «ἀποτέλεσμα» ἐπισταμένων μελετῶν τῶν καλλιτέρων μακιγιὲρ τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν.

(Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος
στὴ σελίδα 899)

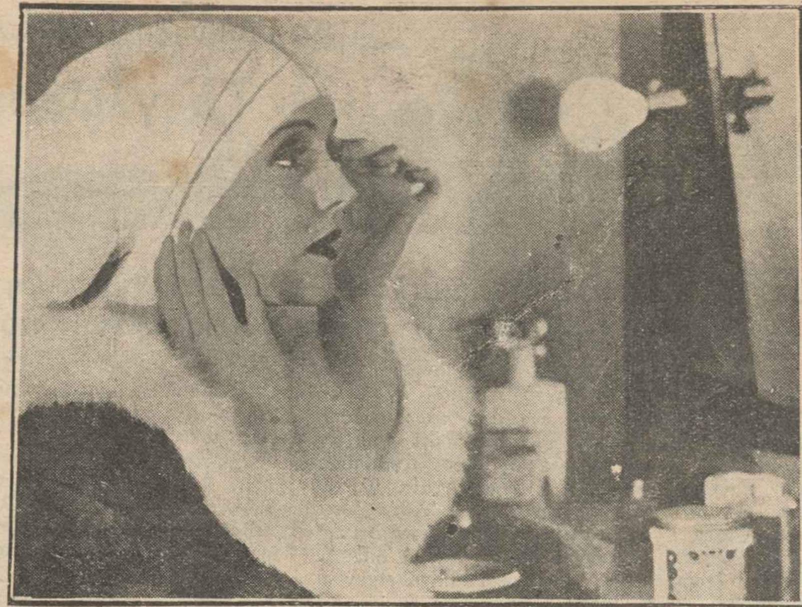

Τὸ μακιγιάρισμα τῆς Νάνσυ Κάρολ.

Ἀριστερά: (κάτω): Τζόαν Μάρς. Δεξιὰ (ἄνω): Ντόροθυ Τζόρνταν, (κάτω): Μπούτς Μάλλορυ.

Φ. Γιοφύλλη

Τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς 'Αθη

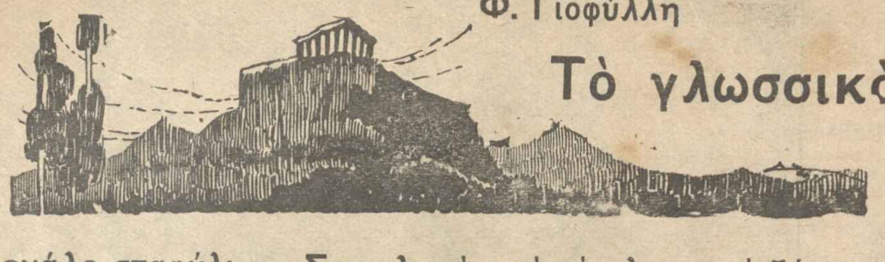

Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα στὸ καφενεῖο

Πῶς ἄναψε ἡ γλωσσικὴ συζήτηση.— ἀγάπη του Λαζαρῆ σ' ὅλα τά πα πράγματα.— Ἡ περιπέτειά του μὲ μεγάλο σταφύλι. — Συμπλοκὴ γιά τό γλωσσικό ζήτημα.—Θῦμα ἕνα μάρμαρο τραπεζιοῦ.— Κ δίζει ὁ . . . λωποδύτης! — Ὁ Χριστοφάνης πού ἤξερε ὅλες τίς γλῶσσες τοῦ κόσμου!

ΓΙΑ τὸ μακαρίτη τὸ Λαζαρῆ ἐγράψαμε ἀρκετά. Μὰ ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα γνωρίσματά του ἦταν ὅτι τοῦ ἄρεσαν τὰ παληὰ πράγματα. Ἔτσι ἀγαποῦσε τὴν καθαρεύουσα, μὰ καὶ τὴν ἀρχαία γλῶσσα. 'Αγαποῦσε ἀκόμη τὴν παληὰ 'Αθήνα, τὰ παληὰ σεμνὰ ἤθη, ἂν καὶ αὐτὸς ἦταν δεινὸς αἰσχρολόγος. 'Αγαποῦσε καὶ τὰ παληὰ σπίτια. Ἕνα τέτοιο παληό, παμπάλαιο σπίτι εἶχεν ὁ μακαρίτης στοῦ Ψυρρῆ. Ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σπίτια μὲ τὶς παληὲς αὐλὲς καὶ μὲ τὰ χαγιάτια. Εἶχε κ' ἕνα ξύλινο μπαλκόνι καὶ μιὰ κληματαριά.

'Αφοῦ ἀναφέραμε τὴν κληματαριά, πρέπει νὰ διηγηθοῦμε κ' ἕνα σχετικὸ πάθημα τοῦ Λαζαρῆ. 'Αξίζει τὸν κόπο καὶ σχετίζεται μὲ τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα μας.

'Ο κὺρ—Λαζαρῆς ἐκτιμοῦσε ἰδιαίτερα τὸν μακαρίτη πρωθυπουργὸ Δημητράκη Ράλλη (πατέρα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν 'Εσωτερικῶν κ. 'Ιω. Δ. Ράλλη) καὶ μποροῦσε νὰ θυσιασθῇ μόνο σὰν ἄκουε τὄνομά του. Μπορεῖ ὅμως ὁ μακαρίτης Δ. Ράλλης οὔτε νὰ ἤξερε τὸν Λαζαρῆ...

Ἕνα χρόνο λοιπὸν ἡ περίφημη κληματαριὰ τοῦ Λαζαρῆ ἔκαμεν ἕνα μεγάλο σταφύλι, ποὺ ὁ μακαρίτης τὸ ἐφύλαγε μὲ προσοχή. 'Αφοῦ ἔφαγε τὰ μικρότερα, αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε καθόλου. Καὶ εἶπε στὴν ἀδελφή του, ποὺ ἔμενε μαζί του στὸ σπίτι:

—Αὐτὸ τὸ σταφύλι νὰ τὸ φυλάξουμε προσεκτικὰ γιὰ νὰ τὸ χαρίσουμε στὸν κύριο Ράλλη.

Μὰ δὲν ἔφθανεν αὐτό. 'Ο Λαζαρῆς ἐγύρισεν ὅλα τὰ καφενεῖα στὰ ὁποῖα εἶχε φίλους, δηλαδὴ τὴν «'Αργολίδα», τὸ «Βυζάντιον», τὸ «Νέον Κέντρον» καὶ τοῦ Ζαχαράτου στὸ Σύνταγμα κι' ἔκανε τὴν ἰδία δήλωση:

—'Η κληματαριά μου ἔχει ἕνα μεγάλο σταφύλι καὶ τὸ φυλάω νὰ τὸ χαρίσω στὸν κύριο πρόεδρο. Μόνον ὁ κ. Ράλλης θὰ τὸ φάῃ!

Τὄλεγε καὶ τὸ ξανάλεγε θριαμβευτικὰ ὁ Λαζαρῆς σ' ὅλα τὰ καφενεῖα.... Τέλος ὅμως μιὰ παρέα στοῦ Ζαχαράτου συνώμωσε νὰ τοῦ φτιάσῃ μιὰ φάρσα. 'Αποφάσισαν νὰ τοῦ κλέψουν τὸ σταφύλι.

'Εδιάλεξαν λοιπὸν ἕνα πρόσωπο τῆς παρέας, τὸ πιὸ σεβαστό, καὶ τοῦ ἀνέθεσαν νὰ παραστήσῃ τὸν Δ. Ράλλη. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ὁ Λαζαρῆς ἦταν στὸ καφενεῖο, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, πῆγε τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο στοῦ Ψυρρῆ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. 'Η ἀδελφή του, ποὺ δὲν εἶχε ἰδῆ ποτὲ τὸν κ. Ράλλη, ἄνοιξεν ἀνύποπτη τὴν πόρτα. 'Ο ἄγνωστος μπῆκε μέσα καὶ αὐτοσυστήθηκε:

—Εἶμαι, κυρία μου, ὁ κ. Ράλλης καὶ ἦλθα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν παλαιό μου φίλο κ. Λαζαρῆ, ποὺ τόσο τὸν ἐκτιμῶ.

Σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ ἀδελφὴ τοῦ κὺρ—Χρίστου, ἄνοιξεν ἐνθουσιασμένη τὸ σαλόνι, γιομάτη χαρὰ γιὰ τὴν μεγάλη τιμή.

—'Ο ἀδελφός μου, κύριε Πρόεδρε τοῦ εἶπε λείπει, μὰ καθίστε νὰ ξεκουρασθῆτε. Ἴσως νἄρθῃ σὲ λίγο..

'Εκεῖνος ἐκάθησε καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζαρῆ τοῦ προσέφερε κονιάκ, καφὲ καὶ γλυκό. Τὰ πῆρε ὅλα. Καὶ κατόπιν μ' ἐπιμονὴ ἐκύτταζεν ἀπ' τὸ παράθυρο. 'Αντίκρυ διεκρίνετο τὸ μεγάλο σταφύλι, κρεμασμένο στὸ κλῆμα....

—Ἔχετε, βλέπω, κι' ἕνα ὡραῖο σταφύλι! Τί ὡραῖο, τί μεγάλο! Θαῦμα!

—Ναί, κύριε Πρόεδρε, εἶπεν ἐκείνη. Μὰ γιὰ σᾶς τὸ φυλᾶμε... Νὰ σᾶς τὸ κόψω, ἂν θέλετε.

—Μὰ τί θὰ κάμετε τώρα; Γιατὶ νὰ σᾶς τὸ στερήσω;

—'Αφοῦ τὸ φυλᾶμε γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς τὸ κόψω. Καὶ τί τύχη νἄρθετε μόνος σας νὰ σᾶς τὸ προσφέρουμε!...

'Ο ἄγνωστος ἔκαμε τάχα νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Μὰ ἐκείνη ἀνέβη σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔκοψε τὸ μεγάλο σταφύλι. Ἔπειτα τὸ τύλιξε σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ τοῦ τὸ προσέφερε. Κι' ἀμέσως ὁ ψευτο—Ράλλης ἔφυγεν. ἀποχαιρετῶν καὶ χαρούμενος...

=□=

'Ο Λαζαρῆς πῆγε τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι καὶ ἡ ἀδελφή του τοῦ εἶπε τὰ συμβάντα.

—Ξέρεις; Ἦρθε κι' ὁ κύριος Ράλλης νὰ σ' ἐπισκεφθῇ καὶ μοῦ εἶπε τόσα καλὰ γιὰ σένα. Τοὔδωσα καὶ τὸ σταφύλι.

—'Αλήθεια; Τί τιμή μου! Τί τιμὴ στὸ σπίτι μας!

Τ' ἀπόγευμα ὁ Λαζαρῆς πῆγε πάλι στοῦ Ζαχαράτου. Ἦταν ἐκεῖ ἡ ἴδια παρέα ποὺ

'Ο Μιστριώτης, ὁ μαχητικώτερος ὑποστηρικτὴς τῆς καθαρευούσης. ποὺ γιὰ χάριν του γινόντανε συμπλοκὲς στὸ «Νέον Κέντρον».

(Σκίτσο Γ. Νουάρ).

ἦταν καὶ τὸ πρωΐ. Καὶ ὁ Λαζαρῆς, γιομάτος γέλια καὶ χαρές, διηγεῖτο:

—Σήμερα εἶχα καὶ μιὰ σπουδαία ἐπίσκεψι. Μεγάλη τιμὴ ἔγινε στὸ σπίτι μου. Ἦρθε καὶ ὁ κ. Ράλλης, ἀλλὰ δὲν ἤμουν ἐκεῖ. 'Εξέφρασε τοὺς θαυμασμούς του γιὰ μένα. Καὶ ἡ ἀδελφή μου τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ μεγάλο σταφύλι τῆς κληματαριᾶς.

—Εἶσαι βέβαιος πὼς ἦταν ὁ κ. Ράλλης, τοῦ εἶπεν ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα.

—Βρὲ κτήνη δὲν μὲ πιστεύετε; Ζηλεύετε γιὰ τὴν τιμή; Δὲν πειράζει.. θὰ σᾶς περάσῃ....

—Τὸν γνωρίζεις τὸν κ. Ράλλη; ἐρώτησεν ἄλλος..

—Ἄϊντε ρὲ καθάρματα!...

—Τὸ σταφύλι τὸ γνωρίζεις; εἶπεν ἕνας ἄλλος.

Καὶ χωρὶς ἀργοπορίαν, ἔξαφνα ἐνεφανίσθη τὸ σταφύλι.

—Αὐτὸ εἶναι; τὸν ἐρώτησαν.

'Ο Λαζαρῆς τὸ ἀνεγνώρισε καὶ ἄρχισε νὰ βγάζῃ ἕνα καταρράκτην ἀπὸ βρισιές, βλαστήμιες καὶ βωμολοχίες!

'Ο Λαζαρῆς ὅμως μᾶς τράβηξε ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ τὰ νεῖα μας.

'Ιδιαίτερα λοιπὸν συνεζητήθη τὸ γ κὸ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1910–191 κατὰ τὴν ἄνοιξη τοῦ 1911, ποὺ εἶχεν τὸ ζήτημα καὶ στὴ Βουλή.

Τότε στὸ «Νέον Κέτρον» ἔγιναν γλωσσικοὶ καυγάδες, ποὺ κατέληξαν ξύλο ἄγριο! Μάλιστα ἕνα τέτοιο ἔμεινεν ἱστορικός.

'Ο φανατικὸς καθαρευουσιάνος κ. Β. Α., ποὺ ἐσύχναζε στὸ «Νέον Κέ ἀγωνιζόντανε μάταια νὰ προσηλυτίσ λογίους στὶς γλωσσικὲς ἰδέες του. Μιὰ λοιπὸν ἔπιασε γλωσσικὴ συζήτηση καὶ μακαρίτη Χρῖστο Βαρλέντη, φανατικὸ τικιστή. Μὰ ἡ συζήτηση γρήγορα

Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ψυχάρη καὶ Μιστριώτη ἐφάνηκαν ἀνίσχυρα νὰ σ' ἕνα συμπέρασμα. Καὶ γιὰ νὰ θοῦν τὰ ἐπιχειρήματα αὐτά, κι' οἱ μαγκοῦρες. Κι' οἱ δυὸ σχεδὸν μαζὶ ἔπεσαν μὲ τὶς μαγκοῦρες ὁ ἕνας κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἄλ Τὸ τί ἔγινε εἶναι ἀφάνταστο! Μὰ ρίεργο εἶναι πῶς κανένα κεφάλι σπασε... κι' οἱ δυὸ ἐτράβηξαν τ κουριές, μὰ ἐτραβήχθηκαν πρὸς τ Ἔτσι τὸ μόνο θῦμα ἦταν τὸ τοῦ τραπεζιοῦ τοῦ καφενείου, ποὺ κε στὴ μέση. Ἔπεσε κάτω κι' ἔγ μάτια!

Ἔτρεξαν ἀμέσως τὰ γκαρσόνια καφενείου... Ἔτρεξαν καὶ μερικοὶ ποιητὲς νὰ χωρίσουν τοὺς σύ Κι' εὐτυχῶς οἱ δυὸ γλωσσαμύντορες ρίσθηκαν μὲ μόνον μικρὰ τραύμα ροῦχα τους...

Ὅταν ὅμως οἱ νεαροὶ ποιητὲς ρισαν στὶς θέσεις τους, εὑρέθησαν στὰ σὲ νέαν ἔκπληξη, ὄχι ὅμως γλ κή. Στὸ μεταξύ, ποὺ εἶχαν πάει νὰ σουν τοὺς γλωσσολόγους ἐχάθησαν πλατύγυρα καπέλλα νεαρῶν λογίων μιὰ ὀμπρέλλα... Κάποιος λωποδύτης φελήθη τῆς φασαρίας καὶ τὰ ἐσ σεν ἀνεμπόδιστα!

=□=

'Εκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄκρους δημο καὶ καθαρευουσιάνους, ὑπῆρχαν «Νέον Κέντρον» καὶ ἄλλοι λόγιοι μὲ κίλλες γλωσσικὲς ἰδέες. Ἔξαφνα ὁ τζώκης ἦταν δημοτικιστής, μὰ ὄχι δοξος Ψυχαριστής. Ἔπειτα ὁ κ. Ἀ. πάνης ἦτο μᾶλλον καθαρευουσιάνος, μὰ ποῦσε καὶ τὴν μικτή. 'Ο μακαρίτης Μ κης ἀκόμη στὰ πεζά του ἔγραφε καθ ουσα. 'Ομοίως καὶ ὁ Χαρίλαος Π νίου. Μὰ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι ἦταν δη κιστές.

'Εκεῖνος ποὺ τέλεια ἀδιαφοροῦσε καυγάδες αὐτοὺς ἦταν ὁ περίφημος Γ Χριστοφάνης. Αὐτὸς ἔλεγε γιὰ τὰ κὰ ζητήματα:

—'Εγὼ δὲν συζητῶ γιὰ δημοτ καθαρεύουσα, γιὰ ἀρχαία ἢ γιὰ μικτ τὶς παραδέχομαι ὅλες καὶ τὶς ξέρω Καὶ ξέρω μάλιστα ὄχι μονάχα ὅλες τὶς ληνικὲς γλῶσσες μὰ καὶ τὶς ξένες.

—Μὰ τότε τὶς μάθατε; Τὸν ἐρώ

—Ἔμαθα τὴν βάσιν, τὸν τρόπον ματίζονται, κι' ἔτσι τὶς ξέρω ὅλες μάθω καθεμιὰ χωριστά.

Ἦταν πολὺ περίεργη αὐτὴ ἡ θεωρία Χριστοφάνη περὶ γλώσσης.

Γι' αὐτὸν θὰ μιλήσουμε στὸ ἄλλο τῆς «Ἑβδομάδος».

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛ

"Νὶκ Δή Γκρήκ,,

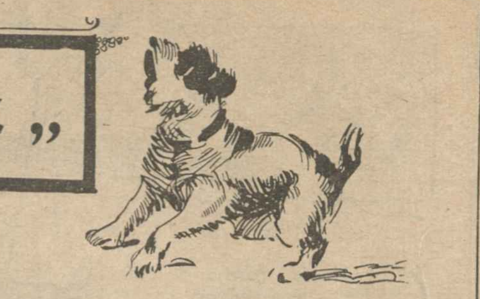

'Ο βασιλεὺς τῆς τράπουλας.- 'Ο ἄνθρωπος πού κερδίζει περισσότερα ἀπό τόν Φόρδ! - 'Ο πτωχός Ἕλλην μετανάστης πού παίζει μέ τά ἑκατομμύρια.— Ἕνα ἰλιγγιῶδες χαρτοπαικτικό «μάτς»

Δὲν ξέρουν ἴσως πολλοὶ ὅτι εἰς τὴν δημοκρατικὴν χώραν τῶν «βασιλέων» ὑπάρχει καὶ ἕνας Ἕλλην «βασιλεύς». Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ θρυλικοῦ Λόντου. Γι' αὐτὸν ὁ τίτλος ἐφάνηκε ἀνεπαρκὴς στοὺς ἀμερικανοὺς θαυμαστάς του καὶ τὸν ἀνεκήρυξαν «Θεὸ» καὶ μάλιστα «Ἕλληνα Θεὸ» (Γκρὴκ Γκόντ). Πρόκειται περὶ ἑνὸς ἄλλου βασιλέως: τοῦ βασιλέως τῆς Τράπουλας, τοῦ περιφήμου Νὶκ δὴ Γκρὴκ (Νῖκος ὁ Γραικός) τοῦ μεγαλειτέρου χαρτοπαίκτου τοῦ κόσμου.

'Οφείλομεν εὐθὺς ἀμέσως μιὰν ἐξήγηση: μὴ νομίσετε, ἀκούοντας τὴν λέξη «χαρτοπαίκτης» ὅτι ὁ τίτλος αὐτὸς τοῦ ἀνοιχτόκαρδου Νὶκ ἀποτελεῖ μείωσιν τοῦ ἠθικοῦ γοήτρου τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

'Ο Νὶκ δὴ Γκρὴκ δὲν εἶναι χαρτοκλέπτης! Εἶναι ἕνα μεγάλο καὶ θαυμαστὸ χαρτοπαικτικὸ ταλέντο, κάτι περισσότερο: εἶναι ἕνα φαινόμενο. Μεγάλοι ψυχολόγοι, ποὺ ἐμελέτησαν σοβαρὰ τὸν καταπληκτικὸν αὐτὸν τύπο παρεδέχθησαν ὅτι ὁ Νὶκ δὴ Γκρὴκ εἶναι ὁ πιὸ τολμηρὸς καὶ ψύχραιμος ἄνθρωπος ποὺ ζῇ ἐπάνω στὴ Γῆ. Ἄλλοι πάλι, δεινοὶ χαρτοπαῖκται, ποὺ ἔπαιξαν μαζί του πικαρισμένοι γιὰ νὰ τὸν κερδίσουν, ὡμολόγησαν ὅτι ὁ Νὶκ κερδίζει διὰ τῆς καταπλήξεως. Τρομοκρατεῖ κατὰ ἕνα περίεργο τρόπο τοὺς συμπαίκτας του καὶ τοὺς κάνει νὰ χάνουν τὸ ἠθικόν τους. Ὄχι δὲ μὲ τρύκς, μὲ κόλπα ἢ μὲ μπλόφες—καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ μυστήριο τῆς τέχνης του. Δεινοὶ καὶ δοκιμασμένοι χαρτοπαῖκτες ποὺ τὸν ἀντίκρυσαν στὸ πράσινο τραπέζι, ἔπαθαν αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς περίεργης ὑποβολῆς. Καὶ ἄλλοι ποὺ ἐπεδίωξαν καὶ κατώρθωσαν νὰ παίξουν μαζί του, μὲ μόνη τὴν ἰδέα ὅτι ἔπαιζαν μὲ τὸν τρομερὸ Νὶκ δὴ Γκρὴκ, παρέλυαν ἠθικῶς, ἔχαναν τὴν ψυχραιμία τους καί.. τὰ δολλάριά τους.

Εἴπαμε κατώρθωσαν γιατί, πράγματι, εἶναι κατόρθωμα νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ παίξῃ χαρτιὰ μὲ τὸν Νὶκ δὴ Γκρὴκ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νἆναι ἑκατομμυριοῦχος. Καὶ ὕστερα, νὰ εἶναι μέλος μεγάλης χαρτοπαικτικῆς Λέσχης ἢ νὰ κατορθώσῃ νὰ μπῇ στοὺς ἀνωτέρους κοινωνικοὺς κύκλους μέσα στοὺς ὁποίους ζῇ ὁ «βασιλεὺς τῆς τράπουλας». Μόνο εἰς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις ὁ τρομερὸς Νὶκ ἐμφανίζεται σὲ λαϊκώτερα κέντρα. Καὶ τοῦτο ὅταν θυμηθῇ τοὺς «παληόφιλους» καὶ τὰ παληά του «λημέρια» ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξεπήδησε στὴ μεγάλη ζωή. Τότε ὁ «βασιλεύς», μὲ μιὰ «τραγιάσκα» χωμένη ὡς τ' αὐτιά, ἐκστρατεύει ὡς τὶς ἐστιατιὲς τοῦ Κόνυ—Ἄϊλαντ, ὅπου, πρὸ ἐτῶν, ξυπόλητο ἀλανάκι, προσέφερε ὑπηρεσίαν.. βοηθοῦ λατζέρη κ' ἐκεῖ ἀνταμώνει τοὺς παληοὺς συναδέλφους καὶ φίλους καὶ συνήθως παίζει μαζί τους.. ζάρια, ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἐξευτελίσῃ τὴν τράπουλα..

Ἄλλοτε ὁ Νὶκ τρυπώνει στὰ ἑλληνικὰ «Οἰνεστιατόρια» τοῦ Μάντισον Στρὴτ ἢ τῶν 28 δρόμων καὶ βρίσκει ἄλλες παληὲς παρέες γνωστῶν καὶ ἀγνώστων... Βρίσκει ὅλα τὰ ἑλληνικὰ μεταναστευτικὰ ναυάγια, τοὺς ἀποτυχημένους, τοὺς παραριγμένους. Καὶ ὁ τρομερὸς «βασιλεὺς» τοῦ τζόγου, ὅταν παίζῃ μ' ὅλους αὐτούς, διαρκῶς.. χάνει! Τρέχει δὲ καὶ τοὺς βρίσκει πάντα στὶς παραμονὲς τῶν μεγάλων ἑορτῶν... Καὶ γεμίζουν τὰ ἑλληνικὰ φτωχόσπιτα ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθά, χωρὶς νὰ ταπεινώνωνται μὲ τὴν προσφορά του. 'Απ' ἐναντίας τοὺς δίνει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὔκολη ἱκανοποίηση τοῦ ρωμηοῦ ὅτι ἐκέρδισαν τὸν μεγαλείτερο χαρτοπαίκτη τοῦ κόσμου.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀποτυχημένους Ρωμηούς, παληὸς φίλος τοῦ Νίκ, μοῦ ἔλεγε μιὰ μέρα:

—Δὲ βαριέσαι, καϋμένε! 'Ο Νὶκ τοὺς ἔχει «πάρει τὸν ἀέρα» καὶ «τοὺς τὰ μαζεύει». Εἰδεμή... δὲν ξέρει χαρτιά! Ὅταν παίζωμε μαζὶ χάνει πάντα!...

=□=

'Ο Νὶκ δὴ Γκρὴκ κατάγεται ἀπὸ τὴ Σῦρο κι' ἐπῆγε μικρὸς στὴν 'Αμερικὴ κυνηγώντας τὴ θεὰ Τύχη.

'Εδούλεψε μερικὰ χρόνια στὰ ἑλληνικὰ μαγαζιά, ὁπότε καὶ δὲν ἐννοοῦσε.. νὰ πιάσῃ χαρτιὰ στὰ χέρια του. 'Αλλὰ οἱ «κακὲς συναναστροφές»— ποὺ στὴν περίπτωση αὐτὴ ἦσαν σωτήριες—ἔκαμαν σιγά—σιγὰ τὸν Νὶκ ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἦταν κάτοχος ἑνὸς σπανίου ταλέντου. 'Εξελίχθη ταχύτατα σ' ἕνα σπουδαῖο ἐπαγγελματία χαρτοπαίκτη. 'Εκτὸς δὲ τῆς τράπουλας, ἄρχισε ν' ἀνακατεύεται σ' ὅλα τὰ τυχερὰ παιγνίδια. Στὶς ἱπποδρομίες ἔχασε κάποτε ἕνα μεγάλο ποσόν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μπῇ καλὰ μέσα στὸν κρυφὸ μηχανισμὸ τῶν διαφόρων «τρύκς» ποὺ χρησιμοποιοῦν. Τὸ ἑλληνικὸ δαιμόνιο τὸν ἐβοήθησε καὶ στὴν ἑπομένη «σῆζον» ὁ Νὶκ εἶχε σκαρώσει ἕνα... «ἀντιτρὺκ» ποὺ ἐσάρωσε κυριολεκτικῶς τοὺς μεγαλειτέρους παίκτας τῆς 'Αμερικῆς. Κανεὶς ὅμως οὔτε μπόρεσε, οὔτε ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.. Ἄλλωστε ὁ Νὶκ εἶχε ἐνεργήσει γιὰ λογαριασμὸ μεγάλης χαρτοπαικτικῆς ὀργανώσεως, ἡ ὁποία εἶχε κερδίσει ἀρκετὰ ἑκατομμύρια μὲ τὸ «ἀντιτρὺκ» τοῦ Νίκ...

'Απὸ τότε ὅλες οἱ κοῦρσες ἀλόγων τῆς 'Αμερικῆς σιωπηρῶς καὶ ἀνεπισήμως.. ἀπέκλεισαν τὸν Νίκ. Αὐτὰ ὅλα ὅμως, ποὺ ἐκυκλοφόρησαν εὐρύτατα στοὺς σχετικοὺς κύκλους, ἐδημιούργησαν μιὰ τόσο μεγάλη φήμη—θρῦλο γιὰ τὸν Νὶκ καὶ τὸ δαιμόνιο ταλέντο του, ὥστε δὲν ἄργησε ὁ νεαρὸς συριανὸς μετανάστης νὰ ἐπιβληθῇ ὅσο καὶ εἷς ἄλλος στοὺς μεγάλους «τζόγους» τῶν ἀμερικανικῶν μεγαλουπόλεων.

Μετὰ τὸν ἀποκλεισμό του ἀπὸ τὶς ἱπποδρομίες ἐπεδόθη στὸ χαρτοπαίγνιο. 'Εκεῖ ἔγινε πολὺ γλήγορα ὁ διασημότερος παίκτης ὄχι μόνο γιατὶ ἐκέρδιζε πολλά, ἀλλὰ καὶ διότι... ἔχανε πολλά.

'Ως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ «Στέμμα τῆς Τράπουλας» τὸ εἶχε ὁ περίφημος Ρόνστ ϊ ὁ ὁποῖος κατόπιν ἀνεμίχθη σὲ ἐπιχειρήσεις τοῦ ὑποκόσμου καὶ εὑρέθηκε μιὰ μέρα πληγωμένος θανάσιμα χωρὶς ποτὲ νὰ μάθῃ κανεὶς ποιὸς τὸν ἐπλήγωσε..

'Ο Ρόνσταϊν ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐκινδύνευε ὁ «παγκόσμιος τίτλος» του ἀπὸ τὸν Νὶκ δὴ Γκρὴκ, τὸν ἐπροσκάλεσε σὲ ἀποτελεσματικὸ «μάτς». Τὸ σπουδαῖο αὐτὸ μάτς, τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια ὡρίσθη μιᾶς ἑβδομάδος, ἦταν τὸ γεγονὸς ποὺ συνετάραξε τὸ Μπρόντουεη μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ Λίντμπεργκ. 'Επὶ τέσσαρες ἡμέρες καὶ νύκτες οὔτε ὁ Ρόνσταϊν καὶ ὁ Νὶκ δὴ Γκρὴκ, οὔτε κανεὶς ἀπ' ὅσους τοὺς ἐπεριστοίχιζαν, ἐκοιμήθηκε. Ἔτρωγαν μόνο κάπου—κάπου σάντουϊτς καὶ ἔπιναν οὐΐσκυ. Τὴν τετάρτη νύχτα ἐκρίθη ἀπαραίτητη μιὰ ὀλιγόωρος ἀνάπαυσις καὶ διότι ὅλοι ἦσαν κατάκοποι καὶ διότι τὰ κεφάλαια τοῦ Νὶκ δὴ Γκρὴκ εἶχαν ἐξαντληθῇ καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ παιγνιδιοῦ, ἂν δὲν εὕρισκε νέα κεφάλαια ἐντὸς δώδεκα ὡρῶν, τὸ «μάτς» ἐθεωρεῖτο χαμένο. 'Ως ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Νὶκ εἶχε χάσει ἑπτακόσιες χιλιάδες δολλάρια, δηλαδὴ ἑκατὸν πέντε ἑκατομμύρια περίπου σημερινῶν δραχμῶν.

Πέντε ὧρες προτοῦ λήξῃ ἡ προθεσμία εἶχαν μεταβιβασθῇ ἀπὸ ὅμιλο κεφαλαιούχων τοῦ Σάουθ σὲ μιὰ μεγάλη Τράπεζα τῆς Νέας 'Υόρκης ἐπ' ὀνόματι τοῦ Νὶκ δὴ Γκρὴκ τετρακόσιες χιλιάδες δολλάρια. Στὸ περίφημο αὐτὸ «μάτς» ὁ Νὶκ δὴ Γκρὴκ ἐχρησιμοποίησε γιὰ πρώτη φορὰ χαρτονομίσματα τῶν δέκα χιλιάδων δολλαρίων. Ὅταν ἔληξε τὸ μάτς, ὁ Ρόνσταϊν εἶχε χάσει ἕνα ἑκατομμύριο τετρακόσιες χιλιάδες δολλάρια καὶ ἀπὸ τῆς ἑπομένης ὁ Νὶκ δὴ Γκρὴκ ἦταν ὁ Βασιλεὺς τῆς Τράπουλας...

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι στὴν πάλη αὐτὴ τῶν γιγάντων τῆς χαρτοπαιξίας δὲν ἐχρησιμοποιήθη παρὰ ἡ Τέχνη καὶ μόνον τῶν παικτῶν. Δὲν ἐμεσολάβησαν «τρὺκς» τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ἀναξιοπρεπῆ ἀπὸ τοὺς μεγάλους παίκτας. Τελικῶς ἡ Τύχη ἔκλινε ὑπὲρ τοῦ τολμηροῦ...

'Απὸ τότε ἐστερεώθηκε ἀδιάσειστα ἡ φήμη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ παίζει μὲ τὰ ἑκατομμύρια καὶ πού, σύμφωνα μὲ κάποια σχετικὴ σύγκρισι «μονάδων κερδῶν» καὶ «μονάδων χρόνου», κερδίζει σὲ κάθε εὐνοϊκὴ «ἐργάσιμη» στιγμή του περισσότερα ἀπ' ὅσα, στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα κερδίζει ὁ μεγάλος καὶ πολὺς Φόρδ.

Καὶ ὅμως ὁ Φὸρδ εἶναι δισεκατομμυριοῦχος, ἐνῷ ὁ Νὶκ δὴ Γκρὴκ εἶναι πολλὲς φορές... ἀπένταρος..

'Ο Νὶκ εἶναι περιζήτητος γιὰ τὴν καλή του καρδιὰ στὶς καλλίτερες κοσμικὲς συναναστροφές, μεταξὺ δὲ τῶν λαϊκῶν ἑλληνικῶν τάξεων τοῦ Νέου Κόσμου εἶνε ὁ «ἄνθρωπος—θρῦλος».

Προκειμένου νὰ σᾶς πῇ τὸ «Πειραιωτάκι», ὁ ξέμπαρκος θερμαστής, ὅτι κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα του ξετινάζει τοὺς ἄλλους στὰ χαρτιά, σᾶς λέει:

Μᾶς παριστάνει τὸ Νὶκ δὴ Γκρὴκ ὁ βλάμης...

'Ο ἴδιος ὁ «βασιλεὺς» φαίνεται δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν δόξα καὶ τὰ ἀσταθῆ πλούτη του.

—Μὴ μὲ ζηλεύετε, ἔλεγε κάποτε σὲ φίλους του. Κανένας σὰν κ' ἐμὲ δὲν ἐπέθανε πλούσιος...

ΝΕΟ Υ·ΡΚΕΖΟΣ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

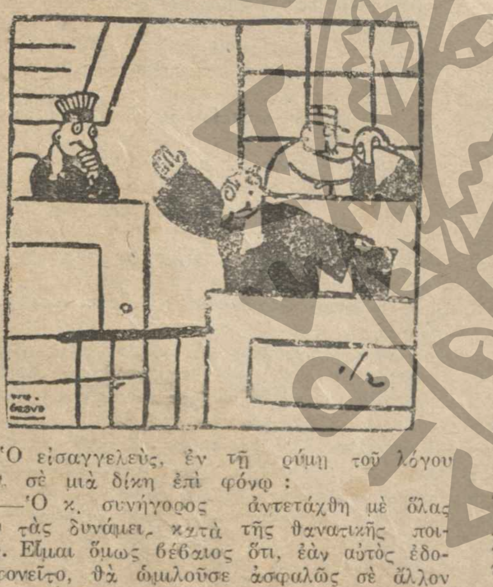

'Ο εἰσαγγελεύς, ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου του, σὲ μιὰ δίκη ἐπὶ φόνῳ:

—'Ο κ. συνήγορος ἀντετάχθη μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι, ἐὰν αὐτὸς ἐδολοφονεῖτο, θὰ ὡμιλοῦσε ἀσφαλῶς σὲ ἄλλον τόνον σήμερον.

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες

Ζακελὶν ντὲ Πασκιέ

Ἡ ἐκλογή

Ὁ Σιμὸν ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ χῶλλ τοῦ σπιτιοῦ του· ὅλα τριγύρω του ἦσαν τόσο γνώριμα: χρυσαφένιο φῶς, τάπητες ἀρχαῖοι, παληὲς γκραβοῦρες.

Ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὸ δρόμο ἔσβυνε σιγά—σιγά, καὶ ἡ ἄλλη ζωή, ἡ ἀληθινή, ἡ ἔντονη ἀπὸ συγκινήσεις ἄρχισε νὰ βυθίζεται, νὰ χάνεται μέσα στὸ ἄπειρο. Καὶ ἂν δὲν ἦταν τὸ ἀόριστο ἐκεῖνο ἄρωμα ποὺ ἀναδυότανε ἀκόμη ἀνάμεσα στὶς πτυχὲς τοῦ σακακιοῦ του, θὰ νόμιζε πὼς δὲν ὑπῆρξε διόλου, πὼς εἶχεν ἁπλῶς ὀνειρευθῆ.

—Ἐσὺ εἶσαι Σιμόν;

Ὁ ἄντρας ἄφισε νὰ πέση τὸ μπαστοῦνι του μέσα στὴν ὀρειχάλκινη θήκη, ἔρριξε τὸ ἐπανωφόρι του πάνω σ' ἕνα ντιβάνι, ἐπέρασε τὸ χέρι πάνω στὰ μαλλιά του μὲ μιὰ κίνηση μηχανική.

—Ἐγὼ εἶμαι.

Ἡ Ζὰν ἦταν καθισμένη μπρὸς στὸ γραφεῖο της καὶ ἔγραφε, γέρνοντας τὸ κεφάλι, βαρὺ ἀπὸ κάποια μυστικὴ ἔγνοια. Ἡ νέα γυναίκα τινάχθηκε ἀμέσως, ἀνασήκωσε τὰ ὄμορφα ἁγνά της μάτια, καὶ μονομιᾶς ὅλη ἡ στοργὴ ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτὴ πλημμύρισε τὴν καρδιὰ τοῦ Σιμόν! Μιὰ ἀτμόσφαιρα οἰκειότητος, ἠρεμίας, ξεκούρασης....

—Τί ἀργὰ ποὺ γυρίζεις!

Ὅμως ἡ ἀδεξία φράση τῆς γυναίκας του ἀναχαίτισε τὴν ὁρμή του. Ἐκάθησε χωρὶς νὰ βγάλη μιλιά, στὴ συνηθισμένη του θέση καὶ ρίχτηκε σὲ σκέψεις.

«Τί γρήγορα ποὺ φεύγεις..» τοῦ εἶχε πεῖ ἡ ἄλλη ἡ Μαντελέν.

Τί τρέλλα ἀλήθεια, τί ἀπρονοησία νὰ θέλη νὰ κρύβη μέσα του τὶς δυὸ αὐτὲς ἀγάπες, νὰ τὶς παρακολουθῇ ἐκ παραλλήλου! Μιὰ μέρα θ' ἀναγκασθῇ ὡστόσο νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν μιά, νὰ διαλέξη.

Πῶς μπόρεσε νὰ μπλεχθῇ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, νὰ διχάση ἔτσι τὸν ἑαυτό του; Ὅμως ἡ ζωὴ αὐτὴ ἦταν τόσο εὔκολη, τόσον ἑλκυστικὴ μέσα στὴ μεγάλη πόλη, ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀγνώστους ἀνθρώπους κι' ἦτο τόσον εὔκολο νὰ χάση κανεὶς τὸν ἑαυτό του, τόσον εὔκολο νὰ παραστρατήση νὰ περιφρονήση τὸ παρελθόν του νὰ ξαναρχίση μιὰ καινούργια ζωή.

Καὶ κάποιο βράδυ ὑπέκυψε στὸν πειρασμό, καὶ πῆρε τὸ κατόπι τὴν Μαντελέν.

Ὁ Σιμὸν κατέβηκε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο ἀπὸ πίσω της, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν συνηθισμένη του στάση, καὶ τὸ ἀσήμαντο τοῦτο γεγονὸς τὸν ἔρριξε στὴν περιπέτεια. Διακόπτοντας τὸ πηγαινέλα ποὺ ἐξύφαιναν τὰ βήματά του ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὸ σπίτι, καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸ γραφεῖο, ὁ Σιμὸν εἶχε βγῆ ἔξω ἀπὸ συνηθισμένο του παιγνίδι. Ἄρχισε νὰ μπλοφάρη καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐπινοῇ διάφορα ψέμματα, σὰν μιὰ γέφυρα ποὺ τὴν περνάει κανεὶς πρόχειρα καὶ βιαστικὰ πάνω ἀπὸ ἕνα ρῆγμα ποὺ ἀνοίγεται γεμάτο φοβέρα.

—Τί γρήγορα ποὺ φεύγεις... ἔλεγε ἡ μία.

—Τί ἀργὰ ποὺ γυρίζεις... ἀπαντοῦσε ἡ ἄλλη.

Δουλειές, οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Ἀστήρικτες δικαιολογίες. Καὶ μιὰ μέρα θὰ βρεθῇ στὴν ἀναπόφευκτη ἀνάγκη νὰ διαλέξη. Ἡ Μαντελὲν εἶχεν ἀρχίσει κιόλας νὰ δείχνη σημεῖα ἀνυπομονησίας, λέγοντας πὼς ἀργοῦσε νὰ ἐκτελέση τὶς ὑποσχέσεις του, ἀπειλῶντας νὰ διακόψη μαζί του.

Μὰ νὰ ζήση χωρὶς τὴν Μαντελέν!

Ὄχι, καλλίτερα ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ἤρεμη αὐτὴ γυναίκα ποὺ ἔγραφε σκύβοντας τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ν' ἀπαρνηθῇ τὸ εὔκολο αὐτὸ περιβάλλον, τὸ τόσο σίγουρο αὐτὸ καταφύγιο. Καϋμένη Ζάν, ποὺ δὲν ξεύρει τίποτα ἀπὸ τὸ πάθος, ἔξω ἀπὸ τὶς φροντίδες τοῦ σπιτιοῦ: τὴν προσοχὴ στὶς λεπτομέρειες, τὴν φροντισμένη κουζίνα, τὴν ἀνανέωση τῶν λουλουδιῶν μέσα στὰ ἀνθοδοχεῖα, τὶς συμβουλὲς στοὺς ὑπηρέτες!

Ὅμως αὐτή, ποὺ εἶναι πάντοτε τόσον ἤρεμη, τόσο κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της, τόσο λογική, ποὺ ζεῖ διαρκῶς μέσα στὴν ἀσφάλεια τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, πῶς θ' ἀντιδράση ἄραγε σ' ἕναν τέτοιο ἀντιπερισπασμό;

Νὰ τὴν προδώση ἔτσι, νὰ τὴν ἐγκαταλείψη χωρὶς κανένα λόγο, χωρὶς καμμιὰ δικαιολογία· γιατὶ ὁ Σιμὸν ξεύρει νἄναι δίκαιος. Γιατὶ δὲν ἔχει τίποτα γιὰ νὰ τῆς μεμφθῆ. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐπινοήση καμμιὰ πρόφασι ποὺ θὰ δικαιολογοῦσε, θὰ συγχωροῦσε τὴν ἐξαφάνισή του, τὴν φυγή του, τὴν ἀνανδρία του. Καὶ ἔξαφνα αἰσθάνθηκε πὼς δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὸ κουράγιο νὰ διακόψη τοὺς δεσμούς του, νὰ θανατώση αὐτὸ τὸ ἀπροστάτευτο πλᾶσμα, τὴν τόσο σιγαλὴ αὐτὴ γυναικοῦλα μὲ τὰ ὄμορφα πάναγνα μάτια, ποὺ γράφει σκυμμένη, ἤρεμα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας.

Κάθησε στὴ συνηθισμένη του θέσι καὶ ρίχτηκε σὲ σκέψεις.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει.

—Κυρία, ἡ μαγείρισσα ζητᾷ λίγο ροῦμι γιὰ τὴν πουτίγκα.

—Πές της ὅτι ἔρχομαι ἀμέσως.

Ἡ Ζὰν ἀφίνει τὸ γράμμα ποὺ ἔγραφε ἀνασηκώνει τὸ σκέπασμα τοῦ γραφείου, ρίχνει μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὸν ἄντρα της, ποὺ κάθεται ἀκόμη σιωπηλὸς στὴν πολυθρόνα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ Σιμὸν ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτεται, νὰ ὑποφέρη.

«Μιὰ πουτίγκα μὲ ροῦμι!» Τί εἰρωνεία, τὴν στιγμὴ ποὺ κρίνεται ἡ τύχη της. Μὰ δὲν ἔχει λοιπὸν κανένα προαίσθημα, καμμιὰν ἀνησυχία, κανένα προμάντεμα, ποὺ νὰ τὴν βασανίζη; Ἂν μποροῦσε μονάχα νὰ πῆ σὲ κανένα τὸ μυστικό του, νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ βάσανό του, τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς Μαντελέν, ποὺ τὴν θέλει διαρκῶς κοντά του. Εἶναι σὰν μιὰ ἀρρώστεια, τὴν βλέπει παντοῦ, σ' ὅλα τὰ πράγματα μόλις κάνει νὰ βγῆ ἔξω. Καὶ τότε τρέχει σὰν τρελλὸς πίσω ἀπὸ τὸ φάντασμα της.

Τὸ μόνο καταφύγιο ποὺ τοῦ ἀπομέν νὰ γλυτώση, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγ πὸ τὸ παράφορο πάθος του, εἶναι ἐδῶ σα σὲ τοῦτο τὸ σπίτι. Μὰ ἡ Ζὰν δὲ τὸν νοιώση ποτέ. Ἡ Ζὰν δὲν ἐ ποτὲ τί σημαίνει νὰ ποθῇς τὴν ἑνὸς ὄντος, σὲ βαθμὸ τέτοιο ποὺ νὰ γεται νὰ οὐρλιάζῃς σὰν λαβωμένο

Καὶ ὁ Σιμὸν πετάγεται ὀρθός, τρ ἔρχεται μέσα στὸ σαλόνι, μεταξὺ μπιμπλώ, ἀνοίγει τὸ γραφεῖο τῆς γυν του μὲ μιὰ κίνηση ἐντελῶς μηχανι ἡ ματιά του πέφτει ἀπάνω στὸ γράμμ στὸν φάκελλο ποὺ βρίσκεται πλάϊ τ

—Γιατὶ ἄραγε νὰ γράφη ἡ Ζὰν Πιέρ; ἀναρωτιέται.

Ἡ σκέψη τούτη εἶναι ἡ πρώτη τυ τύπωση. Ἐν τῷ μεταξὺ σκύβει, δια κάτι λόγια ἀλλόκοτα, ἄγνωστα σ' α

«Τὸ ξέρεις πὼς δὲν μπορ νὰ περιμένω... Πνίγομαι μέσα... κανένας ὁρίζων γεμάτη κόρο, ἀηδία..

Τὸ σκέπασμα τοῦ γρ ξανακλείνει πάνω στὸ μ της. Ἡ Ζὰν ξαναγυρί τα ἤρεμη, πάντα ἀπόλυ ρία τοῦ ἑαυτοῦ της. Τ μορφα, ἁγνά της μάτια ζονται πάνω στὸν σύζυ Κάτι τὸ ἀκαθόριστο τ ματᾶ γιὰ ἕνα δευτερ κάτι σὰν ἕνας μουγγ γμὸς ποὺ ἀκούγεται νους μιᾶς ἁρμονικῆς ποὺ διακόπτει τὴν γλυκ λωδία του. Ὑστερώτερα ζει τὸ βάδισμά της, ἀν γραφεῖο της, καὶ ξαν τὸ γράμμα ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀφίσει..

Ἡ Ζὰν στρέφεται. Ὁ ξανακρύβεται πίσω ἀπὸ νοιγμένη ἐφημερίδα του.

—Σκέφθηκα ὅτι σ' καλλίτερα ἡ πουτίγκα ρόπι, παρὰ μὲ ροῦμι, Ζὰν μὲ τὴν συνηθισμένη της φωνή, τας τὴν ἐπιστολὴ μέσα στὸν φάκελλ

Ὁ Σιμὸν τὴν ἄκουγε καὶ συλλογ μὲ ἀνέκφραστη πικρία στὴν ψυχὴ ἀποκάλυψη ποὺ εἶχε κάνει ἐκείνη τη γμὴ ἔδιδε μιὰ καινούργια στροφὴ στη του, καὶ ὅτι ἕνα ξαφνικὸ αἴσθημα ποὺ ἄρχισε νὰ γεννιέται μέσα του, κρατοῦσε ἴσως γιὰ πάντα δεμένο πλά ὑπεροπτικὴ αὐτὴ γυναίκα, μὲ τὴν ἁ λέα ψυχή...

ΖΑΚΕΛΙΝ ΝΤΕ ΠΑΣ

Σκέψεις γιὰ τὸν ἔρωτ

Ὁ ἔρως δὲν ἀποτελεῖται παρὰ ἀπὸ πόθο ν' ἀποκτήσης ἢ ἀπὸ τὴν εὐτυ ὅτι ἀπέκτησες.

(Ζὼρζ Κου

Τίποτα δὲν εἶνε ἀδιάφορο στὸ χαριστιέται κανεὶς γιὰ ἕνα τίποτα ποφέρει γιὰ λιγώτερο ἀκόμα.

(Ζοζεφὲν Πελ

Ὁ ἔρως τῆς γυναίκας εἶνε πιὸ πιὸ διαρκής, στηρίζεται σὲ βα πιὸ βαθειὲς ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδ πάρχει ὀλιγώτερο καπρίτσιο στὶς μιᾶς γυναίκας παρὰ στὶς αἰσθήσ ἀνδρός.

(Ἐρνέστος Γκου

ΘΕΟΦΑΝΩ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Οἱ ὀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατορθώνουν, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν μηχανορραφιῶν, καὶ ἀφοῦ δολοφόνησαν τὸν αὐτοκράτορα Πορφυρογέννητον, ν' ἀνεβάσουν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὴν Ἀναστασία, ἕνα φτωχοκόριτσο ποὺ τὸ παρουσίασαν ὡς ἀπόγονην τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ Ἀναστασία μετονομασθεῖσα σὲ Θεοφανὼ παντρεύεται τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανό. Ὡστόσο εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν νεαρὸ ἐκούϊτο Λαυρέντιο. Θέλοντας νὰ τὸν δοκιμάση μεταμφιέζεται σὲ μιὰ φανταστικὴ δίδυμη ἀδελφή της, τὴν Ἀναστασία καὶ προσποιεῖται τὴν ἐρωτευμένη μαζί του. Ὁ ἐκούϊτος Λαυρέντιος ὁμολογεῖ ἀπερίσκεπτα τὸν ἔρωτά του στὴν Ἀναστασία. Ἀλλὰ δὲν παύει καὶ νὰ δείχνη τὴν ἀγάπη του στὴ Θεοφανώ. Τέλος, ἡ Θεοφανὼ ἀποφασίζει νὰ τοῦ ὁμολογήση τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν καλεῖ στὰ διαμερίσματά της.

26 (Ἡ συνέχεια)

—Ἀλλά, περιττὰ λόγια σοῦ λέγω τώρα. Τούτη τὴ στιγμὴ μοῦ εἶναι ἀδύνατο ν' ἀφίσω τὴ γυναικεία μου καρδιὰ νὰ μιλήση. Ὁ χρόνος δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος. Πρέπει νὰ ἀναβάλωμε γιὰ εὐθετώτερη στιγμή.

—Ὅπως προστάξη ἡ Κυρία μου!

—Λοιπόν, ἄκουσε! Αὔριο....

—Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἱπποδρομίας.

—Ἀκριβῶς! Τὴν τελευταία στιγμὴ θὰ ἀδιαθετήσω θὰ παραμείνω εἰς τὸ παλάτιον ἐνῶ οἱ διάσημοι καὶ ἐπίσημοι θὰ ἔχουν ἀναχωρήσει. Φυσικὰ θὰ μείνης καὶ σὺ γιὰ νὰ μὲ ὑπηρετήσης. Καὶ θὰ ἔχουμε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Πήγαινε τώρα.

Πρὶν ἀκόμη τελειώση τὰ λόγια της αὐτά, ὁ νέος χλώμιασε. Ἔγινε πιὸ κίτρινος κι' ἀπὸ τὸ κερί.

Ἡ Θεοφανὼ προσποιήθηκε πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴν τῆς καταστάσεώς του ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς βιάστηκε νὰ τὸν ἐξαποστείλη.

Τὴν ἐπαύριο, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀπογευματινὲς ὧρες ὁλόκληρο τὸ Ἱερὸν Παλάτιον βρισκότανε σὲ συναγερμό. Τὴν 7ην ἀκριβῶς—βυζαντινὴ ὥρα—ἡ βασιλικὴ πομπὴ θὰ ξεκινοῦσε γιὰ νὰ φθάση σὲ λίγο στὸν Ἱππόδρομο ποὺ ἦταν σιμὰ στὸ Παλάτι. Εὐθὺς μετὰ τὴν εἴσοδο τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, τὸ πλῆθος θὰ ἔψαλλε τὴν «Φήμην» κι' ἀμέσως θ' ἄρχιζαν οἱ ἀγῶνες. Τὴν τελευταία ἀκριβῶς στιγμή, κι' ἐνῶ ὅπως φανταζότανε ὁ Λαυρέντιος ἡ Ἀναστασία θὰ ἦταν κιόλας πρὸ πολλοῦ στὸν Ἱππόδρομο γιὰ νὰ διασκεδάση τὸ πλῆθος, ἡ Αὐτοκράτειρα δήλωσε ἀδιαθεσία. Παρὰ τὶς φιλοφρονήσεις τοῦ Ρωμανοῦ, παρὰ τὶς συστάσεις τῶν Σεβαστῶν, ἡ Αὐτοκράτειρα δήλωσε πὼς δὲν θὰ τῆς ἦταν δυνατὸν νὰ παραβρεθῇ στὴν Ἱπποδρομία. Ὁ βασιλικός της σύζυγος, ἂν καὶ ἕτοιμος νὰ ἀναχωρήση, μεταμελήθηκε τότε κι' αὐτὸς καὶ πρόσταξε νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴν πορφύρα ἀπὸ τοὺς ὤμους. Μ' ὅλη της ὅμως τὴν ἀδιαθεσία, ἡ Αὐγούστα ἐπενέβη γιὰ νὰ τοῦ πῆ πόσο ἀσύμφορο θὰ ἦταν αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ κάνη:

—Ὄχι πιὰ μόνο οἱ ὑπήκοοι, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ παλατιανοὶ θὰ μᾶς συγκρίνουν μὲ τίποτα μικρονοικοκύρηδες, μὲ ἀντρόγυνο δηλαδὴ ποὺ ὅταν ἀρρωσταίνει ἡ συμβία, τότε ὁ σύζυγος οἰκουρεῖ καὶ αὐτός!

Μ' αὐτὰ καὶ μ' ἄλλα λόγια προσπάθησε νὰ πείση τὸν Ρωμανό, νὰ μὴν λείψη αὐτὸς τουλάχιστον ἀπὸ τὴν τελετή.

—Κι' ἐπειδὴ φυσικά, τὸ Ὑπήκοον θὰ διερωτᾶται γιὰ τὴν Αὐγούστα του, πάρε τὸ δαχτυλίδι μου Κύριε, καὶ ρίξτο ἀπὸ μέρους μου στὸ στίβο. Ὁ νικητὴς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στέφανο καὶ τὸ ἔπαθλο, θὰ πάρη καὶ τὸ δαχτυλίδι μου, σημάδι τῆς ἐξαιρετικῆς μου εὐνοίας. Δέχτηκε ὁ Ρωμανός, μὲ μόνο τὸν ὅρο ὅτι ἡ ὅλη Ἱπποδρομία θὰ περιοριζότανε σ' ἕνα καὶ μόνον ἀγῶνα.

—Καταλαβαίνεις παμφιλτάτη πόσο θὰ ἀνησυχῶ γιὰ τὴν πολύτιμον ὑγεία σου! Θέλω νὰ εἶμαι κοντά σου τὸ γρηγορώτερο.

Τοῦ ἐξήγησε πάλι ἐκείνη πόσο ἀδέξιο, μπρὸς στὸ λαὸ θὰ ἦταν τὸ νὰ περιορίση τοὺς ἀγῶνας. Καὶ πρὶν τὸν ἀφίση νὰ ἐξαντλήση τοὺς ἐνδοιασμούς του ἡ Θεοφανὼ τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τοῦ ἔστελνε μαντατοφόρους γιὰ νὰ τὸν κρατήση ἐνήμερο γιὰ τὴν πορεία τῆς ἀσθενείας της.

—Ἂς μείνη ἐδῶ ὁ Εὐνοῦχος Λαυρέντιος.. εἶπε σὰ νὰ τῆς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν τελευταία μόλις στιγμή. Καὶ σὰ νὰ μὴ τῆς ἐπέτρεπε ἡ θέση της νὰ πῇ περισσότερα, βιάσθηκε ν' ἀποσυρθῇ στὸ διαμέρισμά της, κάμνοντας νόημα στὸν Εὐνοῦχο της νὰ τὴν ἀκολουθήση.

Ὑποκλίθηκε, καὶ βιάσθηκε νὰ ἐκτελέση τὰς διαταγὰς ποὺ πῆρε.

Στὴν πόρτα τῶν διαμερισμάτων της, πρόσταξε τὶς θεραπαινίδες νὰ τὴν ἀφίσουν:

—Ὁ Εὐνοῦχος μου θὰ φροντίση γιὰ μένα!

Πραγματικά, μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ σεβασμό, ὁ εὐνοῦχος τῆς ἔβγαλε τὴν πολυτελῆ στολή.

—Φέρε μου τὴν μελανὴ ἐσθῆτα μιᾶς θεραπαινίδος, πρόσταξε τότε αὐτή. Ὅσο κι' ἂν ξαφνίστηκε ὁ Λαυρέντιος ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸ καπρίτσιο τῆς Αὐγούστας, ἔτρεξε νὰ τῆς φέρη αὐτὸ ποὺ τοῦ ζήτησε. Ὅταν ἐκείνη περιεβλήθη τὴν ἐσθῆτα τῆς ὑποτακτικῆς, τραβήχθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἔκαμε πάλι νόημα στὸ Λαυρέντιο νὰ τὴν πλησιάση. Τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι:

—Κύτταξε ἄντρα! Αὐτὴ ποὺ σοῦ μιλᾶ τώρα δὲν εἶναι ἡ Αὐγούστα σου, ἀλλὰ μιὰ κοινὴ γυναίκα ποὺ σοῦ ἀνοίγει τὴν καρδιά της. Πές μου, εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἡ καρδιά μου μάντευσε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς;..

Ὁ νέος βρέθηκε σὲ ἀμηχανία καὶ δὲν ἤξερε τί ἀπάντηση νὰ δώση. Ὡστόσο, μὲ κάποια προσπάθεια, βρῆκε τὴ διφορούμενη ἀπάντηση:

—Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας μαντεύει πάντα σωστά. Γι' αὐτό, ὅποιο κι' ἂν εἶνε τὸ αἴσθημα τῆς σεπτῆς μου, εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Ἡ Θεοφανὼ ἀνατινάχθηκε νευριασμένη:

—Μὰ σοῦ εἶπα πὼς ἡ Αὐγούστα δὲν ὑπάρχει καὶ πὼς μόνο ἡ γυναίκα βρίσκεται ἐδῶ μπροστά σου..

Ἀκόμη καὶ διόλου νὰ μὴν ἤξερε τὶς συνήθειες τοῦ παλατιοῦ, πάλι καὶ τότε θὰ μποροῦσε ν' ἀπατηθῇ ὁ νέος πάνω στὴ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια ἐκεῖνα. Γιατὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς μαρτυροῦσε ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι ἤθελαν νὰ ποῦν τὰ λόγια.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω; τὴν ἐρώτησε μὲ ὕφος σχεδὸν γεμάτο ἀμηχανία.

Ἕνα σαρκαστικὸ χάχανο, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἡ Αὐγούστα, αὔξησε ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀμηχανία τοῦ παλικαριοῦ.

—Ἄκουσε, Λαυρέντιε! προσπάθησε νὰ τοῦ δώση θάρρος ἐκείνη. Ὁ ἄντρας ποὺ ποθεῖ μιὰ κοινὴ γυναίκα, δὲ ρωτᾶ αὐτὸ ποὺ ρωτήσες τώρα.

Δὲν τοῦ χρειαζόντανε περισσότερα λόγια γιὰ νὰ καταλάβη αὐτὸς τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνη. Πλησίασε ἀκόμα περισσότερο τὴ γυναίκα καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ ἱερατικὴ σχεδὸν ἐπισημότητα. Τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ μὲ τρεμάμενα χείλη στὸ μέτωπο, ψυχρό, γεμάτο σεβασμό, δίχως ὁρμὴ καὶ δίχως πάθος. Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση ἡ θεραπαινὶς ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκάλη του, τὸν κύτταξε κατὰ πρόσωπο προσπαθῶντας τὸ δίχως ἄλλο νὰ καταλάβη τί ἀπὸ τὰ δυὸ συνέβαινε: Τὴν τιμωροῦσε ἄραγε μὲ τὴν ψυχρότητά του αὐτὴ γιὰ τὴν περιφρόνηση ποὺ τοῦ εἶχε δείξει, ἢ μήπως ἦταν πραγματικὰ ὁ φόβος καὶ τὸ σέβας τοῦ ὑποταχτικοῦ, ποὺ τὸν συγκρατοῦσε. Ἀπὸ τὸ πρῶτο ἢ ἀπὸ τὸ δεύτερο θὰ ἐξαρτοῦσε ἡ Θεοφανὼ τὴν παρακάτω στάση της. Ἴσως μάλιστα γιὰ νὰ χῇ μιὰν ὥραν ἀρχήτερα τὴν βεβαιότητα αὐτὴ ἀγκάλιασε τώρα αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ παλικάρι, τὸ σφιξε στὸ στῆθος της, καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ της, ζήτησε τὰ χείλη του. Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀποποιήθηκε τὸ ἀγκάλιασμα καὶ τὸ φιλί. Προσπάθησε, μάλιστα, νὰ φανῇ φλογερός. Μὰ ἦταν τόση ἡ προσπάθειά του, ὥστε μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε ἔστω καὶ λιγώτερη πεῖρα θὰ καταλάβαινε τὴν ἀλήθεια. Ἀπότομα καὶ ξαφνικά, ἔλυσε τὰ μπράτσα της ἀπὸ τὸ παλικάρι, καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ εὐλύγιστου κορμιοῦ της, βρέθηκε πάλι ὀλόρθη μπροστά του. Τὸ ἀγριεμένο της βλέμμα, μαρτυροῦσε τὴ δυσαρέσκειά της. Ἐκεῖνος πάλι τὰ εἶχε χάσει ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν ἀπότομη αὐτὴν ἀλλαγή. Ἄρχισε πάλι νὰ τὴν κυττάζη ταπεινὰ καὶ μὲ σεβασμό.

—Πήγαινε στὸν Ἱππόδρομο, τοῦ ἔλεγε τώρα σὲ τόνο προσταγῆς. Πήγαινε νὰ ἀναγγείλης στὸν Τρισέβαστο ὅτι ὁ θυμός μου ἀποκατεστάθη ἀλλὰ ὅτι δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ μετακινηθῶ. Ἂς εἶναι ἥσυχη ἡ καρδιά του, καὶ ἂς παραμείνη ὡς τὸ τέλος ὁ Κύριός μου. Φυσικά, ἔχεις ὅλο τὸ ἐλεύθερο νὰ παραμείνης καὶ σύ. Πήγαινε! Ἀλλὰ ἄκου ἐσύ... Φεύγοντας, πὲς στὴν Ἀφρικανὴ νὰ μοῦ προσκομίση μιὰν λευκὴ ἐσθῆτα. Ἔλα!...

[illegible] νὰ ζητήση νὰ καταλάβη περισσότερα, ὁ νέος ὑποκλίθηκε καὶ βιάστηκε νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγές της.

. . . .

Ἀφοῦ ἀνέβηκε εἰς τὰ [illegible] τοῦ Καθίσματος ὁ Λαυρέντιος, κ' ἔσκυψε γιὰ νὰ πῇ στὸ Δεσπότη ὅσα τοῦ παρήγγειλε ἡ Αὐγούστα, προσκύνησε πάλι μὲ σεβασμὸ καὶ ἀποτραβήχτηκε στὸ θεωρεῖο τῶν Ἀρχόντων. Μ' ὅλο ποῦ, ἄλλοι Τιτουλάριοι θὰ μποροῦσαν καὶ θάπρεπε νὰ εἶνε προκαθήμενοί του, ἐν τούτοις, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντες ποὺ [illegible] ἀνασηκώθηκαν, μάλιστα, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρουν μιὰν ἀπὸ τὶς καλλίτερες θέσεις.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἑλληνικὴ Φιλολογία

Βιλελμίνας Κυριακοῦ.

Μιὰ ἁπλῆ ἱστορία

«ΚΑΛΗ ράπτρια ζητεῖ ἐργασίαν».

Τυχαίως αὐτὴ ἡ ἀγγελία μοῦ ἔπεσε στὰ μάτια. Εἶχα φουστάνια γιὰ διόρθωμα κι' ἔγραψα στὴν ὁρισθεῖσα διεύθυνση. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ μικρὴ ραφτρούλα ἦρθε.

Μπῆκε μέσα, δειλή—δειλή, νοστιμούλα, χαστανή, φρέσκεια μέσα στὸ φτωχικό της ἀλλὰ καλοραμμένο φουστανάκι της.

—Εἶμαι λίγο καιρὸ στὴν Ἀθήνα, μοῦ εἶπε. Πρῶτα καθόμουνα σ' ἐπαρχία. Δὲν ξέρω κανέναν ἐδῶ καὶ γι' αὐτὸ ἔβαλα αὐτὴ τὴν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα.

Ὅταν τῆς ἔδειξα τὸ διαμέρισμα ποὺ θὰ ἐργαζότανε καὶ ποὺ τὰ παράθυρά του βλέπανε σ' ὄμορφο κῆπο, ἔκανε ἕνα κίνημα καὶ μουρμούρισε:

—Θἄλεγε κανεὶς ὅτι βλέπει τὰ δένδρα τοῦ τόπου μου. Δὲ θὰ πίστευα πὼς κι' ἀλλοῦ μποροῦσαν νὰ ὑπάρχουν τόσο ὡραῖα δένδρα.

Τρεῖς μῆνες ἐρχότανε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ἀκριβῶς στὴν ὁρισμένη της ὥρα.

Μερικὰ λεπτὰ στεκότανε ἐμπρὸς στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε τὶς ἀκακίες καὶ τὶς γαζίες μ' εὐλάβεια ὅπως θὰ κυττοῦσε τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένας, κι' ἔπειτα καθότανε μελαγχολικὴ κι' ἐργαζότανε.

Ἀμέσως αἰσθάνθηκα πὼς ὑπῆρχε ἕνα δρᾶμα, ἕνα δρᾶμα ἔρωτος δίχως ἄλλο, στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ σιωπηλοῦ παιδιοῦ, μὲ τὰ ὡραῖα καρτερικά του μάτια, ἕνας μεγάλος πόνος ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ξυπνήση κανεὶς ἀδέξια.

Ἐν τούτοις βλέποντάς την πιὸ ὠχρή, καὶ πὼς τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα τόλμησα νὰ τὴν ρωτήσω:

—Ἀφοῦ ἔχετε τώρα πιὸ πολὺ δουλειὰ ἀπ' ὅ,τι μπορεῖτε νὰ κάνετε, δὲν σᾶς ἀγωνιᾶ ἡ ἀνησυχία, γιὰ τὸ μέλλον. Ἔχετε μιὰν ἄλλη στενοχώρια. Ἄραγε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ τίποτα;

Κούνησε τὸ κεφαλάκι της καὶ μοῦ εἶπε:

—Ὄχι κυρία σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν εἶναι τίποτα. Μὲ στενοχωρεῖ τὸ Φθινόπωρο ποὺ ἔρχεται. Ὅλη τὴ βδομάδα ἐργάζομαι δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σκέπτομαι. Ἄλλως τε ἅμα μοῦ μιλοῦν μοῦ περνάει. Χτές, ὅμως ἦτανε Κυριακή. Ἡ νύχτα μὲ βρῆκε ἀπότομα στὸ Ζάππειο. Εἶχα πάει νὰ δῶ τὰ δένδρα τὰ ἴδια δένδρα σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἀγαποῦσα τόσο πολὺ ὅταν ἤμουνα μικρή. Τὶς ὄμορφες γαζίε.ς..

Μὴ νομίζετε κυρία πὼς εἶμαι ἀνόητη. Εἶχα πάντα τὴν τσάντα μου γεμάτη ἀπὸ τὰ κίτρινα αὐτὰ λουλουδάκια. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ νύχτα ἡ καταραμένη νύχτα ποὺ ἦρθε ἔτσι ξαφνικὰ μοὔκανε τόσο κακό!

—Καλά. Τότε λοιπὸν γιὰ τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ σᾶς δώσω ἕνα ἐνδιαφέρον βιβλίο, τῆς εἶπα. Θὰ γυρίσετε νωρίτερα, θὰ διαβάσετε κι' ἡ νύχτα θἄρθη δίχως νὰ τὴν καταλάβετε...

Μὲ διέκοψε:

—Δυστυχῶς κυρία ,δὲ μπορῶ πιὰ νὰ διαβάζω. οἱ ἱστορίες, τὰ μυθιστορήματα, ποὺ διάβασα τελειώνουνε πολὺ καλά. κι' αὐτὸ μοῦ προξενεῖ μεγάλο πόνο. Τὰ βιβλία λένε ψέμματα: στὴ ζωὴ μένει κανεὶς μὲ τὴ δυστυχία του, μὲ τὸν πόνο του..

Δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ ἐνθαρρύνω πολὺ τὴ μικρὴ ραφτρούλα γιὰ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆ τὸ φτωχὸ ρομάντζο τοῦ ἔρωτά της...

—Δὲν εἶμαι τόσο νέα ὅσο νομίζετε κυρία. Εἶμαι, βλέπετε ἀδύνατη καὶ δὲ μοῦ φαίνεται ἡ ἡλικία μου, ἀλλὰ τἄχω περάσει τὰ τριάντα. Ἄλλοτε ἤμουν εὔθυμη, ἀμέριμνη καὶ κοκέττα. Πέστε μου ποιὰ δαιμόνια δύναμη μᾶς κάνει νὰ ἐνεργοῦμε ἀντίθετα ἀπὸ τὴ σκέψη μας ὅταν εἴμαστε νέοι; Ἐγὼ στὰ δεκαοχτώ μου χρόνια εἶχα δυὸ φίλους ἐρωτευμένους μαζί μου, καὶ ἤμουνα πολὺ ὑπερήφανη γι' αὐτό. Θέλανε κι' οἱ δυὸ νὰ μὲ στεφανωθοῦν. Δὲν σκεπτόμουνα παρὰ νὰ γελάω, νὰ βαστῶ ἀναμεταξύ τους, τὴν ἴδια ἀπόσταση, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπω καμμιὰ μεγάλη οἰκειότητα, οὔτε στὸν ἕνα, οὔτε στὸν ἄλλο. Κι' ἤθελα πολὺ νὰ διαρκέση αὐτὸ σ' ὅλη μου τὴν ζωή... Ἀλλ' ἕνα βράδυ ἦρθαν κι' οἱ δύο μαζὶ κι' ὁ Ἀνδρέας μοῦ εἶπε.

—Βλέπεις Νέλλη, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέση πολὺ πρέπει νὰ διαλέξης ποιὸν ἀπ' τοὺς δυό μας θέλεις γιὰ ἄντρα σου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔνοιωσα πὼς εἶχα γιὰ τὸν Παῦλο μιὰ ἰδιαίτερη προτίμηση. Ἀλλὰ τοὺς ζήτησα δυὸ μέρες γιὰ νὰ σκεφθῶ. Ἤθελα νὰ ἐξετάσω τὸν καθένα χωριστά. Ὁ Παῦλος μοῦ εἶπε: «Σὰν μ' ἀρνηθῆς θἄμαι πολὺ δυστυχισμένος, ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα θέλω νὰ εἶσαι ἐσὺ εὐτυχισμένη. Ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε τοὺς λυγμοὺς «Ἐὰν δὲ μὲ θελήσης θὰ σκοτωθῶ».

—Μοῦπε πόσο ἦταν δυστυχισμένος ποὺ εἶχε συνδεθῆ μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα.

Συμπέρανα λοιπὸν ὅτι αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ κι' αὐτὸν παντρεύτηκα.

Μερικὲς μέρς πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο μου ὁ Παῦλος ἐγκατέλειψε τὴν πόλη.

Στὴν ἀρχὴ ὅλα πῆγαν καλά. Κατόπι βλέποντας τὸν ἄντρα μου τόσο ζωηρό, τόσο εὐτυχισμένο, ὁ νοῦς μου πάντα πήγαινε στὸν Παῦλο. Ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου. «Τὶ νὰ κάνη; τὶ ν' ἀπέγινε; παρηγορήθηκε;» Ὤ! Ἂν ἤξερα πὼς θὰ τὸν συναντοῦσα κάπου, σᾶς ὁρκίζομαι πὼς θ' ἀπέφευγα νὰ τὸν δῶ. Ὁ καϋμένος ὁ ἄντρας μου τόσο τρυφερὸς τόσο καλὸς δὲν ὑποψιάσθηκε ποτὲ τίποτα, γιατὶ ὅσο περισσότερο αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου ἔνοχο τόσο διπλασίαζα τὶς περιποιήσεις μου σ' αὐτόν. Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμποδίση τὴν καρδιά του. Κι' ὅσο ἔλεγα μέσα μου: «Δὲν πρέπει νὰ σκέπτεσαι πιὰ τὸν Παῦλο». Τόσο τὸν σκεπτόμουνα.

Ὁ ἄντρας μου μιὰ μέρα, νομίζ αὐτὸ μοῦ ἦταν ἀδιάφορο μοῦ εἶπ Παῦλος δὲν παντρεύτηκε, ὅτι δὲν κανένα γοῦστο γιὰ τὴν δουλειά το ἡ ὄμορφη τέχνη τοῦ ζωγράφου— τοῦ δὲν τὸν τραβοῦσε πιά. Καὶ ὅτι λος ἔκανε τὴ γνωριμία μιᾶς μέγαιρ ποὺ ἔφαγε ὅλες του τὶς οἰκονομί διάστημα αὐτὸ ποὺ ὁ ἄντρας μου ἔλεγα ὅτι γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐγὼ ἤμουν τία... Τὴν νύχτα δὲν κοιμήθηκα κα Κι' ἡ μοίρα γιὰ νὰ μὲ τιμωρήση μ' ἄγρια: ὁ ἄντρας μου πέθανε ξαφνικ

Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀκόμα χωρὶς ρω πῶς.

Ἕνα πρωῒ δὲ βάσταξα πιά. Ἐγκατ ψα τὸν τόπο μου, κι' ἐπῆγα γιὰ νὰ βρω τὸν Παῦλο. Καὶ στὸ τέλος τὸν Ἀλλ' ἕναν Παῦλο γερασμένο πιά, πάντοτε, ὅμως γοητευτικὸ μὲ τὰ ὡραῖ βελουδένια μάτια, τὸ μακρύ του καὶ τὸ ψηλό του ἀνάστημα.

Μοῦπε πόσο ἦταν δυστυχισμένος χε συνδεθῆ μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ἀγαποῦσε. Χάρηκε πολὺ ποὺ μὲ ξαν

Μονάχα τί θέλετε κυρία, εἶναι δύνατος χαρακτῆρας, ἀνίκανος ν' ση. Ὑπάρχουν τέτοιου εἴδους χαρακ Μοῦ ὁμολόγησε ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε ναμη νὰ ἐγκαταλείψη τὴ σύντροφ

Στὰ μυθιστορήματα ὅλα αὐτὰ ται, ἀλλὰ στὴν πραγμα τητα, ὑπάρχουνε τέτοιες στάσεις, ἄνθρωποι ποὺ νουν ἕνα ζυγὸ σ' ὅλη τους καὶ μ' ὅλο ποὺ κανένας δὲν τοὺς ἐξαναγκάζει. Κι' ὅταν τὸν εἶδα τόσο τόσο δυστυχισμένο ὅπως χα τίποτα ἄλλο νὰ τοῦ σφέρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου νὰ τὸν παρηγορήσω τοῦ δόθηκα...

—Ἀφοῦ σᾶς ἀγαπάει τὸν ἀγαπᾶτε, τῆς εἶπα πεποίθηση, δὲν πρέπει σαστε λυπημένη.

Μὲ χείλη τρεμάμενα νὰ ἐπαναστατήση ἐν τούτοις νάντια στὴ τύχη ποὺ τὴ μωρεῖ, ἡ μικρὴ ραφ συνέχισε καρτερικά:

—Ἕνα δειλινὸ κατὰ τὴ θισμένη μας ὥρα ποὺ μαστε, πῆγα στὸ δωμάτιο νὰ τὸν πείσω νὰ ξαναγ με στὴν πατρίδα μας, αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ τὸν ἀπὸ τὴν ἀπαίσια αὐτὴ κα. Τὸν βρῆκα βουτ μέσ' στὸ αἷμα του... χωρὶς τὲ νὰ μπορέσω ν' ἀνακ ποιὸς ἦτανε ὁ δολοφόνος.

Καὶ συνεπλήρωσε, ἐνῷ δάκρυ κυλοῦσε ἀπὸ τὰ νιασμένα της μάτια:

—Ἴσως στὸ βάθος νὰ ἐγώ.

ΒΙΛΕΜΙΝΑ Ν. ΚΥΡΙΑΚ

Ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ Ραΐντγκ

Κάποτε ἕνας ἀμερικανὸς ποὺ εἶχε κουστὰ τὶς περίφημες ἀκτίνες Ραΐντγκεν γραψε στὸ σοφὸ γιατρό:

«Ἔχω στὸ κορμί μου μιὰ σφαίρα λιὰ πληγή. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ στὴν πόλη Γι' αὐτό, σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ ἴδιος μαζὶ μὲ τὶς ἀκτίνες σας. σεῖς δὲν εὐκαιρεῖτε, θὰ μὲ ὑποχρ ἂν μοῦ στέλνατε μιὰ ποσότητα ἀκτίν πακέτο. Μὴ λησμονῆτε ὅμως νὰ στεί μαζὶ καὶ μιὰ ὁδηγία χρήσεως».

Ὁ Ραΐντγκεν ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀπαντ

«Λυποῦμαι πολὺ ἀγαπητέ μου κύρ δὲν εὐκαιρῶ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ.

Ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε ὅμως νἄρθῆτε ἐξετάσω, στεῖλτε μου τὸ μέρος τοῦ τός σας ὅπου βρίσκεται ἡ σφαῖρα τὸ ἐξετάσω καὶ νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει

Κλῶντ Ντορβὰλ

Ἡ Γούνα

ΠΡΟΣΩΠΑ: Αὐτός, Αὐτὴ κι' ὁ Ἄλλος. Ἕνα κοινὸ δωμάτιο. Αὐτὴ κι' Αὐτὸς τσακώνονται).

Αὐτός.—Λοιπόν, τὸ κατάλαβες, ἔχεις γίνει ἀνυπόφορη μ' αὐτή σου τὴν αἰωνία γκρίνια!

Αὐτή.—Ἐγὼ ἀνυπόφορη; Καὶ μὲ κατηγορεῖς ὅτι γκρινιάζω, ἐνῶ σὲ ὅλα φταῖς ἐσύ;

Αὐτός.—Σὲ τί φταίω ἐγώ; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι δὲν μὲ ἄφησες οὔτε στιγμὴ ἥσυχο. Μοῦ ἅρπαξες ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ποῦρο μου μὲ τὴν πρόφαση ὅτι ὁ καπνὸς σὲ πειράζει, δὲν μὲ ἄφησες νὰ πιῶ τὸ λικέρ μου γιατὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ σκοτώνουν τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν ἔχεις καμμιὰν ὄρεξι νὰ μείνης χήρα προτοῦ σὲ ἀποκαταστήσω, πῆρα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ σ' αὐτὸ τὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ καὶ μοῦ τὸ ἅρπαξε, ἀπὸ τὰ χέρια, κατηγορώντας με ὅτι γλυκοκυττάζω τὴ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ τὴ Μπρίγκατε Χέλμ!

Αὐτή.—Καὶ βέβαια δὲν θὰ σὲ ἀφίσω νὰ κάνης ὅ,τι σοῦ καπνίση! Ἢ μήπως νόμισες ὅτι παντρεύτηκες μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς γυναικοῦλες ποὺ δέχονται τὴν κάθε προσβολὴ χωρὶς νὰ βγάλουν τσιμουδιά;

Αὐτός.—Καὶ δὲν μοῦ λὲς πῶς σὲ προσέβαλα;

Αὐτή.—Νά, ἀντὶ νὰ καθήσης κοντά μου καὶ νὰ μοῦ πῆς γλυκόλογα, ἔπεσες μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάβασμα! Σὲ προειδοποιῶ ὅμως ὅτι αὐτοὶ οἱ τρόποι σὲ μένα δὲν περνοῦν!

Αὐτός.—Λοιπόν, θέλεις νὰ σοῦ πῶ γιατὶ δὲν ἦλθα, ὅπως τὶς ἄλλες βραδυὲς νὰ καθήσω κοντά σου; Γιατὶ ἁπλούστατα θὰ ἐπωφελείσο τῆς περιστάσεως γιὰ νὰ μοῦ ζητήσης τὴ γούνα τὴν ὁποία σοῦ ἔχω τόσες φορὲς ἀρνηθῆ, καὶ θὰ εἴχαμε κλάμματα, φασαρίες, κακό!

Αὐτή.—Πρῶτα—πρῶτα, μάθε ὅτι ἐγὼ δὲν ἔκλαψα ποτὲ στὴ ζωή μου! Κι' οὔτε ἔχω ὄρεξη νὰ χαλάσω τὰ μάτια μου γιὰ μιὰ βρωμογούνα, ποὺ μὲ τὴ συνηθισμένη σου τσιγγουνιὰ ἀρνεῖσαι νὰ μοῦ ἀγοράσης! (Τὰ ὄμορφά της μάτια γεμίζουν δάκρυα) Ἔχω ὅμως ψυχὴ πολὺ εὐαίσθητη, κι' οἱ βάναυσοι τρόποι σου μὲ πληγώνουν! Ἄχ! γιατὶ νὰ σὲ παντρευθῶ! (Κλαίει) Νὰ μοῦ ἀρνεῖσαι μιὰ γούνα! Ἡ ζωή μου ἔχει καταντήσει ἀληθινὸ μαρτύριο! (Λυγμοί).

Αὐτός. (ἐκνευρισμένος).—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἄφισε τὶς ἀηδίες καὶ πάρε το ἀπόφαση: δὲν θὰ σοῦ ἀγοράσω ἐκείνη τὴ γούνα γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι εἶναι πάρα πολὺ ἀκριβή!

Αὐτὴ (μὲ φωνὴ ποὺ διακόπτεται ἀπὸ τοὺς λυγμούς).—Δὲν τὴν θέλω... τὴν παληογούνα σου... ἄκαρδε... βάρβαρε... Ἄχ! μαμά μου.. γιατὶ μ' ἔδωσες σ' ἕνα τέτοιο ἄνθρωπο...

Αὐτὸς (εἰρωνικά).—Ἄχ, τὴν καϋμενούλα, τὸ ἀθῶο τὸ κοριτσάκι ποὺ τὴν σκλάβωσαν ἄθελά της!... Ἐσὺ δὲν ἔφαγες τὰ σίδερα γιὰ νὰ μὲ βάλης μέσα καὶ νὰ σὲ πάρω;

Αὐτὴ (σηκώνεται ὄρθια).—Ἐγώ.. ἐγὼ σὲ ἔβαλα μέσα;... Ἐγὼ ποὺ ἂν ἤθελα μποροῦσα νὰ διαλέξω τοὺς καλλιτέρους γαμπρούς;.. Ἐγώ, ποὺ γιὰ χάρη μου αὐτοκτόνησε ἕνα τραπεζίτης;..

Αὐτὸς (εἰρωνικά).—Ὁ τραπεζίτης — σοῦ τὸ λέω γιὰ νὰ ἡσυχάση ἡ συνείδησή σου—δὲν αὐτοκτόνησε γιὰ σένα, ἀλλὰ ἁπλούστατα ἐπειδὴ ἦταν τίμιος κι' εἶχε πτωχεύσει!

Αὐτή.—Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία! Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτοκτόνησε γιατὶ μ' ἀγαποῦσε!.. Κι' ὁ ἄλλος, ἐκεῖνος ὁ ἐπιχειρηματίας, ποὺ, ὅταν ἀρνήθηκα νὰ τὸν πάρω, πῆγε στὴ Βραζιλία γιὰ νὰ ξεχάση τὸν πόνο του;

Αὐτός.—Ἐκεῖνος πῆγε στὴ Βραζιλία γιατὶ εἶχε κάνει κάποια λοβιτούρα καὶ δὲν ὑπάρχει σύμβασις ἐκδόσεως ἐγκληματιῶν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βραζιλίας!

Αὐτή.—Εἶσαι μοχθηρός... προσπαθεῖς νὰ καταστρέψης τὴν ἀνάμνηση ἀνθρώπων ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ μένα! Ποῦ πέθαναν, ποὺ μετανάστευσαν γιὰ χάρη τῆς ἀγάπης μου!

Αὐτός.—Οὔφ, καϋμένη καὶ σύ, ἄφησε λοιπὸν τὰ μεγάλα λόγια! Ποιὸς θὰ γυρνοῦσε νὰ σὲ κυττάξη! Καλὰ ποὺ βρέθηκα ἐγὼ ὁ κουτός, κι' ἔτσι βρῆκες κι' ἐσὺ ἕναν ἄντρα!

Αὐτή.—Ἄ! Ὥστε ἔτσι λοιπόν; Ποιὸς γυρνᾶ νὰ μὲ κυττάξη ἐμένα! Λοιπόν, μάθε το, φιλαράκο μου: σὲ ἀφήνω! Ἔχε γειά! Φεύγω αὔριο κι' ὅλας!

Αὐτός.—Μπᾶ; Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό;

Αὐτή.—Γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη! Μὲ τὸν γενικὸ γραμματέα τῆς Πρεσβείας ποὺ εἶναι δυὸ μῆνες ποὺ μοῦ κάνει ἄγριο κόρτε!

Ἄχ! μαμά μου... γιατὶ μ' ἔδωσες σ' ἕνα τέτοιο ἄνθρωπο..

Αὐτός.—Ποιός; ἐκεῖνος ὁ σαχλὸς λιμοκοντόρος;

Αὐτή.—Ὁ κ. ντὲ Σατωνὲφ δὲν εἶναι οὔτε σαχλός, οὔτε λιμοκοντόρος! Εἶναι εὐγενέστατος, ὡραιότατος, πλουσιώτατος! Δὲν ἀρνεῖται αὐτὸς μιὰ γούνα σὲ μιὰ γυναίκα! Μοῦ εἶπε: «Κυρία μου, σᾶς ἀγαπῶ καὶ εἶμαι στὴ διάθεσή σας γιὰ ὅ,τιδήποτε μοῦ ζητήσετε. Θὰ πήγαινα στὴν κόλαση γιὰ τὸ χατῆρι σας!»

Αὐτὸς (γελώντας).—Καὶ τὰ πιστεύεις ἐσὺ αὐτά; Τί κουτὴ ποὺ εἶσαι, καϋμένη!

Αὐτή.—Κουτή, ξεκουτή, τὸ ἀπεφάσισα: Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω τώρα κι' ὅλας, καὶ αὔριο θὰ φύγω μαζί του γιὰ τὴν Νέα—Ὑόρκη!

Αὐτός.—Ξέρεις τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του;

Αὐτή.—Ὄχι.. μὰ θὰ κυττάξω στὸν κατάλογο.

Αὐτός.—Περιττό.. 40595... Σοῦ εὔχομαι καλὴ τύχη.. καὶ νὰ βάλης μυαλό! Κι' ἀφοῦ πιὰ τίποτε δὲν μᾶς ἑνώνει, θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ φύγω.

(Αὐτὴ σιωπᾶ, κι' ὕστερα, ἀφοῦ ἔφυγε ὁ ἄντρας της, παίρνει τὸ τηλέφωνο).

Αὐτή.—Ἐμπρός... 40595... ἐμπρός... ὁ κύριος ντὲ Σατωνέφ;... Α, καλησπέρα σας, φίλε μου... ἐδῶ ἡ Εὔα Ρεμπούλ.. καλά, καλά, εὐχαριστῶ.. μπορεῖτε νὰ ἔλθετε ἴσαμε δῶ; Σᾶς χρειάζομαι... ὄχι, εἶμαι μόνη.. καλά, ἀφῆστε τα αὐτὰ τώρα, μοῦ τὰ λέτε προφορικῶς... σᾶς περιμένω..

(Περνοῦν δέκα λεπτά. Ξαφνικὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Ἄλλος. Τριαντάρης, μὲ μονόκλ, ἄψογη ἐνδυμασία, ὕφος διπλωμάτου, δηλαδὴ ἀρκετὰ γελοῖο καὶ ἠλίθιο).

Ὁ Ἄλλος.— Ὤ, ἀγαπητή μου Κυρία.. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν εὐτυχία μου ὅταν ἄκουσα στὸ τηλέφωνο τὴν γλυκειά σας φωνή!... Κι' ὅταν ἔμαθα ὅτι εἴσαστε μόνη, τέτοια ὥρα καὶ μὲ ζητούσατε, νόμισα ὅτι ἀνοίχτηκαν οἱ οὐρανοί!

Αὐτή.—Ναί, φίλε μου, σᾶς χρειάσθηκα, καὶ βασιζομένη στὶς ὑποσχέσεις σας, σᾶς τηλεφώνησα....

Ὁ Ἄλλος.—Μὲ χρειασθήκατε; Ὥστε θὰ μπορέσω νὰ σᾶς φανῶ κι' ἐγὼ χρήσιμος; Τέτοια εὐτυχία δὲν θὰ τὴν φανταζόμουν ποτέ! Διατάξτε! Ὅ,τι ζητήσετε θὰ ἐκτελεσθῇ. Θέλετε νὰ σκοτωθῶ γιὰ τὸ χατῆρι σας; Θέλετε νὰ πέσω στὴ φωτιά, στὴ θάλασσα; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐκφράσετε μιά σας ἐπιθυμία! Εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω!

Αὐτή.— Ὤ, δὲν θὰ σᾶς ζητήσω τόσο τρομερὰ πράγματα! Ἡ ζωή σας μοῦ εἶναι πολύτιμη!

Ὁ Ἄλλος.—Ὤ, κυρία μου!

Αὐτή.—Ἐξακολουθεῖτε νὰ μ' ἀγαπᾶτε;

Ὁ Ἄλλος.—Μὰ θέλει καὶ ρώτημα; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἡ ἀγάπη μου θὰ μποροῦσε νὰ ξεριζωθῇ; Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω: Καὶ τὴ ζωή μου θὰ ἔδινα γιὰ ἕνα σας βλέμμα!

Αὐτή.—Λοιπόν, ἀκοῦστε καὶ χαρῆτε: Εἶμαι δική σας! Πάρτε με μαζί σας, αὔριο ποὺ φεύγετε στὴ Νέα Ὑόρκη!

Ὁ Ἄλλος (κατάπληκτος).—Πῶς;... τί;.. θέλετε νὰ ἔλθετε μαζί μου.. στὴν Νέα Ὑόρκη;

Αὐτή.—Ναί, ἀποφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἄντρα μου.. μὲ ἀγαπᾶτε.. τί φυσικώτερο ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω;

Ὁ Ἄλλος (μπερδεύοντας τὶς λέξεις). —Μά.. δὲν σᾶς φαίνεται.. ὅτι... δὲν εἶναι σωστό..

Αὐτή.—Μὰ τί πάθατε; Δὲν φαίνεσθε καθόλου ἐνθουσιασμένος;

Ὁ Ἄλλος.—Πῶς... εἶμαι τόσο εὐτυχής... ἀλλὰ ξέρετε..μιὰ τέτοια ἀπόφαση... ἔτσι ξαφνικὰ.. ἔπειτα τὰ σκάνδαλα.. βλέπετε.. στὸ διπλωματικὸ στάδιο.. μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἀποσυρθῶ.. μιὰ ἐπείγουσα δουλειὰ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν..

(Φεύγει. Αὐτὴ μένει λίγα λεπτὰ σκεπτική, κι' ὕστερα ξεσπᾶ σ' ἕνα κλάμμα πικρό).

(Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας Αὐτός. Τὴν πλησιάζει).

Αὐτὸς (μὲ χαδιάρικη, ἀλλὰ πειραχτικὴ φωνή).—Νά, ἂν βουλιάξη τὸ βαπόρι ποὺ θὰ μεταφέρη αὐτὸν τὸν βλάκα στὴν Ἀμερική, θὰ λὲς ὅτι αὐτοκτόνησε γιὰ τὸ χατῆρι σου!

Αὐτὴ (κλαίει χωρὶς ν' ἀπαντήση).

Αὐτός.—Ἔλα, ἔλα, μικρή μου, ἡσυχία! Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνόητα! Ξέρεις πόσο σὲ ἀγαπῶ ἐγώ. Σ' ἄφησα νὰ τὸν δῆς γιὰ νὰ καταλάβης μὲ τί ἀνθρώπους ἔχεις νὰ κάνης... τώρα πιὰ ὅλα πέρασαν.. ἡσύχασε.. καὶ ξέρεις; Ἐκείνη τὴ γούνα θὰ σοῦ τὴν πάρω!

(Ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας πλημμυρίζει τὸ πρόσωπο τῆς νέας).

ΚΛΩΝΤ ΝΤΟΡΒΑΛ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΜΑΤΙΛΝΤΑΣ ΣΕΡ

(ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ)

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα βρίσκει μέσα στὸ τραῖνο ἕνα κομμένο γυναικεῖο χέρι, τόσο ὄμορφο ποὺ τὸ ἐρωτεύεται, καὶ ἀφιερώνει τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεύρεση τῆς γυναικὸς στὴν ὁποία ἀνήκει. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν φθάνει στὸ Λονδῖνο, ὅπου μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Ντὶκ Λέσλυ ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ καμπούρη Μάρκους Χέννερ. Ἀκόμη, μαθαίνει πὼς ἡ Μαρία εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ραχήλ, μιᾶς γυναίκας μὲ τὴν ὁποία εἶναι ἐρωτευμένος ὁ ἐπιστήθιος φίλος του Ρανιέρι Λαμπερτίνι, καὶ ποὺ τὴν ἀναζητεῖ κι' αὐτός. Ὁ Ἀλιμένα κατορθώνει νὰ ἔλθη σὲ συνεννόηση μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ Χέννερ, Τζών, γιὰ νὰ ἐλευθερώση τὴν Μαρία, ὁ δὲ Ντὶκ Λέσλυ ἀναλαμβάνει τὴν ἀπαγωγή της. Στὸ μεταξὺ ὁ Ἀλιμένα μαθαίνει ἀπ' τὸν Λαμπερτίνι ὅτι βρέθηκε ἡ Ραχήλ. Τὸ βράδυ δέχεται τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ντὶκ Λέσλυ.

27 (Ἡ συνέχεια)

—Ὢ! ὡρισμένως θὰ φαντάζεσθε ὅλο τὸν κόσμο κατάσκοπο τοῦ ἑβραίου γιατροῦ Χέννερ... Ὄχι! Τὸ τηλεγράφημά σας θὰ φτάση στὴ Νεάπολι χωρὶς ὁ καμπούρης νὰ μάθη τὸ παραμικρό !... Ἀλήθεια ! ἂς ἀφήσουμε ὅμως αὐτά. Εἴσαστε καθ' ὅλα ἕτοιμος ;...

—Μάλιστα Ντίκ ! Πῆρα καὶ λίγα πράγματα γιὰ τὴ Μαρία παρ' ὅλο ποὺ φαντάζομαι ὅτι...

—Νὰ μὴ βιάζεσθε στὶς φαντασίες σας ἐξοχώτατε... Τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά ! Ἕνα ἁμάξι μὲ δυὸ ἄλογα θὰ μᾶς περιμένη στὸ Σούθαμπτον Στρήτ. Θ' ἀλλάξετε ἄλογα σὲ πενῆντα χιλιόμετρα ἔξω ἀπ' τὸ Λουπένο ἂν θὰ φύγετε μὲ τὸ ἁμάξι Προτιμότερο εἶναι ὅμως νὰ φύγετε μὲ τὸ κόττερό σας τὸ «Ντοῦντε» γιὰ τὴν Ἰταλία, σήμερα τὸ βράδυ...

—Μὰ Λέσλυ, ἂν ὁ Λέβις δὲν θελήση νὰ μᾶς βοηθήση ;..

—Θὰ μᾶς βοηθήση ! Τοῦ μίλησα σήμερα τὸ πρωῒ στὸ σπίτι τοῦ Μάρκους Χέννερ... Ναὶ μὴν ἐκπλήτεσθε ! Πῆγα στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ καμπούρη... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φεύγει σήμερα τὸ βράδυ στὶς δέκα καὶ μισὴ γιὰ τὸ Λίβερπουλ... Ἔτσι τὸ πεδίο δράσεως μᾶς μένει ἐλεύθερο γιὰ σήμερα τὴν νύχτα τοὐλάχιστον...

—Ὥστε νομίζετε Ντὶκ πῶς ἡ Μαρία θἄρθη μαζί μας ; Μαζί μου ; Σήμερα τὸ βράδυ κιόλας ;...

—Μάλιστα ἐξοχώτατε !

—Μὰ διηγηθῆτε μου λοιπόν, διηγηθῆτε μου !..

Ὁ Ντὶκ Λέσλυ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

—Εἶναι ἕνδεκα παρὰ τέταρτο ! Πρέπει νὰ πηγαίνουμε... Ὁ Τζὼν κι' ὁ Λέβις θὰ μᾶς περιμένουν στὴν Σούθαμπτον Στρήτ. Τὸ πῶς μπῆκα στὸ σπίτι τοῦ Χέννερ θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ ἀργότερα.... Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν τὰς μεθόδους των... Λοιπόν, ἐξοχώτατε, πηγαίνουμε ;... Εἶναι ὥρα !...

Ὁ Ντὶκ Λέσλυ φαινόταν χαρούμενος. Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα κατάλαβε πὼς ἡ ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ του δὲν ἀπεῖχε πολύ. Καὶ μιὰ ἀκατάσχετη περιέργεια τὸν ἐκυρίευσε.

—Καλὰ καὶ ἡ Μαρία ; Ποιὸς θὰ μᾶς δώση τὴ Μαρία ; Ποιὸς θὰ μᾶς τὴν φέρη ;

—Ὁ Λέβις ἐξοχώτατε ! Ἡ Σούθαμπτον Στρὴτ εἶναι καθέτως στὸ Λὸγκ Σκουαὶρ ποὺ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Μάρκους Χέννερ... ἂς μὴ πολυλογοῦμε ὅμως ἐξοχώτατε. Πρέπει νὰ πηγαίνουμε ! Εἰδοποιήσατε τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου πὼς φεύγετε ;... Γράψατε τὰ γράμματα στὴν Πρεσβεία σας καὶ στὸν δικηγόρο σας ;... ὡραῖα ! Πηγαίνουμε λοιπόν..

—Ναί ! Πηγαίνουμε Ντίκ, ἐπανέλαβε κατασυγκινημένος ὁ Ἀλιμένα.

Βγῆκαν ἀμίλητοι στὸ δρόμο : Ὁ Λέσλυ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὸ ταμεῖο τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ πῆ λίγα λόγια στὸν διευθυντή.

Ἕνα αὐτοκίνητο τοὺς περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ κόμης Ἀλιμένα χαμογέλασε :

—Βλέπω πῶς δὲν παίρνετε πιὰ μεγάλες προφυλάξεις Ντίκ !..

—Δὲν ὑπάρχει λόγος, ὁ ἄνθρωπός μας εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.. μουρμούρισε ἀφηρημένα ὁ ἀστυνομικός, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ ταξὶ καὶ κάνοντας ἕνα νόημα στὸν Ἀλιμένα νὰ περάση.

Ἕνας μικρὸς ὑπηρέτης τοποθέτησε τὶς τέσσερες βαλίτσες—δυὸ τοῦ Ἀλιμένα καὶ τὶς δυὸ γιὰ τὴ Μαρία—δίπλα στὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ. Καὶ ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.

—Ὁ σωφὲρ εἶναι δικός μου ἄνθρωπος καὶ τὸν προτίμησα... ἔδιωξα τὸ ἁμάξι ποὺ εἶχα παραγγείλει γιὰ τὴ φυγή σας ἐξοχώτατε.

Ἦταν ἡ μόνη κουβέντα ποὺ ἀνταλλάχτηκε στὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς μέχρι τὴ γωνία τῆς Σούθαμπτον Στρήτ.

Τὸ ρολόϊ μιᾶς γοτθικῆς ἐκκλησίας χτυποῦσε ἕντεκα ὅταν τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.

—Φτάσαμε !... μίλησε ὁ Ντίκ !... καὶ ξέρετε ἐξοχώτατε ὁ Τζὰκ—γιὰ τὸ σωφὲρ μιλῶ—εἶναι καὶ μποξέρ ! Μπορεῖ νὰ μᾶς χρειασθῆ.

Κατέβηκαν κι' οἱ τρεῖς. Ὁ Τζὰκ κρατοῦσε μιὰ σιδερένια γροθιὰ στὰ χέρια του.

—Θὰ περιμένω, ἐδῶ Ντίκ !.. εἶπε τοῦ ἀστυνομικοῦ. Πηγαίνετε ἐσεῖς !... ἕνα σφύριγμα μόνο κι' εἶμαι κοντά σας ἂν χρειαστῆ ἀνάγκη...

Ὁ Ἀλιμένα αἰσθάνθηκε ἕνα παράξενο ρῖγος νὰ τοῦ περνάη ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Μιὰ σκιὰ τοὺς πλησίαζε..

—Ἀλλό ! Τζών ;... φώναξε ὁ ἀστυνομικός.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μάρκους Χέννερ πλησίασε ἄφοβος.

—Ἔφυγε !.. μίλησε ἀργά... Ὁ Λέβις ἔχει ἕνα τέταρτο ποὺ γύρισε ἀπὸ τὸ σταθμό... Εἶναι πρώτη φορὰ ὅμως ποὺ ὁ γιατρὸς Χέννερ, ἔφυγε γιὰ ταξεῖδι χωρὶς νὰ πάρη καὶ τὴν κυρία Μαρία μαζί του... ὡρισμένως κάποιος θεὸς μᾶς βοηθάει ἐξαιρετικά..

—Ἕνας εἶναι ὁ θεός ! Τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός. Λέγε μου ὅμως ποὺ εἶναι ὁ Λέβις καὶ γλήγορα !...

—Μᾶς περιμένει στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας !... ἐδῶ πιὸ κάτω..

Ξεκίνησαν χωρὶς καμμιὰν ἄλλη κουβέντα. Ὁ σωφὲρ Τζὰκ ἔμεινε μονάχα νὰ φυλάη τὸ αὐτοκίνητο ἂν καὶ ὁ δρόμος ἦταν κατασκότεινος.

Ἔκανε ἕνα κρύο διαβολεμένο. Τράβηξαν κατὰ μῆκος μιᾶς μεγάλης ψηλῆς μάντρας σύριζα στὸν τοῖχο. Τὸ πεζοδρόμιο ἦταν ἀρκετὰ φαρδὺ μὲ δυὸ σειρὲς δέντρα κι' ὁ δρόμος ἔδινε τὴν ἐντύπωση μιᾶς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ βήματα ἔφτασαν σὲ μιὰ μικρὴ σιδερένια πόρτα. Ὁ Τζὼν χτύπησε τρεῖς φορὲς κι' ἡ σιδερόπορτα ἄνοιξε ἀμέσως, ἀφίνοντας νὰ φανῆ στὸ ἄνοιγμά της ἕνας ψηλὸς ξερακιανὸς ἄνδρας.

—Καλησπέρα Λέβις... ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός... εἶσαι ἕτοιμος ;...

—Ναί ! Καθ' ὅλα.. ἀπάντησε ὁ ἀρχιθαλαμοφύλαξ τοῦ Μάρκους Χέννερ μὲ μιὰ βαρειὰ στεγνὴ φωνή. Ὕστερα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Ἀλιμένα ποὺ ἔστεκε δίπλα στὸν Λέσλυ ἀνίκανος νἀρθρώση ἔστω καὶ μιὰ συλλαβή.

—Λοιπόν ! Φέρε μας τὴν κυρία τόνισε ὁ ἀστυνομικός.

—Ἔχετε τά χρήματα ;.. Δῶστε χρήματα !..

—Πρῶτα τὴ γυναίκα φίλε μου τησε σκληρὰ ὁ Ντὶκ Λέσλυ.. καὶ γορα γιατὶ θὰ ξεπαγιάσουμε ἐδῶ

Ὁ Λέβις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν σὲ λίγο κι' οἱ δυὸ χάνονταν πίσω ἀπ κρὴ σιδερένια πόρτα ποὺ ξανάκλεισε

Ὁ Ἀλιμένα σήκωσε τὸ κεφάλι δεξιά του ἕνα μεγάλο ἀρχοντικό κατέληγε σ' ἕναν κῆπο μ' αὐτὴ μάντρα τριγύρω. Ἦταν κατάκλειστο οσκότεινο. Ἄρχισε νὰ τὸ περιεργάζεται νὰ διασκεδάση τὴν ἀνυπομονησία

Καὶ περίμεναν, περίμεναν πολλὴ ρολόϊ τῆς γοτθικῆς ἐκκλησίας χτύπησε μεσάνυχτα !... κι' ὕστερα μισή ! Μία μιση.. δύο !!..

Εἶχαν ξεπαγιάσει ἀπὸ τὸ κρύο Λέσλυ εἶχε ἀκουμπίσει στὸν τοῖχο τῆς μάντρας καὶ κάπνιζε ἀδιάκοπα τὴν Ὁ Ἀλιμένα συργιανοῦσε νευρικὰ τας παρὰ καπνίζοντας τσιγάρα..

Πλησίαζαν σχεδὸν τρεῖς τὸ πρωί λιμένα εἶχε χάσει πιὰ κάθε ἐλπίδα τὴν Μαρία ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε τρίξιμο κλειδιοῦ στὴν μικρὴ σιδερένια

Ἀσυναίσθητα ὁ Ροβέρτος ἔκανε βήματα πρὸς τὰ πίσω. Ὁ ἀστυνομικὸς ψε μονάχα ἥσυχα τὸ κεφάλι.

Στὸ ἄνοιγμα παρουσιάστηκαν ἕνας κι' ὕστερα μιὰ γυναίκα ! Ἦταν ὁ ἡ Μαρία...

Ὁ κόμης αἰσθάνθηκε τὰ πόδια μουν. Μιὰ ἐξαιρετικὴ συγκίνηση μύρισε τὴν ψυχή. Κύτταξε καταπληκτικὰ γυναίκα ποὺ ἦταν δεκαπέντε ὁλόκληρα νια ἡ αἰχμάλωτη τοῦ ἀπαισίου τὰ πράσινα μάτια.

Ἦταν τυλιγμένη σὲ μιὰ μαύρη μπέρτα καὶ εἶχε τὸ κεφάλι της σ' ἕνα μεταξωτὸ ἄσπρο σάλι. Κι' ὄμορφη ! Εἶχε ἕνα ὠχρόλευκο δέρμα γάλα μαῦρα μάτια καὶ μιὰ ἔκφραση γλυκειά, τόσο παθητική, τόσο τὴν καλωσύνη ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη τὴ μορφή της. Κι' ἦταν ψηλή, θαυμάσιο ἁρμονικώτατο σῶμα.

Ὁ Λέβις τὴν κρατοῦσε, τὴν παλὰ λὲς κι' ἦταν ἀδύνατη νὰ μὴ πατώντας, μὲ τὰ μικρὰ χαριτωμένα της. Ἀθόρυβα μαζὶ μὲ τὸν λακα πλησίασε τὸν κόμη Ροβέρτο σε πάνω τὰ μεγάλα ὀνειροπόλα Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ἀλιμένα θειά του πῶς ἡ Μαρία ἦταν ἡ ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ θἄταν ἡ χία τῆς ζωῆς του.

—Εἶναι ἀλήθεια κύριε κόμη νὰ μ' ἀπελευθερώσετε ;... τὸν σιγανὴ μελωδικὴ φωνή, μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη λύπη καὶ τὰ καπέντε ὁλόκληρων χρόνων.

—Μάλιστα κυρία μου ! Στὸ μῆς μου !... ἀπάντησε τρέμοντας ὁ

—Κι' εἶναι ἀλήθεια ἀκόμα πῶς δηγήσετε κοντὰ στὴν κόρη μου τὸν ξαναρώτησε μὲ μεγάλη νησι.

—Μάλιστα κυρία μου ! Μάλιστα δεσποινίδα Ραχήλ !... στὴν Ἦταν πιὰ ὑπερβέβαιος πῶς ἡ πημένη τοῦ Ρανιέρι Λαμπερτίνι τῆς Μαρίας.

Τὰ μάτια της ἔκλεισαν γιὰ μιὰ ξανάνοιξαν γιὰ νὰ τὸν κυττάξουν μὲ δυὸ δάκρυα ποὺ ἀργοκυλοῦσαν βελούδινο ὠχρὸ πρόσωπό της.

—Ὄχι ! μὴ κλαῖτε κυρία !... Τῆς φώναξε ἀκράτητος ὁ Ἀλιμένα

—Δάκρυσα μιὰ στιγμὴ ἀπὸ ἔχω τόσο ξεσυνηθίσει τὴν εὐτυχία κύριε !.. σᾶς θυμᾶμαι τώρα, βάλι στὴ Ρώμη.. μᾶς παρακολουθ ἕνα ἄλλο ἁμάξι μαζὶ μὲ κάποιον

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμ

Τὰ μυστικὰ τῆς ὀμορφιᾶς τῶν ἀστέρων

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπ' τὴν σελ. 891)

Τὸ στόμα αὐτὸ ποὺ βλέπετε νὰ δέχεται καὶ νὰ δίνη φιλήματα μὲ τόσο πάθος καὶ λαγνεία στὴν ὀθόνη δὲν εἶναι τὸ πραγματικό. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δῆτε μιὰ παληὰ φωτογραφία τῆς Κράουφορντ γιὰ νὰ πεισθῆτε. Τὸ σημερινὸ στόμα της εἶναι μακρύτερο καὶ παχύτερο, τῇ βοηθείᾳ πάντοτε τοῦ κραγιονιοῦ..

Ὥστε—ἴσως σᾶς γεννηθῆ ἡ ἀπορία—ἡ Κράουφορντ ἔχει ἄσχημο στόμα ;

Βεβαίως ὄχι. Τὴν ἐπέμβαση ὅμως αὐτὴ τοῦ κραγιονιοῦ τὴν ἀπαιτεῖ τὸ σύστημα τοῦ μακιγιὰζ ποὺ ἐφαρμόζεται σ' ὅλα τὰ ἀμερικανικὰ στούντιο : Νὰ τονώνονται καὶ νὰ ξεχωρίζουν ἀπ' ὅλο τὸ πρόσωπο τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα, ποὺ εἶναι τὰ μόνα σημεῖα ποὺ προσέχονται. Τὸ χρῶμα δὲν παίζει παρὰ διακοσμητικὸν ρόλο. Τὰ φρύδια εἶναι κι' αὐτὰ ἁπλᾶ βοηθητικὰ τῆς ὀμορφιᾶς. Τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα εἶναι τὰ δύο κύρια σημεῖα τῆς ὀμορφιᾶς ἑνὸς προσώπου, ποὺ πάντα πρέπει νὰ πλαισιώνεται μὲ μιὰ τοῦφα μαλλιὰ ριχμένα πίσω.

Ἔτσι, ἡ βασιλεία τοῦ μικροῦ στόματος ἔληξε. Ἡ Κράουφορντ ἀπέδειξε πῶς ἕνα μεγάλο παχὺ στόμα ἑλκύει περισσότερο ἀπὸ ἕνα μικρούλικο καὶ σχεδὸν ἀνύπαρκτο στόμα. Καμμιὰ γυναίκα σήμερα πιὰ δὲν βάφει μόνο τὸ ἕνα τρίτο τῶν χειλιῶν της γιὰ νὰ μικραίνει τὸ στόμα της. Τὸ «στοματάκι» δὲν συγκινεῖ πιά.

Ἀλλὰ καὶ τὰ μάτια πρέπει νὰ εἶναι ἔντονα καὶ ἐκφραστικώτατα. Ἀπὸ φυσικὸν δῶρον οἱ γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς ἔχουν τὰ ὡραιότερα μάτια, χωρὶς νὰ τὰ βάφουν.

Εἶναι δὲ ὡραῖα γιατὶ εἶναι ἔντονα καὶ ἔχουν γραμμὴ ποὺ ἡ εὐρωπαία γυναίκα μόνο μὲ τὸ μακιγιὰζ θὰ μπορέση νὰ τὴν ἀποκτήση.

Ἔτσι τὸ μακιγιὰζ τῶν ματιῶν ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὴ φροντίδα καὶ τέχνη. Τὰ βλέφαρα πρέπει νὰ χρωματίζωνται μὲ μιὰ ἐλαφρὴ σκιὰ ὠχροῦ μὼβ καὶ ὄχι γκρίζου ἢ μαύρου. Ἰδίως τὰ ἐπάνω βλέφαρα. Τὰ κάτω δὲν ἀγγίζονται παρὰ μιὰ λεπτὴ γραμμὴ μόλις, κι' αὐτὴν μέσα στὸ μάτι. Χαράζεται μόνο ὅταν κατεβάσουμε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ βλέφαρο. Προτιμότερο ὅλων εἶναι μιὰ μαύρη γραμμὴ στὸ ἄκρον τοῦ ἄνω βλεφάρου καὶ ἀκριβῶς στὴ βάση τῶν βλεφαρίδων.

Τὰ φρύδια πρέπει νἆναι εἰ δυνατὸν χωρὶς κραγιόνι, ἐκτὸς πιὰ ἂν τὰ μαλλιὰ εἶναι κατάμαυρα. Τέλος, ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ μακιγιαρίσματος εἶναι νὰ χρωματίσετε τὸ ἄκρον τῶν αὐτιῶν, τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης, ἀκόμη καὶ τὰ οὖλα καὶ τὴν γλῶσσα, ἂν εἶνε ἄσπρα...

Αὐτὰ γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ προσώπου καὶ τοῦ δέρματος.

Ἀλλὰ οἱ βεντέττες κατέχουν κι' ἕνα ἄλλο, μεγαλείτερο, μυστικό, γιὰ τὴν ὀμορφιά τους : τὸ ντύσιμο.

Στὸ ντύσιμο ἀποδίδουν τὴν μεγαλείτερη σημασία, ἀκόμη κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν περιποίηση τοῦ προσώπου των...

Ἐδῶ ὅμως οἱ βεντέττες χωρίζονται σὲ δυὸ μερίδες : Σ' ἐκεῖνες ποὺ διαθέτουν χρήματα κι' ἑπομένως καὶ φοροῦν τὶς πολυτελέστερες τουαλέττες καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ δὲν βρίσκονται σὲ πολὺ ἀνθηρὰ οἰκονομικὴ κατάσταση καὶ κατορθώνουν νά... συναγωνίζωνται τὶς συναδέλφους των μὲ ἁπλὲς καὶ ἀνέξοδες τουαλέττες.

Τόσο οἱ μὲν ὅσο καὶ οἱ δὲ κατέχουν τὸ μυστικό τους καὶ ντύνωνται μόνο κατόπιν ὑποδείξεων τῶν ραπτριῶν των καὶ μὲ τουαλέττες—ἁπλὲς ἢ βαρύτιμες—ποὺ ταιριάζουν στὴν σιλουέττα των. Πολλὲς φορὲς οἱ τουαλέττες αὐτὲς ράβωνται ἐπάνω στὸ σῶμα τῆς βεντέττας, λίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ γυρίσματος μιᾶς σκηνῆς. Τυχαίνει δὲ κάποτε νὰ εἶναι—σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ φὶλμ—τόσο στενές, ὥστε νὰ μὴν μπορῆ νὰ καθήση ἡ καλλιτέχνις, ἢ τόσο φαρδειὲς ποὺ νὰ μὴν μπορῆ νὰ ἀνεβῆ σ' ἕνα ταξί...

Ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες, ὅπως βλέπετε, ἔχουν καὶ τὴν σημασία των.

Οἱ τουαλέττες τῆς Κράουφορντ, τῆς Γκάρμπο ἢ τῆς Ντήτριχ εἶναι πολλὲς φορὲς τόσο ἐξωφρενικές, ὥστε ἂν τὶς βλέπαμε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας θὰ γελούσαμε ἀσφαλῶς.

Ὡστόσο τὰ φῶτα τῶν προβολέων καὶ τὰ διάφορα φωτιστικὰ τρύκ, μᾶς τὶς παρουσιάζουν γιὰ χάρματα ὀμορφιᾶς.

Κι' αὐτὰ μὲν γιὰ τὶς φτωχὲς καὶ συνεπῶς καὶ πλούσιες βεντέττες ποὺ μεταβάλλουν τὸ χρῆμα των—ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, σέ... ὀμορφιά.

Ὑπάρχουν ὅμως, ὅπως εἴπαμε καὶ οἱ βεντέττες ποὺ μὲ τὴν ἁπλότητά των συναγωνίζονται τὶς... πολυέξοδες τουαλέττες.

Ἕνα ἁπλὸ φορεματάκι, μιὰ ρομπίτσα μὲ ἕνα μελετημένο σκέρτσο, ἕνα φουστανάκι κομμένο μὲ χάρη, μιὰ σάρπα, ἕνα ὁποιοδήποτε ἀξεσουὰρ τῆς τουαλετίτσας, ἕνα κάτι τέλος πάντων ποὺ δὲν τὸ ἔχει καμμιὰ ἄλλη, εἶνε τὸ μόνο μυστικό τους.

Κι' αὐτὲς εἶναι—ἂν τὶς προσέξατε ποτὲ—ἡ Ντόροθυ Τζόρνταν, ἡ Λωρέττα Γιούγκ, ἡ Μάτζη Ἔβανς, ἡ Τζόαν Μπλοντέλ, ἡ Νταniέλ Παρόλα καὶ ἀπειρία ἀκόμη ἄλλων νέων ἀστεριῶν.

Ἡ ἁπλότης μάλιστα τῆς Νάνσυ Καρὸλ καὶ τῆς Κλωντὲτ Κολμπέρ, κατήντησεν παροιμιώδης.

=□=

Ὅλες αὐτὲς λοιπὸν οἱ μικρὲς λεπτότητες ἀποτελοῦν καὶ τὰ μικρὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς τῶν ἀστέρων, τοὺς ὁποίους θαυμάζετε καὶ λατρεύετε, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ἐνῶ εἶναι τόσο, μὰ τόσο εὔκολο—ὅπως βλέπετε—μὲ λίγη καλὴ θέληση μόνο, νὰ τὶς φτάσετε, ἂν ὄχι σὲ τίποτε ἄλλο, τοὐλάχιστον στήν... ὀμορφιά.

Χ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Μιὰ ὡραία σκηνὴ ἀπὸ τὸν «Ἰδομενέα» τοῦ Μόζαρτ ποὺ παίζεται στὴν Κρατικὴ Ὄπερα τοῦ Βερολίνου καὶ ὅπου λαμβάνει μέρος ἡ ἑλληνὶς καλλιτέχνις τοῦ μελοδράματος δὶς Μαργαρίτα Πέρα (ἀριστερά) Ἀκολουθοῦν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἡ Καίτη Χάϊντερσμπαχ καὶ ὁ Ἔλγκε Ρόσβηγκε.

Ἀνέκδοτα

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ

Κάποιος σύγχρονος τοῦ Διογένη ἔβαλε ἐπάνω στὴν πόρτα του μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Οὐδὲν κακὸν νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐδῶ». Ὁ Διογένης περνώντας μιὰ μέρα ἀπ' τὸ σπίτι του ρώτησε:

—Καὶ πόθεν λοιπὸν θὰ εἰσέλθῃ ὁ οἰκοδεσπότης;

=□=

Ο ΛΟΓΟΣ

Ὁ Φοντενέλλος, ὅταν ἦταν ἐνενήντα ἑπτὰ χρονῶν, περνώντας κάποτε ἀπὸ ἕνα δρόμο, συνάντησε μιὰ ὡραία κυρία, στὴν ὁποία ἄλλοτε εἶχε ἐπιδαψιλεύσει πολλὰ ἐρωτικὰ φιλοφρονήματα. Προσπέρασε λοιπὸν χωρὶς νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

—Περνᾶτε χωρὶς νὰ μὲ κυττάξετε κάν, τοῦ παραπονέθηκε ἡ κυρία. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ ἐκτιμήσω τὰ ἐρωτικά σας αἰσθήματα;

—Κυρία μου, ἀπάντησεν ὁ ἐρωτόληπτος γέρων. Ἂν σᾶς παρατηροῦσα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ περάσω!

=□=

ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ

Στὰ 1877, κάποιος γνωστὸς ζωγράφος ἐξέθεσεν ἕνα πίνακα στὸν ὁποῖο ἀπεικονίζετο μιὰ ὡραία ἀλλὰ ὑπερβολικὰ ἀδύνατη κυρία τῆς ἀριστοκρατίας μαζὶ μὲ τὸ σκυλλί της.

—Τὶ παριστάνει αὐτὴ ἡ εἰκόνα, ρώτησε τὸν Δουμᾶ κάποια γνωστή του.

—Δὲν βλέπετε; Ἁπλούστατα: Ἕνα σκυλλὶ ποὺ ἔχει σταθῆ μπρὸς σ' ἕνα κόκκαλο!

=□=

ΤΙ ΕΣΗΜΑΙΝΕ

Μιὰ φιλολογοῦσα κυρία εἶπε στὸν Ἄγγλο συγγραφέα Τζόνσον ὅτι ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν ἄσεμνες λέξεις στὸ λεξικό του.

—Τὸ ὁποῖον σημαίνει ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Τζόνσον ὅτι αὐτὲς ἀκριβῶς κυρία μου, ψάχνατε νὰ βρῆτε...

=□=

ΠΡΟΕΞΟΦΛΟΥΣΕ...

Ὁ Ταλλεϋράνδος εἶχε ἕναν ὑπηρέτη περίεργο, τὸν ὁποῖο εἶδε μιὰ μέρα νὰ ἀνοίγῃ μιὰ ἐπιστολή του. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ταλλεϋράνδος τὸν ἔστειλε σὲ κάποιο γνωστό του μὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολὴ στὴν ὁποία βέβαιος ὢν ὅτι ὁ ὑπηρέτης του θὰ τὴν ἄνοιγε κι' αὐτήν, πρόσθεσε τὸ ἑξῆς ὑστερόγραφο:

«Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε προφορικῶς διὰ τοῦ κομιστοῦ. Οὕτως ἢ ἄλλως πρόκειται νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ θὰ μοῦ στείλετε.

=□=

ΓΚΑΦΑ!

Ὁ κόμης ⁂ ἰσχυριζόταν ὅτι βλέποντας ἕνα πίνακα, μποροῦσε ν' ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως ποιὸς ζωγράφος τὸν εἶχε κάμει.

—Τίνος εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός; τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Λουδοβῖκος XI, δείχνοντάς του ἕνα θαυμάσιο Ἐσταυρωμένο, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ὁποίου ἦσαν—ὅπως συνήθως— χαραγμένα τὰ ψηφία Ι. Ν. Β. Ι.

—Μεγαλειότατε, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς στραβὸς γιὰ νὰ μὴ δῇ πὼς ὁ περίφημος αὐτὸς πίναξ ἀνήκει στὸν Ἰνβί!

=□=

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Μιὰ μέρα κάποιος ρώτησε τὸν εὐπατρίδη ντὲ Ρουκβίλ, ποὺ χρωστοῦσε ὅλου τοῦ κόσμου πῶς μποροῦσε καὶ κοιμόταν τόσο ἥσυχος ἐνῷ ἤξερε πὼς ἦταν βουτηγμένος στὰ χρέη.

—Δὲν εἶναι τόσο δύσκολο νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, τοῦ ἀπήντησεν ὁ εὐπατρίδης. Ἀφοῦ ἐκεῖνος ποὺ μοῦ τὰ δάνεισε κοιμᾶται ἥσυχος γιατὶ ξέρει πὼς δὲν θὰ τὰ πάρῃ πίσω ποτέ, πῶς νὰ μὴν κοιμᾶμαι κι' ἐγὼ ἥσυχος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας

Μαίρην, Χανιά. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ λιπαρὰ φαγητά, καθὼς καὶ τὰ ἀμυλώδη. Νὰ προτιμᾶτε τὰ ξυνά. Νὰ κάνετε ὀλίγην γυμναστικὴν. Ἐπίσης ἀποφεύγετε, ὅσον σᾶς εἶναι δυνατόν, τὰ ρευστά.

Αὔραν. Αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖον πάσχετε, λέγεται «βλεφαραδενίτης». Νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τὰ ἁλμυρὰ καὶ τὰ καρυκεύματα ἐν γένει. Ἐφ' ὅσον ὁ καιρὸς ἐπιτρέπει, νὰ παίρνετε μουρουνέλαιον. Νὰ προμηθευθῆτε τὸ κατωτέρω φάρμακον καὶ νὰ τὰ καυτηριάζετε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Πρὸς τοῦτο, θὰ βάζετε σὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα ἕνα καθαρὸ βαμβακάκι καὶ νὰ προσέχετε πολύ, διότι τὸ ὑγρὸν αὐτὸ ὅπου πέσῃ μαυρίζει καὶ δὲν βγαίνει. Μὴν ἀφήνετε τὸ φάρμακον αὐτὸ στὸ φῶς διότι ἀλλοιοῦται.

Nitrate d'argent..............	2 gr.
Eau distillée..................	100 gr.

Α.Κ.Π. Θράκην. Τὸ ἐρώτημά σας μὲ φέρνει σὲ δύσκολη θέσι, καὶ τοῦτο διότι ἀφορᾷ δύο ὁμοιοπαθεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶναι καλά. Συμβουλεύω ν' ἀποταθῆτε εἰς τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν κατάστασιν. Ὁ ὑπερσιτισμὸς νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὡς καὶ τὸ μουρουνέλαιον, ὄχι ὅμως μὲ τὴν μέχρι τοῦδε σχολαστικότητα. Οὐδεμία ἄσκησις. Τὰ πράσινα πτύελα νὰ μὴ σᾶς ἀνησυχοῦν διότι εἶναι βρογχικά.

Δυστυχισμένην ὕπαρξιν. Ἐξ ὅσων μοῦ γράψατε συμπεραίνω ὅτι ἡ ἀκαταστασία αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα. Ἀποφεύγετε τὸν καφέ, τὸ τσάϊ καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον θὰ παίρνετε 30 σταγόνας τὴν ἡμέραν. :

Valeriane 50 gr.

Θὰ παίρνετε 15 τὸ πρωῒ καὶ 15 τὸ βράδυ, μετὰ παρέλευσιν δὲ 15 ἡμερῶν μοῦ γράφετε. Δὲν μοῦ γράψατε ἂν πάθατε ποτὲ ρευματισμούς. Ἂν πάθατε, νὰ μὴ πάρετε τὸ ἄνω φάρμακον, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψετε καὶ νὰ περιμένετε νέαν μου ἀπάντησιν.

Δίδα Ὀρφανήν. Πρέπει νὰ σᾶς κυττάξῃ εἰδικὸς ἰατρός. Πάντως, εἰς τὴν ἡλικίαν σας ἀποκλείεται ἡ ἀσθένεια ποὺ ὑποθέτετε. Πρόκειται μᾶλλον περὶ ἁπλοῦ γαγγλίου, τὸ ὁποῖον μὲ μιὰ μικρὴ τομὴ δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ γίνῃ τοπικὴ ἀναισθησία. Ἂν δὲν σᾶς κουράζῃ, ἐλᾶτε νὰ μὲ συναντήσετε 5-7 εἰς τὴν Ἀστυκλινικὴν τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀριστείδου 6, Τρίτην, Πέμπτην ἢ Σάββατον. Εἰς οὐδεμίαν θὰ ὑποβληθῆτε δαπάνην.

Μιὰ Φτωχοῦλα. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ σᾶς δῶ διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Ἐλᾶτε νὰ μὲ βρῆτε εἰς τὴν διεύθυνσιν ποὺ γράφω εἰς τὴν Ὀρφανήν. Δὲν θὰ ὑποβληθῆτε εἰς δαπάνην.

Γεώργιον Ἀλιβεριώτην. Ἐφ' ὅσον ὁ καιρὸς ἐπιτρέπει νὰ παίρνετε μουρουνέλαιον ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ ξύρισμα, ἰδίως τὸ κόντρα. Ἐπίσης νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ χαρυκεύματα. Κάθε βράδυ νὰ κάνετε κομπρέσες μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ὀλίγο μασάζ. Μετὰ τὸ ξύρισμα νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα «Phylis» Παπαδοπούλου.

Α.Β.Γ. Τὸ πρῶτον ζήτημα δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῇ, καθότι εἶναι φυσιολογικό. Ἐφ' ὅσον ὅμως νομίζετε ὅτι σᾶς κουράζει, παίρνετε κάθε βράδυ, 1)2 ὥρα πρὸ τοῦ ὕπνου :

Lupuline 0,15 pour un paquet No. 15.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερο ζήτημα, πρέπει νὰ γνωρίζω τὴν ἡλικίαν σας διὰ νὰ κανονίσω τὴν δόσιν τοῦ φαρμάκου.

Α.Ν. Ρέθυμνον. Διὰ νὰ παύσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις, εἶναι ἀνάγκη νὰ τονωθῇ τὸ νευρικὸν σύστημα. Ἐκτὸς τῶν ἐνέσεων στρυχνίνης νὰ παίρνετε καὶ τέσσαρα κοχλιάρια τῆς σούπας ἡμερησίως ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον :

Bromure de sodium	10 gr.
» de potassium	15 gr.
Valeriane	8 gr.
Eau	1,000 gr.

Ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΔΑΣ

Κουβεντοῦλες

Ἡ ἄνοιξις μᾶς ἔρχεται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κι' ὅλα τριγύρω μας ἀλλάζουν ὄψι, ἡ φύσις σιγοξυπνᾷ. Ἕνα γλυκὸ μουρμούρισμα γεμίζει τὸν αἰθέρα, εἶναι χιλιάδες ζωοῦλες ποὺ ξεπετιοῦνται. Ὁ χυμὸς τῶν δένδρων ξεγλυστρᾷ ἀπὸ τὶς ρίζες καὶ φθάνοντας στὰ κλαριὰ δίνει ζωὴ σὲ μικροσκοπικὰ φυλλαράκια ποὺ φέρνουν στὰ δένδρα τὴ γιορτινὴ μορφή. Ἡ χλόη σκεπάζει ὅλη τὴ γῆ σὰν ἕνα ὁλοπράσινο χαλί, λουλουδάκια πολύχρωμα ξεπετοῦν τὰ κεφαλάκια τους κι' ἀνοίγουν λίγο—λίγο τὰ πέταλά τους σὰν νὰ στέλνουν ἕνα χαιρετισμὸ στὴ χαρὰ ποὺ πλημμυρίζει τὴ γῆ.

Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦν, ἕνας ὕμνος ὑψώνεται ἀπὸ παντοῦ.

Ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος σὲ κάθε καινούργια ἄνοιξι νομίζει πὼς ξαναγεννιέται, αἰσθάνεται νέες δυνάμεις, νέα ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή, νέο κουράγιο γιὰ τὸν ἀγώνα.

Ἡ φύσις, βλέπετε, προνοητικὴ ἔχει τὸν τρόπο νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ κάθε φορὰ ποὺ οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς σκορπίζουν στὴν ψυχή μας τὴν ἀπογοήτευσι καὶ νὰ μᾶς δίδῃ συγχρόνως ἕνα μεγάλο μάθημα μὲ τὶς ἐναλλαγὲς τῶν ἐποχῶν της πὼς τίποτα δὲν εἶναι αἰώνιο οὔτε ἡ χαρὰ μὰ οὔτε καὶ ἡ λύπη καὶ πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴ βαρυχειμωνιὰ ἡ ἄνοιξις ξεπετιέται μὲ τ' ἀνθισμένα της κλαριὰ καὶ τὴν εὔθυμη στολή της καὶ τὴν μεθυστικὴ ἀρωματισμένη της ἀτμόσφαιρα.

Ε.

Τὸ χτένισμα

Λένε πὼς ἡ φωνὴ δόθηκε στὴ γυναίκα γιὰ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴ διανοητική της ἀξία καὶ τὰ φορέματα γιὰ νὰ δεικνύῃ τὴν ὀμορφιά της. Ξεχνοῦμε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα στολίδια: τὰ μ[illegible] της ποὺ τόση χάρι προσδίδουν στὴν ἐ[illegible] φάνισί της.

Παρατηρήσετε τὰ τρία κεφάλια ποὺ δείχνει τὸ σκίτσο μας.

Δὲν εἶναι χαριτωμένα ὡς χτενίσματα;

Καθὼς βλέπετε ἡ μόδα τῆς ἀνοίξεως [illegible] ρουσιάζει μικρὰ «σινιὸν» καμωμένα μὲ [illegible] μαλλιὰ χαμηλὰ πίσω στὸν λαιμὸ [illegible]

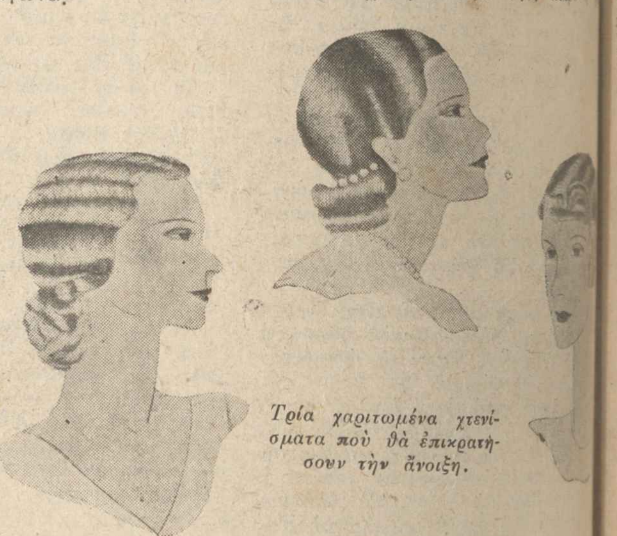

Τρία χαριτωμένα χτενίσματα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν τὴν ἄνοιξη.

στ' αὐτιά. Δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους τ[illegible] λιὰ μακραίνουν, μὰ ὄχι γιὰ νὰ φθάσ[illegible] παληοὺς κότσους, ἁπλῶς γιὰ νὰ [illegible] τὸ κούρεμα ἀ-λά-γκαρσὸν ποὺ δὲν [illegible] ζεται πιά.

Ἐννοεῖται αὐτὰ γιὰ τὶς πολὺ κομψὲς [illegible] ρίες ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλη φροντίδα [illegible] θὰ φορέσουν καὶ σὲ ποιὰ ἑσπερίδα [illegible]

Οἱ ἐργαζόμενες μένουν πιστὲς [illegible] ρευμένα κεφάλια ποὺ εἶναι τόσο βολικὰ [illegible] κτένισμα καὶ δὲν τοὺς παίρνουν πολὺ [illegible] στη ὥρα.

Μόδα

Οἱ πιὸ λογικὲς γυναῖκες παρακολουθοῦν τὶς ἐξωφρενικότητες τῆς μόδας σὰν ἁπλοῖ θεαταὶ καὶ δὲν σπεύδουν ν' ἀκολουθήσουν μία μόδα ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ πρόσκαιρη βασιλεία. Ἀκολουθοῦν τὴ μόδα ὅταν τὴν βρίσκουν πρακτική, λογικὴ καὶ καθὼς ἡ φετεινὴ μόδα παρουσιάζεται καὶ ἐξωφρενικὴ καὶ πρακτική, μπορεῖ ν' ἀκολουθήσῃ ἡ κάθε κυρία τὸ γοῦστο της.

Τὰ παρισινὰ σπίτια μᾶς παρουσιάζουν ὡραιότατα μοντέλα : ἐπανωφοράκια, φορέματα, μπλοῦζες, πλεκτὰ σὲ ποικιλία ἀφάνταστη. Τὰ περισσότερα ἐπανωφοράκια ἔχουν κοὺπ κλασικὴ καὶ εἶναι καμωμένα ἀπὸ ὑφάσματα βαθύχρωμα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ φοριοῦνται μὲ φορέματα καὶ ἀνοικτῶν καὶ σκούρων χρωμάτων. Τὸ μάκρος αὐτῶν τῶν ἐπανωφοριῶν ποικίλει καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μπορῇ ἡ κάθε μία νὰ τὸ κανονίζῃ ἀνάλογα μὲ τὴ σιλουέττα της.

Οἱ ψηλὲς μποροῦν νὰ τὸ φοροῦν πιὸ κοντό, οἱ κοντὲς μακρύτερο. Τὰ τρουά—κὰρ εἶναι περίφημα γιὰ σιλουέττες μέτριες. Τὸ μαῦρο, τὸ μπλὲ μαρὶν, τὸ γκρενά, τὸ μαρὸν εἶναι χρώματα ποὺ θὰ φορεθοῦν, δὲν ἀποκλείονται ὅμως τὸ κόκκινο, τὸ βιολὲ καὶ ἀκόμη καὶ τὸ μπὲζ καὶ τὸ γκρί.

Ὅταν τὸ ἐπανωφόρι καλύπτει ἐξ ὁλοκλήρου τὸ φόρεμα, ἀπομιμεῖται λίγο τὸ ἐφαρμοστὸ τῆς ρεδιγκότας μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι τὰ μανίκια φαρδαίνουν πρὸς τὰ κάτω.

Ἐνῶ ὅμως οἱ περισσότεροι Παρισινοὶ Οἶκοι λανσάρουν ἀπειρίαν ἀνοιξιάτικων ἐπανωφοριῶν, ὁ Λελόγκ, ὁ Γοντιὲ καὶ ἡ Σανὲλ κλίνουν ὑπὲρ τῶν ταγιὲρ καὶ ἔχουν ἐξοστρακίσῃ τὰ ἐπανωφόρια γιὰ τὴν ἀνοιξιάτικη σαιζόν.

Αὐτοὶ οἱ Οἶκοι λανσάρουν καὶ ἀπειρίαν μπλουζῶν ἀπὸ τρικὸ ποὺ φοριοῦνται μὲ τὰ ταγιὲρ καὶ μὲ τὶς φοῦστες τοῦ γκὸλφ ἢ τοῦ τένις.

Ἡ ὀμορφιά σας

Ὅσες ἔχουν ξηρὲς ἐπιδερμίδες πρέ[illegible] διαλέγουν πάντοτε λιπαρὲς κρέμες μὲ [illegible] λανολίνη, γιατὶ ἡ ἐπιδερμὶς ἔχει ἀνάγκ[illegible] λίγο λίπος. Οἱ πολὺ λεπτὲς ἐπιδερμίδες [illegible] τιμοῦν τὸ ἀμυγδαλόλαδο καὶ ὅταν ἡ ἐ[illegible] μὶς εἶναι πλαδαρὰ τῆς χρειάζεται [illegible] καμφορά.

Δὲν εἶναι διόλου κακὸ ἐπίσης τὸ [illegible] σερολὲ ντ' ἀμιντόν».

Ὅσες κρέμες εἶναι καμωμένες μὲ [illegible] τὴν «στεατίνην» εἶναι πολὺ καλές, δὲν [illegible] πει ὅμως νὰ γίνεται καὶ ὑπερβολικὴ [illegible] γιατὶ στὸ τέλος κλείνουν οἱ πόροι. [illegible] ἂν τὴν μεταχειριζόμεθα τὴν ἡμέρα [illegible] ρίζουμε καλὰ τὸ πρόσωπό μας τὴ [illegible] νὰ τ' ἀφήνουμε χωρὶς τίποτε γιὰ νὰ [illegible] νὰ ἀναπνέῃ.

Ξαναλέμε ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς κρέμας [illegible] πολὺ δύσκολη γι' αὐτὸ ὅταν πετύχετε [illegible] ρὰ τὴν κρέμα ποὺ ταιριάζει στὴν ἐπ[illegible] σας, μὴν τὴν ἀλλάζετε πιά. Τὸ ἴδιο [illegible] τὴν πούδρα σας.

Γιὰ νὰ καταλαβαίνετε ἂν μία κρέμα [illegible] πηγαίνει, δοκιμάσετέ την καὶ ἂν ἴδῃτε [illegible] τὰ χρῆσιν 2—3 ἡμερῶν οἱ πόροι σας [illegible] λώνουν, ἰδίως στὴ μύτη, αὐτὸ σημαίνει [illegible] κρέμα σᾶς πέφτει «βαρειὰ» καὶ πρέπει [illegible] τὴν ἀλλάξετε. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ἐγκα[illegible] ψετε τὴν κρέμα ποὺ τεντώνει τὸ δέρμα ἢ τὸ καίει καὶ σᾶς κάνει νὰ αἰσθάνεσθε ἕνα τσούξιμο.

Πρέπει ἡ χρῆσι τῆς κρέμας νὰ σᾶς δίδῃ εὐχάριστη αἴσθηση καὶ νὰ σᾶς δροσίζῃ. Τὸ δὲ βράδυ νὰ τὴν βγάζετε χρησιμοποιώντας ἕνα λινὸ πανάκι βρεγμένο μὲ νερὸ ζεστό, ποὺ ἀφήνει τὴν ἐπιδερμίδα σας μαλακιὰ καὶ δροσερή.

Ἕνα πλεκτὸ βεστόνι

Τὸ παιδικὸ αὐτὸ βεστόνι ποὺ βλέπετε γίνεται μονοκόμματο. Ἀρχίζετε ἀπὸ τὴν κάτω ἄκρη τῆς πλάτης βάζοντας στὴ βελόνα 90 πόντους καὶ κάνοντας 8 γύρους μὲ τὸ πλέξιμο ποὺ σᾶς δείχνει τὸ δεξιὰ σχῆμα. Στὸν ἑπόμενο γύρο ἀρχίζετε τὸ πλέξιμο τοῦ ἀριστερὰ σχήματος, δηλαδὴ δυὸ πρώτους ἴσους δυὸ ἀνάποδους καὶ ἀντιθέτως κάθε δυὸ γύρους. Ἐξακολουθεῖτε ἔτσι ἕως ὅτου κάνετε 70 γύρους. Στὸν 71ο ἀρχίζετε τὸν νομίτη, δηλαδὴ μιὰ φορὰ δύο πόντους συγχρόνως, μιὰ φορὰ ἕνα πόντο, ἔπειτα πάλι δύο καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, δὲν θὰ ἔχουν μείνει τότε στὴ βελόνα παρὰ 60 πόντοι. Ἐξακολουθεῖτε τὸ ἴδιο πλέξιμο καὶ στὸν 73ο γύρο, προσθέτετε στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος τῆς βελόνας ἀπὸ 40 πόντους γιὰ νὰ γίνουν τὰ μανίκια. Πλέκετε τοὺς 8 πρώτους πόντους καὶ τοὺς 8 τελευταίους σύμφωνα μὲ τὸ πρῶτο σχέδιο κι' αὐτὸ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μανικιοῦ.

Στὸν 113ο γύρο κλείνετε 24 πόντους ἀκριβῶς στὴ μέση γιὰ νὰ σχηματισθῇ ὁ λαιμός.

Ἔχομε φθάσει πιὰ στὸ μισὸ μέρος τῆς ὅλης ἐργασίας καὶ ἀρχίζομε τὸ μπροστινό. Θὰ πλέξετε πρῶτα τὸ ἕνα μπροστινὸ κι' ἔπειτα τὸ ἄλλο συγχρόνως μὲ τὸ κάθε μανίκι ποὺ ἀντιστοιχεῖ.

Κάνετε λοιπὸν 4 γύρους κι' ἔπειτα ἀπὸ τὸν 118ον αὐξάνετε ἀπὸ ἕνα πόντο πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ ἔπειτα ἀπὸ κάθε 4 γύρους ὥσπου νὰ συμπληρώσετε 148 γύρους ὁπόταν κλείνετε 40 πόντους γιὰ νὰ τελειώσετε τὸ μανίκι. Φθάνοντας στὸν 155ο γύρο αὐξάνετε ἕνα πόντο κάθε δυὸ πόντους ! Ἐξακολουθεῖτε πλέκοντας τοὺς 8 πρώτους πόντους πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνοίγματος σύμφωνα μὲ τὸ σχῆμα 1 καὶ τοὺς ἄλλους σύφωνα μὲ τὸ σχῆμα 2 τοὺς δὲ 8 τελευταίους γύρους τοὺς κάνετε ὅπως καὶ στὴν κάτω ἄκρη τῆς πλάτης ὅλο μὲ τὸ πλέξιμο τοῦ δεξιὰ σχήματος. Τὸ βεστόνι εἶναι ἕτοιμο καὶ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κλείσετε τὰ πλάγια.

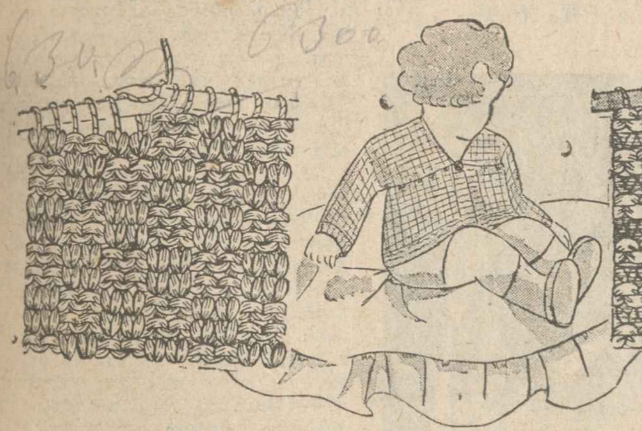

Ἕνα ὡραιότατο παιδικὸ βεστόνι, πλεκτὸ καὶ μονοκόμματο.

Καλὴ συμπεριφορά

Ὅταν εἶσθε καλεσμένος σὲ τραπέζι μὴ δείχνετε ὅτι προσέχετε ἂν εἶναι καθαρὰ τὰ πιάτα καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτραπέζια εἴδη, γιατὶ προσβάλετε τὴν οἰκοδέσποινα ποὺ ἔβαλε ὅλα της τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ. Ἐπίσης μὴν κυττάζετε πὼς τρώγουν οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες, γιατὶ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι εὐγενικό.

Μὴ μιλᾶτε μὲ τὸ στόμα γεμάτο, ἀλλὰ κατὰ διαλείμματα διακόπτετε λίγο τὸ φαγητό σας καὶ λέτε δυὸ—τρεῖς λέξεις.

Μὴν προσέχετε ποτὲ ὅταν σερβίρονται οἱ παρακαθήμενοί σας γιατὶ εἶναι σὰ νὰ θέλετε νὰ ἰδῆτε πόσο φαγητὸ βάζουν στὰ πιάτα τους.

Μόνο ἡ οἰκοδέσποινα ἐπιβλέπει τὰ πάντα χωρὶς νὰ τὸ δείχνῃ πολὺ καὶ ἂν δῇ ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους της δὲν ἐπῆρε πολὺ φαγητὸ μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πῇ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ.

Μὴν παραπονεῖσθε ποτὲ ὅτι κάτι δὲν σᾶς ἀρέσει οὔτεε νὰ δυσανασχετῆτε ἂν ὁ ὑπηρέτης κάμῃ κάποια ἀδεξιότητα, μόνον ἂν σᾶς λείψῃ κάτι μπορεῖτε νὰ τοῦ τὸ ζητήσετε μὲ φωνὴ σιγανὴ καὶ μὲ πολὺ διάκρισι.

Ἁλάτι καὶ πιπέρι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βάζετε ἂν εἶσθε σὲ ἐπίσημο γεῦμα.

Μὴ μιλᾶτε ποτὲ στοὺς ὑπηρέτες ὅταν σερβίρουν.

Μὴ βάζετε ὑπερβολικὴ ποσότητα φαγητοῦ στὸ πιάτο σας ὅταν σερβίρεσθε ἀλλὰ οὔτε καὶ πολὺ μικρή. Ὁ μέσος ὅρος χρειάζεται πάντα.

Δὲν θὰ ἐκφέρετε κρίσεις γιὰ τὸ μαγείρευμα, μόνον σὲ πολὺ φιλικὰ γεύματα μπορεῖτε νὰ θαυμάσετε ἕνα φαγητό.

Χρήσιμες συμβουλὲς

Πάει δυστυχῶς ἡ ἐποχὴ ποὺ εἶχε πέραση ἡ σεμνότης. Τώρα κάθε ἄνθρωπος ποὺ εἶναι σεμνὸς παραγκωνίζεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς εἶναι πολὺ σκληρός, οἱ δυσκολίες αὔξησαν καὶ οἱ ἀνάγκες τοῦ βίου ἔγιναν πιὸ αἰσθητές. Ὑπ' αὐτὰς λοιπὸν τὰς συνθήκας τὸ ντροπαλὸ κορίτσι δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ θέση στὴν κοινωνία. Χρειάζεται νὰ εἶναι γυναίκα γερή, ὁπλισμένη μὲ θάρρος καὶ δραστηριότητα γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀντεπεξέλθῃ. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητος.

Κουζίνα

Σβίγγοι μὲ σιρόπι.—Γιὰ νὰ γίνουν σβίγγοι γιὰ 6—8 ἄτομα ἀπαιτοῦνται τὰ ἑξῆς : 125 δρ. νερό, 80 δρ. ἀλεῦρι, 30—35 δρ. βούτυρο, 1 δρ. ἁλάτι, 6 αὐγὰ 1 μασοῦρι κανέλλα ἢ φλοῦδα λεμονιοῦ. Γιὰ τὸ σιρόπι δὲ ποὺ γίνεται ὅπως συνήθως χρειάζονται 80 δρ. ζάχαρη, 100 δρ. νερό.

Βάζομε σὲ μία κατσαρόλα τὸ νερό, τὸ ἁλάτι, τὸ βούτυρο καὶ τὴν κανέλλα, τ' ἀφίνομε στὴ φωτιὰ νὰ πάρουν βράσι καὶ μετὰ 1—2 λεπτὰ βγάζομε τὴν κανέλλα καὶ ρίχνομε μέσα τὸ ἀλεῦρι ἀφοῦ τραβήξομε λίγο τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ ἀνακατεύομε γιὰ νὰ μὴ σβολιάσῃ. Μετὰ ξαναβάζομε στὴ φωτιὰ καὶ ἐξακολουθοῦμε τὸ ἀνακάτεμα ὥσπου νὰ γίνῃ ἡ πάστα μία μᾶζα πηκτὴ καὶ ἐλαστική. Ἀφίνομε νὰ κρυώσῃ λίγο καὶ βάζομε ἕνα—ἕνα τὰ 6 αὐγὰ ἐξακολουθοῦντες τὸ ἀνακάτευμα. Ἑτοιμάζομε φριτοῦζα μὲ βούτυρο τοὺς τηγανίζομε κουταλιὲς—κουταλιὲς καὶ περιχύνομε μὲ τὸ σιρόπι.

ἡ ἀλληλογραφία μας

Νεαρὸν Ἄγριον.— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια, ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι ἔχω ὑποχρέωσιν νὰ ἐξυπηρετῶ τοὺς ἀναγνώστας μου ἀφοῦ αὐτοὶ μὲ περιβάλλουν μὲ τόση συμπάθεια κι' ἐμπιστοσύνη; Τὰ ἐπισκεπτήρια δὲν εἶναι ἀπαραίτητα τὸ Πάσχα, ἀλλὰ μιὰ εὐγένεια ποὺ δὲν βλάπτει. Γιὰ τὸ χαρακτῆρα σας δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράγματα. Διαβλέπω ἕνα ἤρεμο μέλλον καὶ θαυμάζω τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ὑπομονὴ ποὺ δείχνει τὸ γράψιμό σας.

Μ. Μαλλές.— Εὐχαρίστως τὸ δέχομαι καὶ ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι Κλεοπάτρας 55 Καλλιθέα.

Α. Δ. Χ.— Αὐτὸ τὸ φάρμακο ποὺ ἀναφέρετε δὲν εἶναι κακό, ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα αὐτὴ τὴ σκευασία:

Huile de cade 2 gr. Teinture de quillaya 20 gr. Eau 80 gr.

Ἀφοῦ τὴν χρησιμοποιήσετε ἕνα μῆνα μοῦ γράφετε, πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε ὅτι ἡ πιτυρίδα δὲν ἐξαλείφεται εὔκολα.

Νέον XXXX. — Μόνον μὲ ἰδιαίτερα γράμματα ἀπαντῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Καινούργιαν Νοικοκυράν.—Δυστυχῶς ἀγαπητή μου, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σὲ τόσα πολλὰ ἐρωτήματα, γιατὶ θ' ἄφινα ἀναπάντητα ὅλα τὰ ἄλλα γράμματα. Ἀπαντῶ λοιπὸν σὲ τρία καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπόλοιπα εἰς τὸ προσεχές: 1) Πάει μονόγραμμα μόνον στὰ μαντήλια. 2) Τὸ καλοκαῖρι ἂν θέλετε ἀντικαθιστᾶτε τὰ κουρτινάκια καὶ τὶς κουρτίνες μὲ στὸρ τούλινα. 3) Γιὰ τὰ κρεββάτια βαμβακερὲς κουβέρτες ἀνοικτόχρωμες.

Ἐλμάνς, Ἀργοστόλιον.—Δυστυχῶς δὲν καταλαβαίνω τὶ θέλετε νὰ πῆτε. Πῶς ἀνοίγει τὸ πρόσωπό σας, ἐξηγηθῆτε.

Ν. Ε.— Ἀφοῦ τὸ μάθατε ἀργά, βάλετε μόνον γκρὶ καὶ ὄχι μαῦρα ἢ καὶ μαῦρο στὸ μανίκι γιὰ 3 μῆνες.

Πουλὶ ζευγαρωμένο.— Αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ κάμετε εἶναι γελοῖο. Δὲν γίνεται. Σᾶς εὔχομαι κάθε εὐτυχία.

Παυσανίαν.— Γιὰ τὴν πιτυρίδα ὅτι γράφω στὸν Α.Δ.Χ. Μπριγιαντίνη κατὰ [illegible] Κοτύ, ἡ χρῆσις της εἶναι συνήθης.

[illegible] Β.— Δὲν λευκαίνει ἡ ἐπιδερμὶς μὲ τίποτε, οὔτε τὰ μαλλιὰ [illegible]. Γιὰ τὰ σπυριὰ πίνετε κάθε πρωῒ μιὰ κουταλιὰ μαγιὰ τῆς μπύρας λυωμένη σὲ ἕνα ποτῆρι κρασιοῦ νερὸ χλιαρό. Πούδρα χρησιμοποιεῖτε τὴν Ρέον.

Μάτα Χάρι.— Λυποῦμαι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κάτι γιὰ νὰ μὴ κοκκινίζετε σὰν συγκινεῖσθε ἢ ὅταν ντρέπεσθε. Μὴ ξεχνᾶτε ἄλλως τε ὅτι «κάλλιστον χρῶμα τὸ τῆς αἰδοῦς ἐρύθημα».

Α. Παν. Καρδίτσαν.— Γιὰ τὴν πιτυρίδα ὅτι γράφω στὸν Α.Δ.Χ. Γιὰ τὰ μάτια καταλληλότερος εἶναι ὁ ὀφθαλμίατρος. Σαπούνι Κρητικὸ ἁγνὸ ἢ «Ἑλληνικὸ» Ἀλεπουδέλη ἀπομίμησι Μασσαλίας.

Ἐρατὼ Π. Βέρροια.— Γιὰ τὴν δική σας πιτυρίδα ποὺ εἶναι λιπαρά, λούσιμο συχνὸ καὶ φριξιὸν κάθε βράδυ ἢ πρωῒ μὲ τὸ κάτωθι:

Alcool 200 gr. Sublimé 0,30. Acide Salicylique 1 gr. Resorcine 1 gr.

Τὸ κτένι δὲν κάνει τίποτε. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα συμπαθητικὰ λόγια σας καὶ γιὰ τὴ μεγάλη σας ἐκτίμησι.

Μάρθαν, Πειραιᾶ.— Πολλοὺς κορσέδες κάνουν στὸ φαρμακεῖο «Μινέρβα», Σταδίου 15, πλάι στὸ Ἀττικόν. Ἐκεῖ θὰ μπορούσατε νὰ κάμετε τὴ ζώνη ποὺ σᾶς χρειάζεται. Γιὰ σαπούνι προτιμήσατε τὸ «Κάντουμ». Ὅσο γιὰ νὰ γίνετε ξανθή, ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ σᾶς δώσω τέτοια συμβουλή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ξένα ἀριστουργήματα

Τὸ μνημονικὸ τῆς κ. δουκίσσης

Νταίζυ Χόρν

ΠΑΝΤΟΥ ὅπου ξεπρόβαλλε τὸ ξανθοκόκκινο κεφάλι τῆς δουκίσσης Γεωργίνας, ἡ αἴσθηση ἦταν γενική. Τὰ σχόλια κι' οἱ ψίθυροι ἔδιναν κι' ἔπαιρναν. Ἕνα σωρὸ φῆμες διαδίδονταν. Ὁ λόρδος Οὐήλμορ εἶχε πάρει, λέει, μιὰν ἰσχυρὴ δόση βερονὰλ γιὰ χάρη της. Ὁ πλοίαρχος Χόλλυ, ὁ διάσημος ἀεροπόρος ποὺ διέσχισε ἐπανειλημμένως τὸν Ἀτλαντικὸ, ἀπελπισμένος ἐπειδὴ ἡ δούκισσα εἶχε ἀποκρούσει τὸν ἔρωτά του, ἄρχισε, λέει νὰ κάνῃ ἐπίτηδες ἕνα σωρὸ ἐπικίνδυνα γυμνάσια, ὥσπου ἔπεσε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του καὶ τσακίσθηκε. Ὅσο δὰ γιὰ τὸ γώρισμα εὐτυχισμένων ἀνδρογύνων, αὐτὸ πιὰ ἐθεωρεῖτο ἡ σπεσιαλιτὲ τῆς δουκίσσης.

Ὅλοι θὰ πίστευαν, βέβαια πὼς ἡ Γεωργίνα ξετρέλλαινε τοὺς θαυμαστάς της μὲ τὸν συγκρατημένο κι' ἀκατάδεκτο τρόπο της. Ἀλλά, ὄχι, τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ἡ δούκισσα εἶχε μιὰ πολὺ παράξενη μέθοδο γιὰ νὰ παίρνῃ τὰ μυαλὰ τῶν ἀνδρῶν. Χήρα ἑνὸς δουκὸς, ὄμορφη, πλουσία καὶ νεωτάτη, ἀποτελοῦσε παντοῦ στὸ τερραὶν τοῦ γκὸλφ καὶ τοῦ τέννις, τὸ κέντρο ὅλης τῆς παρέας. Τὰ μάτια της ξετρέλλαιναν ὅλους τοὺς ἄνδρες, ἀπὸ τὸν πιὸ νεαρὸ δανδῆ ὥς τὸν πιὸ ἀσθματικὸ γέρο. Ὅλοι ἔτρεχαν κοντά της, ὅλοι ἔνοιωθαν τὴν ἀληθινὰ μαγνητικὴ δύναμη, ποὺ ἀσκοῦσε πάνω τους ἡ παράξενη αὐτὴ γυναίκα. Ὅταν ἡ Γεωργίνα τύχαινε νἆναι στὰ κέφια της, τότε ἔρριχνε μιὰν ἐρευνητικὴ ματιὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους κυρίους, μιὰ ματιὰ ἐπίμονη καὶ γεμάτη νόημα. Κι' ὁ κύριος μποροῦσε νἆναι βέβαιος ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν ματιά, πὼς σὲ λίγο θὰ δοκίμαζε μιὰν ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες εὐτυχίες τῆς ζωῆς του.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει τὶς συνήθειες τῆς δουκίσσης. Ἦταν πιστὴ στὸ δόγμα της: «Φλέρτ; Ὢ γιές! Γάμο; Ὢ νόου!» Καὶ σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ χαιρόταν τὴ ζωή της. Καὶ ἦταν πιὰ κοινὸ μυστικό, πὼς ἡ δούκισσα Γεωργίνα συνήθιζε νὰ δίνῃ στὸν ὅρο «φλέρτ» μιὰ πολὺ τολμηρὴ καὶ εὐρύτατην ἑρμηνεία.

Ὅταν ὅμως ὁ κύριος, ποὺ τοῦ εἶχε ρίξει τὴν συνθηματικὴ ματιά της κι' εἶχε δοκιμάσει ἐν συνεχείᾳ τὰ θέλγητρά της, συναντοῦσε τὴν ἄλλη μέρα τὴν δούκισσα κι' ἔτρεχε μ' ἕνα χαμόγελο κοντά της, βέβαιος πὼς ἡ χθεσινὴ εὐτυχία του θὰ εἶχε κάποια συνέχεια, ἡ δούκισσα γύριζε καὶ τὸν κύτταζε ἔκπληκτη καὶ ἀγέρωχη.

—Ἀλλά, δούκισσα, ἀκριβῶς χθὲς δὲν συναντηθήκαμε στῆς λαίδης Ὄσμπορν;

Ἡ Γεωργίνα φαινόταν σὰν νἄπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανό.

—Εἶναι δυνατόν, δούκισσα, νἄχετε τόσο ἀσθενικὸ μνημονικό;!

Κι' ἡ δούκισσα, ἀνασηκώνοντας τέλος τὰ μεγάλα της βλέφαρα, ἔλεγε:

—Σᾶς βεβαιώνω μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμηθῶ!

Καὶ τότε ὁ ἄτυχος κύριος, νομίζοντας πὼς εἶναι ὀχληρὸς, ἀναγκαζόταν νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ ὄμορφη περιπέτεια, ποὺ εἶχε ζήσει τὴν προηγουμένη, ἦταν ἕνα ὄνειρο ἢ μιὰ φαντασιοπληξία του.

Πολλοί, ἀναγνωρίζοντας πὼς εἶχαν γίνει ἁπλὰ ὄργανα μιᾶς στιγμιαίας ἰδιοτροπίας τῆς δουκίσσης, τραβοῦσαν ἀδιάφοροι τὸν δρόμο τους. Ἄλλοι ὅμως τὤπαιρναν κατάκαρδα, γιατὶ τίποτα δὲν κοστίζει περισσότερο στὸν ἄνδρα ὅσο τὸ πλήγωμα τῆς ματαιοδοξίας του. Καὶ φυσικὰ ὁ καθένας ἐνόμιζε πὼς θἆταν αὐτὸς ἡ ἐξαίρεση τοῦ κανόνος κι' ἔτσι τὰ θύματα τῆς Γεωργίνας ἔπεφταν ὁλοένα μπροστὰ στὰ πόδια της. Μά, καθὼς εἴπαμε, τὴν ἄλλη μέρα ἡ δούκισσα δὲν θυμόταν τίποτα κι' ἔβλεπε τὰ θύματά της μὲ τὴν παγερὴ ἐκείνη ἀδιαφορία, ποὺ συνήθιζε νὰ βλέπῃ ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη τοὺς παληοὺς ἐραστάς της. Κάποτε ἡ δούκισσα εἶπε σὲ μιὰ γρηὰ κόμησσα, σὰν νἄθελε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τακτική της:

—Πόσο συχνὰ οἱ ἄνδρες παραπετοῦν ἐμᾶς τὶς γυναῖκες σὰν τίποτα παληά, σχισμένα γάντια; Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν κάνουν κι' οἱ γυναῖκες τὸ ἴδιο μαζί τους;

Μὰ ἡ γρηὰ κόμησσα ἐκούνησε μὲ ἀποτροπιασμὸ τὸ κεφάλι της. Δὲν μποροῦσε ἢ δὲν ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὴν φιλοσοφία τῆς Γεωργίνας.

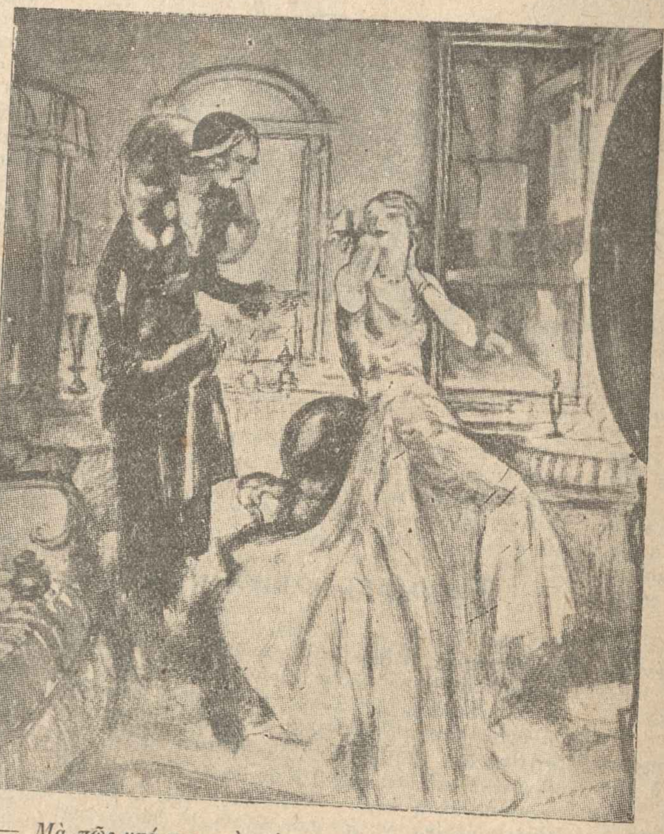

— Μὰ πῶς μπόρεσες νὰ κάνῃς μιὰ τέτοιαν ἀνοησία ! . . .

Ἐννοεῖται πὼς ἡ τακτικὴ τῆς δουκίσσης εἶχε γίνει τὸ ἀγαπημένο θέμα ὅλων τῶν συζητήσεων τῶν κοσμικῶν κέντρων. Κι' ὅλος ὁ κόσμος, σχολιάζοντας τὴν Γεωργίνα, δὲν παρέλειπε νὰ μιλῆ καὶ γιὰ τὸν νεαρὸ γραμματέα της, τὸν Λίονελ Μέρσμαν. Ὡστόσο ὁ κόσμος εἶχε ἄδικο, ἐπειδὴ ἡ δούκισσα δὲν χρησιμοποιοῦσε τὸ ὄμορφο ἐκεῖνο παληκάρι παρὰ μόνο γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τῆς ἀλληλογραφίας της. Ὁ Λίονελ ἦταν ὁ διακριτικὸς συνοδὸς τῆς ἐπικίνδυνης αὐτῆς γυναίκας κι' ὁ ἀκούσιος μάρτυς ὅλων τῶν περιπετειῶν της. Ἔβλεπε τοὺς διαφόρους κυρίους νὰ ἐγκαταλείπουν νικηταὶ τὸ μπουντουάρ της καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, νὰ τριγυρίζουν νικημένοι ἀπαρηγόρητοι κάτω ἀπὸ τὴν ἔπαυλή της. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, πῶς ἐπὶ τέλους δὲν εἶχε κατορθώσει κανεὶς νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν καρδιὰ αὐτῆς τῆς μάγισσας. Μὲ τὸ νὰ συλλογιέται, ὅμως ὁλοένα ὁ Λίονελ τὶς περιπέτειες τῆς κυρίας του, τὰ κατάφερε στὸ τέλος νὰ τὴν ἐρωτευθῆ κι' ὁ ἴδιος. Ὡστόσο εἶχε τὴν βεβαιότητα πὼς τὸ πάθος του θὰ τὴν ἐπιβ χτες ὁλόκληρες καθόταν ἄγρυπ σχεδίαζε χίλια δυὸ στὸ μυαλό του νικοῦσε τὴν ψεύτικη ἐκείνη ἀδιαφ Κι' ὅταν τέλος θὰ σηκωνόταν νὰ τ καταλείψῃ. αὐτή, ἡ ἀγέρωχη καὶ θἄπεφτε συντριμμένη στὰ πόδια το συλλογιζόταν τὶς νύχτες του ὁ Λίον σμαν, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾶ νὰ τ στηρευθῆ τὸ πάθος του. Ὡστόσο ὅμ τέστρωσε τὸ σχέδιό του.

Ἡ δούκισσα, ἐν τῷ μεταξὺ δὲν νὰ προσέχῃ τὴν ταραχὴ τοῦ Λίον μεταχειριζόταν σὰν ἕνα καλόκαρδ κάρι κι' ἐξακολουθοῦσε ἀξένοιαστη της. Κι' ἔπειτα, τὴν ὥρα τῆς γασίας τους τὸν κύτταζε μ' σο γοητευτικὸ τρόπο, ποὺ θὰ εἶχε κάθε λόγο νὰ πιστ μιὰ μέρα τὄνειρό του θὰ πραγματικότης.

Ἕνα πρωῒ ἡ δούκισσα στὴν ταράτσα τοῦ πάρκου τ προγευμάτιζε μὲ δυὸ ἐκλεκτο σκέπτας της, ἕνα ναύαρχο λόρδο. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε, τὰ κελαϊδοῦσαν καὶ ἡ Γεωργίνα περίφημο κέφι. Ξαφνικὰ ἦρθε ονελ ἀπὸ τὸ σπίτι. Πλησιάσ τος τὴν δούκισσα, ἔσκυψε μὲ ρότητα πάνω της καὶ τῆς ε

—Ὡραῖα δὲν περάσαμε μου, τὴ χθεσινή μας νύχτα;

Ὁ ναύαρχος μὲ τὸ λόρδο μιὰ ματιὰ γεμάτη νόημα. Ἡ Γ γίνα ὅμως σηκώθηκε, τρέμοντας ἀγανάκτηση.

—Τρελλαθήκατε;

—Εἶμαι τρελλὸς μαζί σου! πάντησε ὁ νέος, ποὺ οἱ ματ τρυπάνιζαν ἐπίμονες τὴν μένη δούκισσα.

Τὰ δάκτυλα τῆς Γεωργίνας σαν τὸ κουδοῦνι, ποὺ ἦταν στὸ τραπέζι.

—Ἔχετε ἀπολυθῆ φυσικὰ τὴν ὑπηρεσία μου. Δὲν βρίσκω μιὰν ἄλλη ἀπάντηση. Φύγετε σᾶς ἀναγκάσουν οἱ ὑπηρέτες

Μὰ ὁ Λίονελ ἔβαλε κάτι νευρικὰ γέλια.

—Ἄ, τώρα ἔρχεται ἡ στερ φράση σου: «Μοῦ εἶναι ἀδύνατ θυμηθῶ!» Ὅμως σὲ μένα δὲν τόπο ἡ πόζα σου. Ἄς τὸ μάθουν λοι. Νά! Τὸ φωνάζω: Ἡ γυναίκα ἀνάπτησε, ἡ δούκισσα εἶναι ἐρωμένη Θά...

Μὰ δὲν τέλειωσε, γιατὶ ἔπεσε χάμ δυνατοὺς σπασμούς.

Φυσικὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔκανε τὸν της σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. Ἡ Γ εἶχε ἐκτεθῆ τρομερά.

Ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἡ λαίδη Ὄσμπορν, ἡ καλλίτερη φίλη της, πε μὲ κάποιαν ἐπιτίμηση:

—Μὰ πῶς μπόρεσες νὰ κάνῃς τοιαν ἀνοησία! Τὸ μάτι σου δὲν ποτὲ καὶ φρόντιζες πάντα νἄχης ψίες μόνο μὲ τζέντελμεν.

—Ἄχ, Μαίρου, ἀπήντησε τότε ἡ Γ γίνα μὲ δάκρυα. ξέρεις πῶς ἀπὸ κρύβω κανένα μυστικό μου. Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ τραγικώτερο. Κι' ἂν τώσης ἀκόμα, αὐτὴ τὴν φορὰ πράγματι, ἀδύνατον νὰ θυμηθῶ!

ΝΤΑΙΖΥ ΧΟΡ

Ὁ γάμος

Κουβέντιαζαν γιὰ τὸ αἰώνιο γυναικεῖο ζήτημα.

—Εἶναι περίεργα αὐτὰ τὰ κορίτσια τῆς σημερινῆς ἐποχῆς! ἔλεγε ὁ Γιαννάκης, ἕνας νέος λίγο παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρονῶν, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὶς ἐρωτικές του κατακτήσεις. Ἅμα μπλέξῃ κανεὶς μ' αὐτά, εἶναι κίνδυνος—θάνατος.

—Γιατί; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι, ποὺ εἶχαν, φαίνεται, διαφορετικὴ γνώμη.

—Μὰ εἶναι νὰ ρωτᾶτε μωρὲ παιδιά! Ἡ πρώτη κουβέντα ποὺ θὰ σοῦ πῆ ἕνα κορίτσι μόλις τοῦ πῆς ὅτι τὸ ἀγαπᾶς εἶναι: «Πότε θὰ μὲ πάρῃς;» Αὐτὸς ὁ γάμος μπαίνει στὴ μέση καὶ σοῦ χαλάει ὅλο τὸν ἔρωτα. Σὲ κάθε ραντεβοῦ ποὺ ἔχεις μὲ μιὰ κοπέλλα, δὲν ἀκοῦς τίποτ' ἄλλο παρὰ τὴν λέξη «γάμος». Ἐὰν τῆς μιλᾶς γιὰ τὸ πάθος τῆς καρδιᾶς σου, ἐκείνη σοῦ φέρνει τὸ γάμο. Τῆς μιλᾶς ἀκόμα γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ νέου κομήτη, γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ Ὁμήρου, γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση, γιὰ κάθε ἄλλο τέτοιο ζήτημα τέλος πάντων, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν παντρειά, γιὰ ν' ἀποφύγῃς αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸ θέμα κι' ἐκείνη σοῦ φέρνει μὲ τρόπο τὴ συζήτηση στὸ φλέγον ζήτημα: «Πότε θὰ μὲ ζητήσῃς; Πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος μας; Ποῦ θὰ κάνωμε τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος»; Εἶναι λοιπὸν, νὰ σὲ πιάνῃ ἀπελπισία, ἢ δὲν εἶναι;

—Καὶ δὲν τὶς κοροϊδεύεις καϋμένε, παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα. Πὲς τους ναί, παίρνε τὸν καιρό σου μαζί της κι' ἔπειτα, ὅταν τὶς βαρεθῆς, τὶς ἀφίνεις. Γι' αὐτὸ σκᾶς!

—Μιὰ κουβέντα εἶναι αὐτὴ βρὲ Τάκη. Ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς τὸ πῆς, μήπως θὰ πάψουν ποτὲ αὐτὴ τὴ διαβολοκουβέντα! Τότε εἶναι ποὺ τὸ πρᾶγμα παίρνει ἐκνευριστικὴ μορφή. Γιατί, μόλις γελαστῆς καὶ δώσῃς τέτοια ὑπόσχεση, ἀρχίζει τὸ «πότε».— Μὰ παιδί μου, περιμένω νὰ φτιάξουν τὰ οἰκονομικά μου.—Καλά, ἔλα δῶσε ἕνα λόγο στὸ σπίτι καὶ ἅμα διορθωθοῦν τὰ οἰκονομικά σου μὲ παίρνεις. Ἐγὼ περιμένω. Κι' ἔπειτα, ἔστω. Δίνεις αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση γιὰ χορτίδια. Ἂν σὲ δῆ ὅμως ὁ μπαμπᾶς ἢ κανένας συγγενὴς τοῦ κοριτσιοῦ μαζί; Τότε ἀρχίζει τὸ κυνηγητό... Εἶναι κατάστασις λοιπὸν αὐτή; Νὰ μὴ μπορῇς νὰ ἐρωτευθῆς, χωρὶς ν' ἀντιμετωπίζῃς τὸ μπαμπούλα τοῦ Ἡσαΐα χόρευε; Γιὰ πές τε μου σᾶς παρακαλῶ τὶ νὰ κάνῃ κανείς;

—Καλὰ νὰ τὰ παθαίνετε! πετάχτηκε ξαφνικὰ ἕνας ἄλλος νέος ἀπὸ τὴν παρέα. Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ πέφτετε στὰ κοριτσάκια; Δὲν τὸ ξέρετε πὼς θἄχετε φασαρίες; Ἐγώ, ἀγαπητοί μου, ἔχω λύσει αὐτὸ τὸ ζήτημα μ' ἕνα θαυμάσιο τρόπο.

—Ποιὸν βρὲ Γιάννη; ρώτησαν ὅλοι μ' ἐνδιαφέρον.

—Ἁπλούστατα: Ρίχνομαι σὲ παντρεμένες! Ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ κίνδυνος τοῦ γάμου μ' ἔκανε νὰ στείλω στὸ διάβολο τὰ κοριτσόπουλα καὶ νὰ πέσω στὶς κυρίες. Εἶμαι ἐξησφαλισμένος. Μιὰ γυναίκα παντρεμένη δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ σοῦ ζητήσῃ γάμο! Εἶν' ἔτσι ἢ δὲν εἶναι;

—Ἔτσι εἶναι! ἐπεδοκίμασεν ἡ παρέα.

—Λοιπόν, ἀφίστε κι' ἐσεῖς τὶς ἀνύπαντρες καὶ ριχτῆτε στὶς παντρεμένες. Σ' αὐτὲς βρῆκα τὴ σωτηρία μου κι' ἔτσι τώρα εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ... Τώρα τἄχω μὲ μιὰ παντρεμένη πρώτης τάξεως καὶ περνάω φίνα!

= □ =

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γινόταν αὐτὴ ἡ κουβέντα πέρασαν τέσσερις μῆνες. Κι' ἕνα βράδυ, ὁ Γιάννης, ὁ κατακτητὴς τῶν κυριῶν, ἦρθε στὴν παρέα καὶ εἶπε:

—Παιδιά, μεθαύριο σᾶς προσκαλῶ στοὺς γάμους μου!

—Τί; Πῶς Στοὺς γάμους σου; ἔκαναν ὅλοι μ' ἀνοιγμένο στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξη. Παντρεύεσαι;

—Ναί...

—Μὰ ἐσὺ ἔλεγες ὅτι ἀποφεύγεις τὰ κορίτσια...

—Ξέρετε τὶ συνέβη βρὲ παιδιά; θυμόσαστε ποὺ σᾶς ἔλεγα γιὰ κάποια παντρεμένη;

—Ναί!... Λοιπόν;

—Λοιπόν... Μιὰ μέρα μᾶς ἔπιασε ὁ ἄντρας της ἐπ' αὐτοφώρω... Αἴ... Τὰ παρακάτω τὰ καταλαβαίνετε. Τὴ χώρισε ἀμέσως. Κι' ἐγώ, φυσικά, ἀφοῦ τὴν ἐξέθεσα τὴ γυναίκα καὶ χώρισε ἐξ αἰτίας μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος σήμερα νὰ τὴν παντρευτῶ. Καὶ μεθαύριο γίνονται οἱ γάμοι μου. Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ λείψετε!...

—Θἄρθουμε βέβαια νὰ σὲ συλλυπηθοῦμε.

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Καὶ μιὰ συμβουλή: ἂν θέλετε ν' ἀποφύγετε τὸ γάμο, μακρυά... ἀπ' τὶς παντρεμένες!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Τὸ ρεσιτάλ

τοῦ κ. Γεωργίου Μαμμέλη

Ὁ κ. Γ. Μαμμέλης, ὕστερ' ἀπὸ τεσσάρων χρόνων σπουδὲς στὸ Παρίσι, μᾶς ἔδωσε πρὸ ἡμερῶν στὰ «Ὀλύμπια» τὸ πρῶτο ρεσιτάλ του.

Ὅσοι παρευρέθησαν στὸ ρεσιτὰλ αὐτὸ τοῦ νεαροῦ βιολιστῆ—καὶ παρευρέθησαν πολλοὶ—εὑρέθησαν μπροστὰ σὲ μιὰν ἀποκάλυψη ἑνὸς ἀληθινοῦ μουσικοῦ ταμπεραμέντου.

Ὁ κ. Γ. Μαμμέλης ἐξετέλεσε μὲ θαυμαστὴ maitrise τὸ πρόγραμμά του ποὺ περιελάμβανε ἔργα Μπάχ, Μπετόβεν, Μπρὰμς καὶ Κράϊσλερ, καὶ προϋπέθετε σταθερὴ δοξαριὰ καὶ μεγάλη πεποίθηση στὴν ἀπόδοσή του.

Καὶ δὲν μᾶς διέψευσε.

Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματός του, ποὺ περιελάμβανε τὸ «Κονσέρτο ἂν λα μινὲρ» τοῦ Μπάχ, τὴν «Ρομὰνς ἂν φὰ» τοῦ Μπετόβεν καὶ τὴν «Ἄρια» τοῦ Μπάχ, τὸ ἀπέδωσε μὲ ἁπλῆν ἀλλὰ καὶ ἁπαλὴν μουσικὴν διάθεσιν, ἰδίως τὴν «Ρομάνς», ὅπου ἡ λυρικὴ γλυκύτης τοῦ Μπετόβεν βρῆκεν ἕναν ἀκριβῆ ἑρμηνευτήν.

Στὸ δεύτερο μέρος τοῦ προγράμματος, ὁ κ. Γ. Μαμμέλης φανέρωσε ὅλη τὴν ἠχητικὴν δυναμικότητά του καὶ μᾶς ἀπεκάλυψε τεχνικὲς ἀρετὲς σπάνιες γιὰ ἕναν καλλιτέχνη τῆς ἡλικίας του.

Ἡ «Deuxième Mazurka» τοῦ Βιενιάβσκυ, τὸ «Βὰλς» τοῦ Μπρὰμς καὶ τὸ «Schön Rosmarin» τοῦ Φρίτς Κράϊσλερ ἐξετελέσθησαν μὲ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν.

Οἱ συνθέσεις τοῦ ἰδίου «Air Espagnol» «Βὰλς» καὶ «Καντάτ», ἐκτελεσθεῖσαι μὲ πρωτοφανὲς «μπρίο», ἀπεκάλυψαν στὸ πρόσωπον τοῦ κ. Γ. Μαμμέλη ὄχι μόνον ἕνα θαυμάσιον ἐκτελεστήν, ἀλλὰ καὶ ἐμπνευσμένον μουσικοσυνθέτην, τὸν ὁποῖον ἔσπευσε νὰ καταχειροκροτήσῃ τὸ κοινὸν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ.

Ὁ κ. Γ. Μαμμέλης εἶναι ἕνας εὐαίσθητος καλλιτέχνης, ποὺ ἔχει πάρει ἀπὸ τὸν πατέρα του—τὸν γνωστὸ κι' ἐμπνευσμένο ποιητή—ὅλη τὴν μουσικὴ εὐαισθησία του καὶ τὴν λυρικὴ ἔμπνευσί του.

Εἶναι ἕνα ταλέντο ποὺ τὸ μέλλον τοῦ χαμογελᾶ μὲ τὶς μεγαλείτερες ὑποσχέσεις.

ΜΑΞ

Τὸ «Ξεκίνημα»

...Ἐκυκλοφόρησε καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ περίπτερα, κομψότατο σὲ ἐμφάνιση καὶ πλουσιώτατο σὲ ὕλη τὸ 4ο τεῦχος τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ τῶν νέων «Ξεκίνημα».

Ξεχωρίζουμε συνεργασία Μυρτιώτισσας, Γ. Βαφοπούλου, Γ. Πιερίδη, Μ. Θαλασσινοῦ, Ρίτας Μπούμη, Φ. Γιοφύλλη, Μιχ. Χαννούση, Λ. Πριονιστή, Ν. Τουτουντζάκη Στ. Στανέλου κ. ἄ.

Τὸ «Ξεκίνημα» ἀποτελεῖ μιὰ σοβαρώτατη προσπάθεια τῶν νέων μας.

Φιλολογικὰ θέματα

ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΚΡΗΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ἡ Βυζαντινὴ λογοτεχνία δὲν γνώρισε τὸ δρᾶμα μὲ τὴν ἀρχαία του σημασία, ἂν καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι βρίσκει κανεὶς ἀπομιμήσεις τῆς κλασσικῆς τραγωδίας. Τὸ θέατρο ποὺ ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους εἶχε χάσει τὸν δημιουργικὸ χαρακτῆρα, ἔγινε στὸ Βυζάντιον, ἀπὸ τὴ Ρωμαϊκὴ καὶ τὴν Ἰταλικὴ ἐπίδραση ἕνα ἐπιπόλαιο μέσον διασκεδάσεως.

Πρώτη ἡ Κρήτη στὸν 16ον αἰῶνα παρουσιάζει ἔργα ποὺ μποροῦμε νὰ τὰ ποῦμε ἀριστουργήματα.

Τὸ πιὸ παληὸ γνωστὸ σὲ μᾶς εἶναι ἡ «Θυσία τοῦ Ἀβραάμ». Εἶναι ἕνα «μυστήριον» (ἡ ἀπὸ σκηνῆς ἀναπαράστασις ἐπεισοδίων τῆς παλαιᾶς ἢ νέας Διαθήκης) γραμμένο σὲ 1154 δεκαπεντασύλλαβους στίχους.

Ἡ παλαιότερη γνωστὴ ἔκδοσή του εἶναι τῆς Βενετίας, καμωμένη στὸ 1535.

Ἕνα ἄλλο δρᾶμα νεώτερο καὶ κατώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο εἶναι ἡ «Ἐρωφίλη» τοῦ ποιητῆ Γ. Χορτάκη. Ἐγράφη στὶς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰῶνος.

Ἡ Ἐρωφίλη εἶναι ἕνα ματωμένο δρᾶμα:

Ὁ Φιλόγονος, βασιληᾶς τῆς Αἰγύπτου, ἀνάθρεψε μαζὶ μὲ τὴν κόρη του Ἐρωφίλη ἕνα παιδὶ πριγκηπικῆς καταγωγῆς, ποὺ ἀργότερα ἔγινε μεγάλος στρατηγὸς καὶ νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιληᾶ. Τὸν τιμᾶνε ἐξαιρετικὰ ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐρωφίλη τὸν ἀγαπᾶ καὶ παντρεύεται κρυφὰ μαζί του. Τὸ μαθαίνει ὁ Φιλόγονος καὶ διατάζει νὰ τὸν θανατώσουν. Ἔπειτα βρίσκει τὴν κόρη του καὶ τῆς λέει ὅτι δέχεται νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος καὶ τῆς προσφέρει μὲ τὰ χέρια του, ὡς γαμήλιο δῶρο, τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια τοῦ ἀντρός της. Ἡ Ἐρωφίλη ἀπελπισμένη αὐτοκτονεῖ. Ὁ φονηᾶς δὲν ἔχει ὅμως καλλίτερη τύχη. Ἡ νουνὰ τῆς Ἐρωφίλης μὲ τὴ συνοδεία της πέφτουν ἐπάνω στὸν Φιλόγονο καὶ τὸν σκοτώνουν. Στὸ τέλος τοῦ ἔργου φαίνεται ἡ σκιὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλόγονου, (ποὺ εἶναι θῦμα κι' αὐτός), ποὺ σέρνει στὸν ᾅδη τὸ πτῶμα του γιὰ τὴν αἰώνια τιμωρία.

Τὴ φριχτὴ αὐτὴν ὑπόθεση, ποὺ ὁ Χορτάκης τὴν πῆρε ἀπὸ Ἰταλικὸ πρότυπο, τὴ δούλεψε μὲ τέχνη καὶ τὴ μαλάκωσε.

Στὰ διαλείμματα τῶν 5 πράξεων, ὑπῆρχαν ἰντερμέδια ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ δρᾶμα καὶ ποὺ διασκέδαζαν τοὺς θεατάς.

Ὁ διάλογος τοῦ ἔργου εἶναι ζωηρὸς καὶ πλούσιος σὲ ποιητικὲς εἰκόνες καὶ ἡ γλῶσσα ἔχει μεγάλη ποικιλία στὶς ἐκφράσεις. Τὸ δρᾶμα αὐτό, στὴν ἐποχή του σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἐρχόμαστε τώρα καὶ σ' ἄλλα ἔργα κατώτερα. Δὲν τοὺς λείπει βέβαια ἡ δραματικὴ πλοκὴ καὶ ἡ ποιητικὴ διάθεση. Εἶναι ὅμως πολύλογα καὶ κουράζουν μὲ τὸ μάκρεμα πολλῶν σκηνῶν.

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὁ «Ζήνων» ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἱστορία τοῦ ὁμωνύμου αὐτοκράτορα (474—491). Διαβάζοντάς το κανεὶς πλήττει. Παίχθηκε ἴσως στὸ 1669. Τῆς ἴδιας ἐποχῆς μὲ τὸν Ζήνωνα εἶναι καὶ δυὸ κωμωδίες: ὁ «Κύπαρης» καὶ ὁ «Στάθης».

Τὰ ἔργα ποὺ ἀναφέραμε, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἔχομε σὲ τυπωμένες ἐκδόσεις. Στὴ βιβλιοθήκη ὅμως τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας βρίσκονται διάφορα ἀνέκδοτα ἔργα. Ἕνα ἀπ' αὐτά, τὸ «Φορτουνᾶτον» ἐξέδωκε στὸ 1922, ὁ Στ. Ξανθουδίδης.

Γενικὸ συμπέρασμα: Τὰ παραπάνω ἔργα δὲν εἶναι μοναδικὲς προσπάθειες ἀτόμων, ἀλλὰ ὑπολείμματα μιᾶς πλούσιας παραγωγῆς. Κι' ἐκεῖνο ποὺ κάμει τὴν μεγαλείτερην ἐντύπωση εἶναι ἡ ἑνότης τῆς Κρητικῆς γλώσσας στὸν 16ον καὶ 17ον αἰῶνα, ποὺ μιλιώτανε σ' ὅλη τὴ μεγαλόνησο καὶ ἦταν εὐκολονόητη ἀπ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα.

Γ. Κ. ΖΩΓΡΑΦΑΚΗΣ

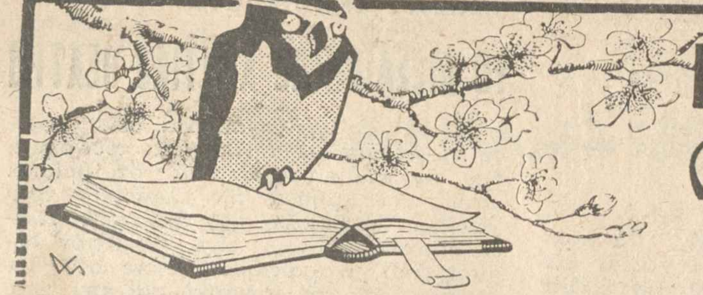

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Λάσπη

Βροχερὸ ἀπόγευμα. Δὲν τοὔκανε ὄρεξη νὰ διαβάσῃ. Ἦταν μελαγχολικός. Σηκώθηκε πλησίασε στὸ μεγάλο παράθυρο, καὶ κόλησε τὴ μύτη στὸ τζαμι. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε κανονικά, μονότονα ἀπάνω στὸ πεζοδρόμιο καὶ στὸ γεμᾶτο λάσπη δρόμο. Τὰ μάτια του κυττοῦσαν χαμηλά, σὲ ὡρισμένη κατεύθυνση. Παρατηροῦσε ἕνα σημεῖο τῆς λάσπης ποὔχε πάρει τὸ σχῆμα ἑνὸς παπουτσιοῦ. Σκέφθηκε: «Πρὶν ἀπὸ λίγο ὅταν ἄρχισε ἡ βροχὴ ἡ ἐπιφάνεια τῆς λάσπης ηταν ἐξαιρετικὰ λεία. Γυάλιζε περήφανα ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνες ἐπεκράτησε στὸ χῶμα ποὺ ἀντιστεκότανε. Θὰ νόμιζε ἴσως πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὕπαρξη ἀνώτερη ἀπ᾽ αὐτή.

«Πόσο ἄπειρη ἦταν ἀκόμα! Κάποιος διαβάτης πέρασε τρέχοντας γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ βροχή, πάτησε πάνω της καὶ τῆς ἔδωσε τὸ σχῆμα τοῦ παπουτσιοῦ του».

«Ὁ πρῶτος ἐξευτελισμός!»

Δὲν εἶχε τελειώσει τὶς σκέψεις του, ὅταν πέρασε τρέχοντας ἕνα ἁμάξι. Ἡ μιά του ρόδα πέρασε πάνω ἀπὸ τὴ λάσπη, τόσο ἀπότομα ποὺ τῆς ἔσπασε τὰ πλευρὰ καὶ τῆς ἔδωσε τὸ σχῆμα μιᾶς βέργας μὲ πλευρὲς κάθετες. Σχεδὸν ἀμέσως ἕνα αὐτοκίνητο ἄλλαξε τὸ σχῆμα της μὲ τὴ βοήθεια τῆς λαστιχένιας του ρόδας.

Ἔπειτα ἕνα ἄλογο τῆς ἔδωσε τὸ σχῆμα τοῦ πετάλου του.

Ἕνας φαντάρος τὸ σχῆμα τῆς ἀρβύλας του.

Καὶ τελευταῖα ξαναγύρισε στὸ πρῶτο της σχῆμα, χάρις στὰ χοντροπάπουτσα ἑνὸς χαμινιοῦ ποὺ πέρασε τσαλαπατώντας στὶς λάσπες καὶ τὰ νερά....

Ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ φοίνικα τοῦ πλαϊνοῦ κήπου ἦρθε κι᾽ ἔπεσε πάνω της καὶ τὴ σκέπασε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ἐξευτελισμούς............ Τὸ τζάμι εἶχε θολώσει ἀπὸ τὴν ἀναπνοή του.

Ξανακάθησε στὴ καρέκλα του κι᾽ ἀποτελείωσε τεμπέλικα τὴ μελέτη του....

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, μόλις ξύπνησε, θυμήθηκε τὸ χθεσινὸ δρᾶμα. Ἔτρεξε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῇ τί εἶχε ἀπογίνῃ ἡ πολύπαθη λάσπη. Φαινόταν πὼς ὁ ἀέρας ἔδιωξε ἀπὸ πάνω της τὸ φύλλο τοῦ φοίνικα, κι᾽ ἔτσι ὁ παγερὸς ἄνεμος τῆς νύχτας τὴν ἐξέρανε καὶ τὴν ἔκανε σὰν τὰ μοῦτρα ζαρωμένης γρηᾶς.

Καϋμένη λασποῦλα, ἦταν ὁ τελευταῖος σου ἐξευτελισμός!..

Κ. Κ.Λ.

=▣=

Τρελλοί

Ὦ, σεῖς τρελλοί! Δὲ σᾶς λυποῦμαι. Μόνο σᾶς φθονῶ
ὤ, σεῖς τρελλοί! ποὺ δύστυχους ὁ κόσμος σᾶς νομίζει,
χαρὰ κι᾽ ἀφροντισιὰν ὅλη σας τὴ ζωὴν ἀγγίζει
καὶ σ᾽ εὐτυχίας πλέετε γαλάζιο ὠκεανό

Τρελλοί, ὢ σεῖς τρελλοί! Πῶς σᾶς φθονῶ. Δὲ σᾶς λυπᾶμαι.
Ἡ τύχη σας εἶν᾽ ζηλευτὴ γιὰ μένανε, τρελλοί.
Τὴν εὐτυχία πιάσατε, τ᾽ ἄπιαστ᾽ αὐτὸ πουλί,
αὐτὸ ποὺ μεῖς αἰώνια καὶ μάταια κυνηγᾶμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

Ἐφιάλτης

Τὸ μακρυνό μου τὸ χωριὸ ποὔχει ἔρημες τὶς στράτες
τὴ μέρα οἱ κοῦκοι τὸ λαλοῦν, τὸ κλαίει ἡ κουκουβάγια
τόσο ποὺ νὰ ξαφνιάζωνται οἱ σπάνιοι διαβάτες
ἀπὸ τοὺς πένθιμους κρωγμοὺς ὅπου σκορπᾷ τὰ βράδυα.

Στὸ σπίτι μου τ᾽ ἀπόκεντρο, ποὺ πεῦκα τὸ μπλοκάρουν
περνοῦν οἱ μέρες μου φριχτές, κι᾽ ἔχ᾽ ἡ καρδιά μου βάρος·
τὶς νύχτες νοιώθω γύρω μου στοιχειὰ νὰ σουλατσάρουν,
στὴ ρημαγμένη μου φωλιά, λὲς θρόνιασεν ὁ Χάρος.

Μὰ δυὸ ἀγγελούδια καθ᾽ αὐγή, ἀπὸ ἀλάργη στράτα
ἔρχονται, μὲ ξαφνιάζουνε, μοῦ παίρνουν τὰ μυαλά·
κι᾽ ἀπὸ κοντά τους μάγισσα, σταράτη μαυρομμάτα
ποὔχει ψευτιὰ στὴν ὄψι της, φαρμάκι στὴ καρδιά...

ΑΝΣΟΥ

=▣=

Τὸ στυλό

...Καὶ τώρα φτωχό μου στυλὸ βρίσκεσαι κομματιασμένο, πεταμένο μὲ καταφρόνια μέρες τώρα ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου...

Πρὶν λίγες μέρες ζοῦσες μιὰ ζωὴ ἥσυχη, ὀνειρεμένη. Σ᾽ ἔπιαναν τὰ δυὸ ὄμορφα χεράκια τῆς παιδούλας κι᾽ ἄρχιζες νὰ γράφῃς ἐπάνω στὸ χαρτὶ τὰ πιὸ γλυκὰ λόγια...

Θυμᾶσαι πῶς σιγότρεμαν ἀπὸ τὴ συγκίνηση σὰν σφιχτὰ σὲ κρατοῦσαν τὰ μικρούλικα χέρια τῆς παιδούλας; Θυμᾶσαι πόσα θερμὰ φιλιὰ σοῦ χάρισαν τὰ ρόδινα χείλη της; Κι᾽ ἀκόμα θυμᾶσαι κἄποια δάκρυά της ποὺ κυλοῦσαν ἀργὰ—ἀργὰ πάνω σου σὲ στιγμὲς θλιμμένες;....

Καὶ ποιὸς δὲν ὀνειρευόταν αὐτὴ τὴ ζωή σου, φτωχό μου στυλό. Μ᾽ ἀλλοίμονο! Εἶνε προωρισμένη θαρρεῖς νὰ μὴν κρατάῃ πολὺ ἡ εὐτυχία στὸν κόσμο.

Ἕνα μουντὸ τοῦ φθινοπώρου δεῖλι, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἥλιος ἄφινε τὶς στερνὲς ἀχτίδες στὸ μικρὸ γραφεῖο κι᾽ ἀπ᾽ ἔξω πένθιμα ἀκουότανε τὸ θρόϊσμα τῶν κιτρινιασμένων φύλλων τῶν δέντρων, μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο ἕνας ἄντρας. Μπῆκε μέσα τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ σὺ εὐτυχισμένο γλυστροῦσες στὸ ρὸζ ἀρωματισμένο χαρτὶ γράφοντας τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια...

Κι᾽ ἔσχισε μὲ βία τ᾽ ἀτέλειωτο γράμμα καὶ τὤρριξε μὲ δύναμη στὸ πρόσωπο τῆς σαστισμένης παιδούλας...

Κι᾽ ὕστερα, φτωχό μου στυλό, πῆρε ἐσένα μὲ μανία στὰ χέρια του. Σ᾽ ἔσφιξε στὰ χοντρά του χέρια μὲ δύναμη, μὲ λύσσα, μέχρις ὅτου ἀπ᾽ τὸ κορμί σου δὲν ἀπόμειναν παρὰ κἄμποσα παραμορφωμένα κομμάτια.

Καὶ τώρα, φτωχό μου στυλό, βρίσκεσαι κομματιασμένο πεταμένο μὲ καταφρόνια μέρες τώρα ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου. Φτωχὸ στυλό. Ἔτσι εἶν᾽ ὁ κόσμος!

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΣΑΡΡΗΣ

Σ᾽ ἀγαποῦσα χλωμό μου ἀγόρι...

Πονῶ, ἀγαπημένο μου παιδί, τὴν ἀγάπη μου τὴ χαμένη μου γαπη· πονῶ γιὰ τὰ μάτια σου τεινιασμένα σου μάτια καὶ κλαίω ὦ ὁλόμονη, μέσ᾽ στὴ φτωχειά μου νιά, κάποιο ἀπαλόχρωμο τοῦ ρου δεῖλι ἐνῷ ὄξω ἀνορεχτα μὲ συνοδεύει στὸ βουβό μου τὸ

Ἀργὰ ἡ μέρα ἔσβυσε, κι᾽ ἡ ἑσπέρα π᾽ ἀκολούθησε σοῦ θύμιζε ἄϋλα ὄνειρα, ἄϋλες ἀγάπες και μοὺς ἀλλοτινοὺς καϋμούς...

Πέρα βαθειά, ἀκούγεται θλιφτὸ χολόγημα τῆς θάλασσας καὶ τὸ οι τοῦ ἀγέρα λὲς κι᾽ εἶναι μοιρολόι γὸ λὲς κι᾽ εἶναι κλᾶμα θλιβερό, λὲς εἶναι σπαραγμός...

Γι᾽ αὐτό, γι᾽ αὐτὸ κι᾽ ἐγὼ πονῶ

Ἀγαπημένο μου παιδί! Πόσο θὰ τούτη τὴν ἀνήσυχη νυχτιὰ νὰ σ᾽ κοντά μου, νἄνοιωθα τὴ λιπόψυχη σα σου καὶ νἄκουγα τὴν τρεμουλ φωνή σου... Πόσο θἄθελα νὰ συμ όμουνα στὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ μουνα μέσ᾽ στὰ ζαφειρένια βύθη σκοτεινῶν σου ματιῶν...

Πόσο... μὰ πόσο θἄθελα...

Ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι τραγουδᾷ παληὸ σκοπό κι᾽ ὁ γκιώνης πάνω παληωμένη στέγη σιγοθρηνεῖ κι᾽ κάποιο ξεχασμένο πιὰ νεανικό του μό... κι᾽ ἡ ψυχή μου τρελλὰ στροβιλ ται στὸ σάλο...

=□=

Σ᾽ ἀγαποῦσα χλωμό μου ἀγόρι ποναῦσα γιὰ σένα ἕνα καλὸ καιρό.

Ἀγαποῦσα τὰ σκοτεινιασμένα μάτια ποὺ ἀχνὰ τὰ θωροῦσα μέσ᾽ θάμπη...

Μὰ τώρα, θαρρῶ πῶς μάταια τὸ φτωχό μου καϋμό.

«Μιὰ χίμαιρα εἶν᾽ ἡ ζωὴ κι᾽ ἐμεῖς ποὺ τήνε ζοῦμε... Μιὰ ἄνοιξη στὴ βαρειὰ χειμωνιὰ τῆς αἰωνιότητ

Μιὰ νύχτα, μιὰ νύχτα ἀργή, κι᾽ καϋμὸς ἀφάνταστα μεγάλος...

Κι᾽ ὥς νὰ ξημερώσῃ ὁ νυχτερινὸς λος θἄχῃ κουρελιάσῃ τὴν ψυχή μου

Σφαλῶ τὰ μάτια καὶ θωρῶ σμένους στρατοκόπους—ὅλες τὶς ές μας εὐτυχίες ἀγάπη μου— ν᾽ σέρνουν πικρὰ τὰ βήματά τους πρὸς χάος... κι᾽ ὕστερα νοιώθω ἕνα θρῆνο στὴ καρδιά...

Σ᾽ ἀγαποῦσα χλωμό μου ἀγόρι πονοῦσα γιὰ σένα ἕνα παληὸ καιρό

ΜΑΡΙΑ Β—ΟΥ

=▣=

Δὲν ἦρθες

Δὲν ἦρθες χθὲς καὶ πρόσμενα μὲ δακρυσ
στὸ δρόμο ποὺ διαβαίναμε συχνὰ δειλ
κι᾽ ἦταν—ἄχ, πῶς μοῦ φάνηκαν δένδρα γερασμ
σὰν ἀπὸ κάποιο θλιβερὸ κι᾽ αἰώνιο
Δὲν ἦρθες καὶ γυρίζοντας ἐξαναπ
τὸ ρέμα τὸ βαθύσκιωτο μὲ τὶς
κι᾽ ἦταν ἕνα ψιθύρισμα βουβὸ μέσ᾽ μιὰ
ποὺ μοὔλεγε λυπητερὰ πὼς δὲν θἄρθ

Β. ΓΚΑΝΑΣ

Μεταξύ μας

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἀναγνῶσται μας ὅτι ὁ κ. Δημ. Ἰωαννόπουλος βρίσκεται στὴν πόλη των μὲ τοὺς Πανεπιστημιακοὺς ἐκδρομεῖς. Ὅσοι θέλουν μποροῦν νὰ τὸν συναντήσουν γιὰ ὅτι δήποτε ζήτημα σχετικὸ μὲ τὴν «Ἑβδομάδα».

Μπετόβεν. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅταν ἕνα πεζὸ ἔχει θέμα τὸ κοινότερο ἀπὸ ὅλα, ἕνα θέμα ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος γράφων, ποὺ νὰ μὴν τὸ μεταχειρίστηκε, πρέπει τοὐλάχιστον τὸ γράψιμό του νὰ δικαιολογῇ γιατὶ γράφτηκε. Κι᾽ αὐτὸ δυστυχῶς δὲν συμβαίνει στὸ δικό σας. **Παν. Σταμπόλην.** Δὲν θέλωμε νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι τὰ πεζά σας εἶναι κακά. (Τὰ τρία Ἀπομεινάρια μάλιστα ἔχουν μερικὰ σημεῖα πολὺ καλά). Δὲν εἶναι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμα. Γράψτε κάτι ποὺ νὰ μὴν ἐνδιαφέρῃ, ἄσχετα ἂν εἶναι προσωπικὸ ἢ ὄχι, μόνον σᾶς. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. **Στ. Ταμπακέα.** Ὁ μακαρίτης ἀδελφός σας ἔχει γράψει ἕνα φθινοπωρινὸ τραγουδάκι. Στεῖλτε μας καλλίτερα ἐκεῖνο. **Ἰωάν. Σαρρῆ.** Ἐγκρίνεται τὸ «Στὸ κατῶφλι τῆς ἀγάπης». Προσέχετε νὰ δίνετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο περιεχόμενον. **Β. Σ.** Τὸ τραγοῦδι σας ἔχει τρομερὰ ἀκατάστατο μέτρο. Τὸ πεζὸ εἶναι μιὰ καλά, ἴσως γραμμένη ἐρωτικὴ ἐπιστολή, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρει παρὰ μόνον αὐτὸν ποὺ τὴν ἔγραψε καὶ αὐτὴν στὴν ὁποία ἀπευθύνεται. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὶς ἐνέργειές σας.

Γιάννην Φεργαδιώτην. Τὰ τραγούδια σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα. Τὸ «Κεῖνος» σχετικῶς καλλίτερο, ἀλλὰ ἀκατάστατο στὸ μέτρο. Προσέξτε περισσότερο. **Ἄγιν Πίτταν.** Τὸ ποίημά σας δὲν εἶναι... ποίημα. Δὲν ἔχει οὔτε μέτρο, οὔτε ὁμοιοκαταληξία οὔτε τίποτα ἄλλο ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ μαντέψῃ τὴν... ἰδιότητά του. Καλὰ θὰ κάνετε πρὸς τὸ παρὸν νὰ περιορισθῆτε στὸ διάβασμα μόνον. **Γιώργον Ποτέα.** Ἡ «Μεγάλη Παρασκευὴ» στέκεται ὡς προσπάθεια μόνο γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ὑποθέτωμε ὅτι ἂν προσπαθήσετε, θὰ κατορθώσετε νὰ γράψετε καλλίτερα. **Λυσ. Εὐαγγελινίδην.** Ἡ «Ἀπάντηση σὲ μιὰν ἄγνωστη» καὶ καλὰ ἂν ἦταν γραμμένη, εἶναι μόνη της ἐλλειπής. Δουλέψτε διαφορετικὰ τὴν ἰδέα σας.

Μιχ. Σιγάλα. Παρ᾽ ὅλον ὅτι τὸ διήγημά σας εἶναι γραμμένο «μὲ ὅλην τὴν πνευματικήν σας δύναμιν, καὶ προικισμένον ἀπὸ τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς σας» δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Τὸ θέμα του κοινότατο τὸ γράψιμο μέτριο. Ἡ καθαρεύουσα δὲν εἶναι ἡ κατάλληλη γλῶσσα γιὰ τὴν λογοτεχνία. **Λ. Διαμάντογλου.** Οἱ στίχοι σας δείχνουν πὼς ἔχετε κάποιο ταλέντο. Φροντίστε νὰ διορθώσετε στὴ «λίμνη» τὸν τονισμὸ τῶν τρίτων στίχων καὶ τὴν ὁμοιοκαταληξία τοῦ τελευταίου τετράστιχου καὶ ξαναστεῖλτε την. Ἀπὸ τὰ ἄλλα μόνον τὰ δυὸ πρῶτα τετράστιχα τοῦ «Σὰν πάει ἐμπρὸς ἡ Ἀγάπη» καλά. Τὰ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Ἦταν ἡ στράτα μας γεμάτη
ἀγκάθια καὶ κακοτοπιές.
Τὰ μονοπάτια κλεῖναν βάτοι,
ποὺ κρύβαν μέσα τους ὀχιές.
Παντοῦ μαυρίλα καὶ φοβέρα,
Τὸ κάθε βῆμα καὶ γκρεμός.
Σὰν τί μᾶς πρόσμενε πιὸ πέρα;
Ἡ Εὐτυχία ἢ ὁ χαμός;

Φώτην Κοσσοβίτσαν. Τὸ «Ταξίδι» ἔχει καλὸ θέμα. Διορθῶστε το καὶ ξαναστεῖλτε το. «Ἡ ὀμορφιά σου» λιγώτερο καλὸ ἔχει ἐλαττωματικὸ τὸ δεύτερο τετράστιχο. **Γ. Βάρον.** Ἀφοῦ ἔχετε, καθὼς φαίνεται, εὐκολία στὸ γράψιμο καὶ στρωτὸ ὕφος, γιατὶ δὲν διαλέγεται κανένα πιὸ ἐνδιαφέρον θέμα; «Ἡ Λολόττα μας» δὲν ἀρκεῖ οὔτε ὡς εὐθυμογράφημα, οὔτε ὡς διήγημα. Ἐν τούτοις θὰ δημοσιευθῇ, γιατὶ ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς αἰώνιους ἐρωτικοὺς θρήνους. **Κώστα Ροδόπουλον.** Δὲν δικαιολογεῖται νὰ «Νερουλιάσῃ» τὸ μυαλό σας γιὰ νὰ γράψετε αὐτὰ τὰ τρία ποιήματα. Καλλίτερα πρὸς τὸ παρὸν νὰ περιορισθῆτε στὸ διάβασμα καὶ νἄχετε ὑπ᾽ ὄψει σας ὅτι τὰ κανάρια δὲν ἔχουν...μαλλί, οὔτε ἡ φωνὴ δοξάρι. κι᾽ ἔτσι εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς πῶς λευκαίνονται... οἱ στροφὲς τῶν βάζων. **Κ. Χυτοίδην.** Τὰ τραγούδια σας δὲν εἶναι καθόλου καλά. Διαβάστε Ἕλληνας ποιητάς. **Ντόλη Γκρενόν.** Τὸ διήγημά σας ἔχει ἀρκετὲς ἀρετές. Προσέξτε στὴν ἐκλογὴ τῶν θεμάτων σας καὶ στὸ τέλος ποὺ δίνετε. **Λίλυ Λάν.** Γράφετε ἁπλούστερα καὶ προσέχετε στὴ φράση σας καὶ στὸ μέτρο. **Σπακώφ.** Τὰ πεζοτράγουδα πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ καλὰ γιὰ νὰ δικαιολογοῦν τὸ γιατὶ ἐγράφτηκαν. **Ἄγιν Κλέρην.** Προσέχετε στὴν ἔννοια περισσότερο καὶ διαλέγετε λιγότερο χτυπητὲς λέξεις. **Ντιαμπλέσαν.** Ἔχετε τρομερὰ ἀκατάστατο μέτρο. Διαβάστε, προσέξτε καὶ θὰ γράψετε καλλίτερα. **Ν. Γκότσην.** Ἔχετε κάποιο ταλέντο, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέξετε. Διαβάζετε Ἕλληνας ποιητάς, ἀλλὰ μὴν ἐπηρεάζεστε, ὅπως σᾶς συμβαίνει μὲ τὸν Πορφύρα. Προσέχετε τὶς εἰκόνες ποὺ κάνετε, καὶ τὶς φράσεις σας: «Σ᾽ ἀγαπάω», «Οἱ ἄνθρωποι π᾽ ἀλλοίθωρα κυττᾶνε» κλπ. Διορθῶστε καὶ ξαναστεῖλτε μας τὸ «Ρημοκλήσσι». **Α. Μ.** Ὁ «Δὸν Ζουὰν» εἶναι ὁ τύπος τοῦ κατακτητοῦ κάθε ἐποχῆς. Ἕνας «Δὸν Ζουὰν» σημερινός, θὰ ἦταν κατακτητὴς τῶν σημερινῶν «μοντέρνων» γυναικῶν. **Λαλὰ Λοῦ.** Οἱ «Καρδιὲς» θὰ δημοσιευθοῦν μὲ μερικὲς διορθώσεις. Προσέχετε στὸ μέτρο. **Ἐπαμ. Παπανικολάου.** Συνηθισμένο τρομερὰ καὶ ὄχι καὶ τόσο καλὰ γραμμένο. **Ἀνδριώτην.** Ἀποφεύγετε τὰ πολὺ τετριμένα θέματα. **Ντενίς.** Καὶ τὰ τρία

ΠΙΑΝΑ

Χορδίζονται· Ἐπισκευάζονται πιάνα μὲ εὐκολίας πληρωμῆς

Κ. ΝΙΚΟΤΙΑΝ
& Ν. ΑΝΔΡΙΑΔΗΣ

Βραβευθέντες ἀπὸ τὴν Rubinstein C. Schanabel.

Ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται πιάνα ἐπὶ προμηθείᾳ.

Ἀκαδημίας 73.

ΔΙΤΣ

ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ
ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Ἐὰν παρ᾽ ὅλας τὰς προσπαθείας σας δὲν γίνουν λευκὰ καὶ ὡραῖα δοκιμάσατε δὶς τῆς ἡμέρας ἕνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ γίνουν κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις λευκότερα.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξυγιαίνει τὸ στόμα, δυναμώνει τὰ οὖλα, γλυκαίνει τὴν ἀναπνοὴν καὶ καθιστᾷ λευκὰ τὰ δόντια χωρὶς νὰ βλάπτῃ, τὸ σμάλτον.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὀδοντόκρεμα, διότι ἓν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΓΛΥΚΕΙΑ, ΛΕΥΚΗ, ΒΕΛΟΥΤΕ

ALIMENT SPECIAL POUR LA PEAU
Tokalon

ΟΙ ΔΙΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ, ΑΙ ΜΑΥΡΑΙ ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΟΝΔΡΑ ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ. ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΥΤΗΝ ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΕΝΟΣ ΕΙΔΙΚΟΥ.

Χιλιάδες γυναικῶν ἔχουν ἀνοικτοὺς πόρους καὶ τὸ ἀγνοοῦν. Κάθε διεσταλμένος πόρος προέρχεται ἀπὸ ἐρεθισμόν. Ἐὰν δὲν ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸν ἐρεθισμὸν τῶν πόρων τῆς ἐπιδερμίδος, μαζεύονται ξένα σώματα καὶ σχηματίζονται ἄσχημοι μαῦραι κηλῖδες, σπυράκια, λειχῆνες, χρώματα κίτρινα καὶ σκοτεινὰ καὶ ἐπιδερμὶς χονδροειδὴς καὶ τραχεῖα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ, οὐχὶ λιπαρά, περιέχει μίαν νέαν ὕλην γλυκεῖαν καὶ κρεμοειδῆ, προερχομένην ἀπὸ **Mousse de Creme** προηγουμένως ἀναμεμιγμένην μὲ ἐλαιόλαδον. Εἶνε τονωτική, στυπτικὴ καὶ θρεπτική. Εἰσδύουσα ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, καταπραΰνει τοὺς δερματικοὺς ἐρεθισμούς, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, διαλύει τὰ μαῦρα στίγματα εἰς τρόπον ὥστε ἐξαλείφονται, λευκαίνει καὶ μαλακώνει τὴν ἐπιδερμίδα. Διατηρεῖ εἰς τὴν πλέον ξηρὰν ἐπιδερμίδα μιὰ ἐλαφρὰν ὑγρασία ἀπηλλαγμένην πάχους. Εἶναι κατάλληλος ἐπίσης καὶ διὰ ν᾽ ἀφαιρῇ τὴν γυαλάδα μιᾶς λιπαρᾶς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης.

Ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου, προτοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τις τὴν πούδραν, ἡ Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ, κοσμεῖ ἐντὸς 3 ἡμερῶν τὴν ἐπιδερμίδα μὲ μίαν ἀπερίγραπτον δροσερότητα καὶ αὐτὸ κατὰ τρόπον ἀνέφικτον ἄλλως πως. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν μεταχειρίζωνται ὅλαι αἱ γυναῖκες κάθε πρωΐ. Ἐὰν ἔχετε ρυτίδες ἢ καταβεβλημένους μῦς τοῦ προσώπου, θὰ ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζεσθε ἐπίσης τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος ρὸζ), τὸ βράδυ προτοῦ κατακλιθῆτε. Τρέφει καὶ ξανανειώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζᾶκος ὁδὸς Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

σας ποιήματα ἄτεχνα· οὔτε ρυθμὸ ἔχουν, οὔτε ὡραῖες φράσεις, οὔτε ὁμοιοκαταληξία, οὔτε κἂν ἔννοια. Παράδειγμα τὸ «Νοσοκομεῖο»:

Μιὰ σκέψι μακρυνόφερτη πάντοτε τριγυρίζει σὲ νἄρρωστο ποὺ μιὰ ἀσθενειὰ μέσα του τὸν ποτίζει —
Καὶ ξαπλωμένος φέρνοντας στὸ πλακωτὸ κρεββάτι
μιὰ ἀψίδα ἀπ' τἀργυρώχρυσα τ' ὁρίζοντα τὰ βάθη.
Ξεχνιέται σιγοβήχοντας παλμοὶ παλιῶν ὀνείρων
καὶ πλέκονται μὲ τ' ἄχαρο τοῦ κρεβατιοῦ τὸ μῦριο.
Ναί, εἶναι στὰ βάθη ποὺ μαζὶ πολλοὶ ἀργοπεθαίνουν
κι' ὅλων μαζὶ οἱ ἀνασασμοὶ στὸν οὐρανὸ ἀνεβαίνουν.
Καὶ χύνονται μέσ' στὰ χρυσᾶ τὰ μάβια, τὰ γαλάζια
τὰ σύνεφα τοῦ οὐρανοῦ τὰ μαῦρα τὰ μπογάζια
'Εκεῖ ψηλὰ καὶ τ' ἴστατο τὸ βλέμμα εἶναι σταλμένο
γιὰ νὰ βρεθῆ κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὄνειρο θαμένο.

Φιλέρημην. Μὲ ὅλο ποὺ τὸ «Ἄγνωστο Μπουκέττο» εἶναι ἐλαττωματικό, σᾶς συμβουλεύωμε νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε καλλιεργώντας αὐτὸ τὸ εἶδος. Παίρνετε πιὸ ἐνδιαφέροντα θέματα, χωρὶς ἀπίθανες ψυχολογίες. Οἱ «Ἀντιθέσεις» δὲν εἶναι κατάλληλο γιὰ δημοσίευση. **Μ. Α.** Ἀπὸ τὰ γλυπτὰ πολὺ καλὴ ἡ εἰκόνα :

...ἀλλόκοτο θαυμαστικὸ τὸ κυπαρίσσι μοιάζει.

Ἐπίσης καλὰ γραμμένο τὸ «Λαμὰ Σαβαχθανί». Θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ ἂν δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν ἄτυχη κι' ἀσεβῆ σύγκριση τοῦ ἑαυτοῦ σας μὲ τὸν Χριστό. Τὸ «Δίπτυχο» συνηθισμένο. **Μίμην Νακόπουλον.** Ἀπὸ ὅ,τι μᾶς στείλατε καλὸ μόνον τὸ πρῶτο τετράστιχο τῆς «Παρηγοριᾶς» :

Πάλι γλυκειὰ μαννοῦλα μου στὸν ὕπνο μου σὲ εἶδα·
φτωχὴ μαννοῦλα ποὔφυγες σὲ εἶδα ἀπόψε πάλι :
Νὰ μὲ κρατᾶς ὡς πάντοτε μέσ' τὴ θερμή σου ἀγκάλη.
Μ' ἀκόμα, μάννα μου καλή, δὲν σοῦ ἔλειψε ἡ φροντίδα :

Ἰωάννην Π. Ἰωαννίδην. Προσέξτε νὰ τακτοποιήσετε τὶς ἰδέες σας γιὰ νὰ τὶς διατυπώνετε καλλίτερα. Ἰδίως διαβάστε. Ἐγκρίνεται ὁ «Πόνος», μ' ὅλο ποὺ τὸ δε… τράστιχό του εἶναι λιγώτερο καλὸ ἀπὸ … δύο. **Μίνα Βαγενᾶ.** Μὴ ξέροντας … ταν πρὶν διορθωθῆ τὸ «Ὀνειρό» σας, … βουλεύωμε νὰ τὸ διορθώσετε ἄλλη … γιατὶ ἔχει συμπαθητικὸ θέμα καὶ … ρὸ αἴσθημα. Προσέχετε μὴν ἀλλάζετε … τετράστιχο καὶ μέτρο. **Στέλλιον …όπουλον.** Γιὰ πρῶτο δὲν εἶναι κακὸ … ζοτράγουδό σας. Δὲν εἶναι, ὅμως, κατ… γιὰ δημοσίευση. Διαβάστε πολύ. … στὴ γλῶσσα. **Σηγρέπα.** Καλόυπν… κακὰ ἐκτελεσμένη. **Κ. Γιανναιό…πουλον.** Ἔχετε κάποιο ταλέντο. … τε στὸ μέτρο. **Παν. Λευκαδίτη…** «Φύλλα μου» εἶναι πολὺ καλὰ γιὰ ἕνα … δεκατριῶν ἐτῶν. Μόνο ποὺ τὰ φύλλα … γουν...μαλλιά. Στεῖλτε μας ἄλλα … **Εὐαγγελία Ραγκούση.** Δὲν … μοσιεύσιμα τὰ τραγούδια σας. Γράφε… διαβάζετε συγχρόνως.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

« Κυρία μου ... »

Τὸ τελευταῖο ρωμάντζο τοῦ

κ. ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Ἐκδ. Γ. Βασιλείου

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,, ΕΝ ΑΜΕΡ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος … «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» καθ' ὅλην … Ἀμερικήν, διὰ τὴν κατὰ … λον πώλησιν εἶναι ἡ :

NEW-YORK NEWS AGEN…
616 8th Ave New York.

MODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ - ΚΑΠΕΛΛΑ

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσω εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν μου ὅτι μετέφερα τὸ ἐργοστάσιόν μου εἰς τὴν ὁδὸν Ἀπόλλωνος 36 Βον καὶ συνεχίζω τὰς ἐργασίας μου μὲ τὰ πιὸ ὡραῖα καὶ τελευταῖα σχέδια τῆς ἐποχῆς. Ἐπίσης παραδίδω μαθήματα κοπτικῆς. Ἐκμάθησις τελεία ἐντὸς 3 μηνῶν. — Δίδακτρα Λογικά.

ΝΟΤΤΑ ΒΑΒΑΛΗ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 36

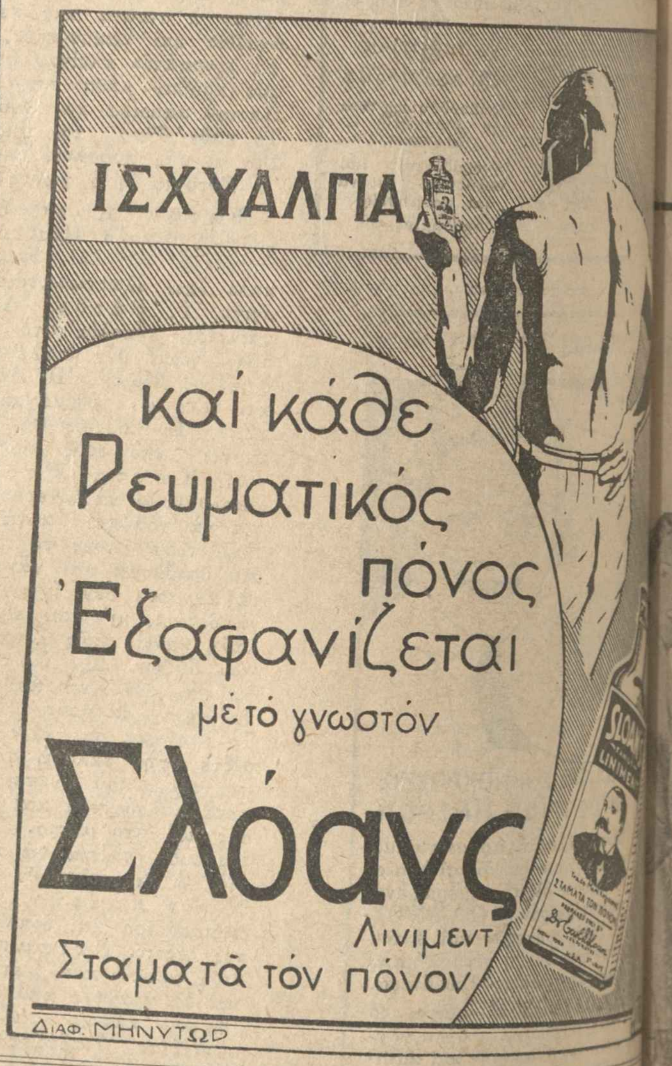

25 ΕΤΗ Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἥτις χρησιμοπ… εῖται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν … στόματος καὶ τὴν ἀπόκτησιν ὡραίων, ὑγ… καὶ λευκῶν ὀδόντων Ἐν Γερμανίᾳ μόνο… τὴν μεταχειρίζονται καθημερινῶς 6.000… ἀνθρώπων.

…ΝΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ
…ΑΙΚΕΙΕΣ
…ΣΕΣΕΡ
…ΟΥΣΣΕΣ
…ΚΚΕΣ
… ΧΑΡΤΟ-
…ΛΑΚΙΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΔΕΡΜΙΖΑΚΗ & ΚΥΠΡΑΙΟΥ
ΒΟΥΛΗΣ 17

Ὅλα τὰ
δερμάτινα
ἀντικείμενα εἶναι
ἀρίστης ποιότητος
καὶ πολὺ περιποιημένα

ΕΦΕΤΟΣ

ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τὰ πλέον σὶκ

ΜΟΝΤΕΛΑ

καὶ τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν ὑλικῶν, ἤτοι ΨΑΘΕΣ, ΓΑΛΟΝΙΑ, ΑΝΘΗ, ΜΟΤΙΦ, ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ, ΑΠΡΙ κλπ.

ΑΔ^{ΦΟΙ} ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας).

ΚΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πρὶν παραγγείλετε

ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ

ἐπισκεφθῆτε τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ,,

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως 'Αττικοῦ»

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝ ΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεῖα
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ
ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ:

Ἡ Κυρία Φορνάρο ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ τελευταῖο ταξεῖδι της στὸ Παρίσι καὶ ἔφερε μαζύ της τὰ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ ἐκείνων ποὺ ξεύρουν τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης.

Ἐλᾶτε καὶ σεῖς νὰ τὰ θαυμάσετε καὶ θὰ γοητευθῆτε!

Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε τότε πῶς θὰ μπορέσετε καὶ σεῖς, χωρὶς νὰ φέρετε καμμιὰ ἀνωμαλία στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ σπητιοῦ σας, νὰ ραφθῆτε σύμφωνα μὲ τὴ τελευταία λέξι τῆς Παριζιάνικης Μόδας καὶ μὲ εὐκολίες πληρωμῆς

ΣΤΗΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12 ΤΗΛ. 23-22

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ. Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι